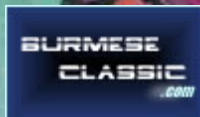

အချစ်နှင့်စွန့်စားသန်း လုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်

ရွှေဘဝင်

ကြယ်ကြွေချိန်ဆုတောင်း

L လင်း

သစ္စာပွင့်စာလေတိုက်

စင်တင်ကလောင်ရှင်များ

ရွှေဘဝင်
အိမ်သက်ပိုင်

ပိုင်ဆိုင်မှု

BURMESE
CLASSIC

com

ပလက်တီနမ်

ရွှေဘဝင်

ကြယ်ကြွေချိန် ဆုတောင်း

(အချစ်နှင့်စွန့်စား၊ နန်းလုံးချင်းဝတ္ထုသန့်သန့်)

BURMESE
CLASSIC
.com

ဥဏှ ဥဏှာ

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ဝန်းကြီးက ညဏှကောင်း
ကင်ထက်တွင် ထိန်ထိန်သာလျက်...

“အမေရေ... ကယ်ပါဦး... အီး... အား”

“ဟူး...”

အိမ်ထဲမှ ဇနီးသည် ခင်မြိုင်၏ ဗိုက်နာ၍အော်
ဟစ်သံကြောင့်... လှစိုးတစ်ယောက် ထိုင်ရမလို ထရမလို
ဖြစ်နေပေသည်။

“လှစိုး...”

“ဘာလဲ... အောင်ထွန်း”

“မင်း... အင်္ဂုလိမာလသုတ် မရဘူးလား”

“မရဘူးကွ...”

“မင်းနုယ့်ကွာ... ကိုယ့်မိန်းမ မီးဖွားရင် ဒီသုတ်

သစ္စာမွန်စာပေ

တော်ကို ရွတ်ရတယ်ဆိုတာ မသိဘူးလားကွ”

“သိတာတော့သိတယ်.. ဒါပေမယ့် ငါမှပါဠိစာ
တွေကို မဖတ်တတ်တာ...”

“မဖတ်တတ်ရင် ဖတ်တတ်တဲ့သူကို သင်ခိုင်းပေါ့”

အောင်ထွန်းတစ်ယောက် နှမဖြစ်သူ ဗိုက်နာပြီး၊
အော်ဟစ်နေသည်ကို ကြားလေ.. ယောက်ဖဖြစ်သူကို
အပြစ်တင်လေဖြစ်နေ၏။

“မင်းတို့ကလည်းကွာ၊ ခုမှ ပြောနေလို့ မထူးဘူး
ဟိုမှာက မွေးတော့မယ်...”

အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ထိုင်
ပြီး.. ဘာလုပ်ရတာကိုင်ရမှန်း မသိပေ။ ခင်မြိုင်က သားဦး
လေး မွေးဖွားမည်ဖြစ်သဖြင့် လှစိုးတစ်ယောက်...
ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိပေ...။

“လက်သည်.. ဒေါ်လှမြင့် မလာသေးဘူးလား”

“မိမိုးနဲ့ မြင့်မြင့်စိုးတို့ သွားပြီးခေါ်နေတယ်”

“သားဖွားဆရာမ သန်းသန်းဆင့်ကို မခေါ်ဘူး
လားကွ...”

“မော်ဦးနဲ့ ညှပ်ကြီးသွားခေါ်နေတယ်လေ...”

“အမေ... အမေ... ကိုလှစိုးရေ”

“ဟေ... ခင်မြိုင်... ငါဒီမှာဟေ့”

“ဟေ့ကောင်.. လှစိုး၊ မင်းကို ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟာကွာ.. ငါ့နာမည်ကို ခေါ်နေတာလေ”

“ဒါက.. ဗိုက်နာပြီး အော်မိအော်ရာ အော်နေတာ”

အတင်းထသွားမည့် လှစိုးကို.. အောင်ထွန်းက
လှမ်းဆွဲပြီး တားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်.. လှစိုး၊ မင်းမိန်းမ မွေးပြီလားကွ”

ခြံထဲသို့ဝင်လာသော အဘထွေးက လှမ်းမေးပြီး၊
သူတို့ဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အဘထွေး သတင်းလာပြီး.. မေးတာလား”

“သတင်းလာမေးရင်း ဒီနေ့မင်းမိန်းမ မွေးရင် လူ့
ပြည်ရောက်လာမယ့်သူက ထူးခြားတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်
လာမှာဟေ့...”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

အဘထွေးက ရွာတွင် ဗေဒင်နက္ခတ်တို့ကို ကျွမ်း
ကျင်သူတစ်ဦးအဖြစ် ကျော်ကြားသည်။ ရွာမှ ဆရာတော်
ကြီးတောင် အဘထွေးကို ခေါ်ပြီး.. ဇာတာနက္ခတ်တွေ
စစ်ဆေးခိုင်းခြင်း ခံရသူ...။

“အဘ.. ဘာကို ပြောတာလဲဟင်”

“ဟုတ်တယ်.. အဘထွေးပြောတာကို ကျွန်တော်

ကိုနားမလည်ဘူး.. ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြပါ”

“ဒီလိုကွ.. ဒီနေ့ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ဟာ၊ နှစ်ပေါင်း(၁၀၀)မှ တစ်ကြိမ်ကျရောက်တဲ့ နက္ခတ်စုံညီ နေတာကိုတွေ့ရတယ်..”

အဘထွေးပြောသည့် ကောင်းကင်မှ ကြယ်စင် တွေကို.. အားလုံးမော့ကြည့်လိုက်ကြပေမယ့်.. လင်းလက် နေသော ကြယ်စင်တွေနှင့် လမင်းကြီးကို သာတွေ့ရပြီး၊ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရ..။

“မင်းတို့ကြည့်တော့ ဘာသိမှာလဲကွ.. ငါပြမယ် ကြည့် ဟိုမြောက်ဖက်မှာ စုနေတဲ့ ကြယ်စုတွေကို တွေ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့..”

“ဒီကြယ်စုတွေက တစ်ချိန်က သူခိုးကြီးတော်ပြား မွေးဖွားချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ ကြယ်စုပဲဟေ့..”

“ဗျာ..”

“ဗျာ.. ဒါဆို၊ ကျွန်တော်ဇနီး ဒီနေ့မွေးရင်၊ စောရနက္ခတ်နဲ့ ယှဉ်မွေးသလို ဖြစ်မှာပေါ့..”

“သေချာတာပေါ့ကွာ..”

“သေချာရဲ့လား.. အဘထွေး”

“ဟေ့ကောင်.. လှစိုး၊ မင်းက ငါ့ပညာကို အထင် သေးတာလား..”

“မဟုတ်ရပါဘူး.. အဘထွေးရယ်၊ ဒီနက္ခတ်ကြီး နဲ့ ကျွန်တော်ရင်သွေးကို ယှဉ်မနေစေချင်လို့ပါ.. ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ..”

“မင်း.. မိန်းမက၊ ဒီည(၁၂:၀၀)နာရီကျော်ပြီးမှ မွေးရင်.. စောရနက္ခတ်က လွတ်ပြီ”

“အောင်ထွန်း.. မင်းနာရီကို ကြည့်စမ်း”

“ခုမှ.. (၈:၀၀)နာရီပဲ ရှိသေးတာ၊ မင်းမိန်းမက နောက်ထပ် (၄)နာရီလောက် တောင့်ခံထားရင် ရပြီ”

“မရဘူးထင်တာပဲ.. သူ့ပုံစံက ခုပဲမွေးတော့မယ့် ပုံစံကွ”

“အဘထွေး.. ယတြာလေးဘာလေး လုပ်လို့မရ ဘူးလားဗျာ”

“မလွယ်ဘူး.. လှစိုး၊ ခုနလေးတင် ငါနဲ့ဆရာတော် စကားပြောနေရင်း ကောင်းကင်က နက္ခတ်တွေကိုကြည့်ပြီး မင်းမိန်းမ မွေးမှာကို သတိရပြီး ထွက်လာခဲ့တာ.. ယတြာ ကောင်းတဲ့ဆရာတွေတောင် ဘာမှလုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ပြဿနာပဲဗျာ..”

“ဟေ့ကောင် လှစိုး၊ ဘာနက္ခတ်နဲ့မွေးမွေးကွာ.. ငါ့နှမ ချောချောမောမောမွေးဖို့ပဲ လိုတယ်.. ဟောဟိုမှာ လက်သည် ခေါ်လှမြင့်တို့ လာနေပြီ”

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပဲ သားဖွားဆရာမ...
သန်းသန်းဆင့်ပါ ရောက်လာပြီး၊ ခင်မြိုင် မွေးဖွားနိုင်ရေး
အတွက် ပြင်ဆင်နေကြတော့သည်။

“မောင်လှစိုး...”

“ဗျာ... ဆရာမ... မွေး... မွေးပြီလား”

“ဟဲ့ကောင်ရ... မွေးရင် ကလေးအော်သံကြားရ
မှာပေါ့”

“ဘယ်တော့လောက်မှ မွေးနိုင်မှာလဲ...”

“ငါထင်တာ... (၁၂၀၀)နာရီအတွင်းနဲ့ (၁၂၀၀)
နာရီကျော်ကျော်ပဲ...”

“ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား”

“ဟဲ့... လှစိုး၊ လက်အုပ်ချီပြီး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟို... ဟို ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာမ...”

“ဘာမှမဖြစ်ရင် ငါ့ဆေးခန်းကိုသွားပြီး... အိပ်ရာ
လိပ်သွားယူချေ၊ နင့်မိန်းမကို စောင့်ပြီးမွေးရဉ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

အောင်ထွန်း... လှစိုးနှင့် ငညပ်တို့ ရွာထဲသို့ ထွက်
လာစဉ်...

“သမီးလေး... မွေးရင်၊ ကောင်းမယ်”

“ဘာလို့လဲ... လှစိုး”

“(၁၂၀၀)နာရီအတွင်းမှာ မွေးလို့ မိန်းကလေးဆို
ရင် တော်သေးတယ်... ယောက်ျားလေးဆိုရင် ခက်ပြီကွ”

“မင်းကလည်း အယူသီးလှချည်လားကွ...
အဘထွေး ပြောတိုင်းဖြစ်မယ်လို့ မင်းထင်လို့လား”

“မထင်လို့မရဘူး... အဘထွေးက ခေတုသူ
မဟုတ်ဘူးကွ... မနှစ်က ဒို့ရွာမှာ ရေကြီးမယ်ဆိုတာကို
အတတ်ပြောနိုင်တယ်”

“ဒါက တိုက်ဆိုင်သွားတာပါကွာ...”

“တိုက်ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး... အဘထွေး ပြောတဲ့
ကိစ္စမှန်သမျှ လွဲချော်သွားတာ ဘာရှိလို့လဲ...”

လှစိုးပြောသလိုပင်... အဘထွေး နက္ခတ်တွက်
ချက်ပြီး ပြောသည့်ကိစ္စမှန်သမျှသည် လွဲချော်သည်ဟူ၍
မရှိခဲ့သေးပေ...။

အိပ်မရသည့်အတူတူ . . ထ၍ လမ်းလျှောက်ပြီး
ကောင်းကင်ဆီသို့ မော့ကြည့်ရင်း. . .

“ဟင်. .”

လှစိုးခေါင်းထဲသို့ ဇနီးသည်ခင်မြိုင် ကိုယ်ဝန်စပြီးရ
သည့်နေ့ကပြောသော စကားလေးကိုသွားပြီး သတိရရင်း
ကြက်သီးပင်ထဲသွားသည်. . ဒီတုန်းက. . . လှစိုးနားတွေ၊
ကျွဲတွေကို တင်းကုပ်မှာ အစာကျွေးနေစဉ် ခင်မြိုင်အနား
သို့ ရောက်လာပြီး. . .

“ကိုလှစိုး. . .”

“ဘာလဲ. . ခင်မြိုင်. .”

“တော့ကို ပြောစရာရှိလို့. . .”

“ပြောစရာရှိတာပဲကွာ. . အိမ်ပေါ်ရောက်မှ အေး
အေးဆေးဆေးပြောလည်း ရသားနဲ့ကွာ. .”

“စိတ်ထဲမှာ ခုချက်ချင်း ပြောချင်လို့ လာပြီးပြော
တာ. . .”

“ကဲ. . ပြောစေဗျာ. . .”

“တော်မနောက်နဲ့. . ကျုပ်ကအတည်ပြောမလို့”

“အေးပါ. . အေးပါ. . ပြော. .”

“ကျွန်မညက အိပ်မက်မက်တယ်. . အိပ်မက်ထဲ
မှာ ကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင် ကျုပ်ကိုလာပြီး လူလိုပြော

“ဒေါင်. . . ဒေါင်. . ဒေါင်”

“(၁၁:၀၀)နာရီ ထိုးပြီ. . .”

အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် လှစိုးတို့အုပ်စုတွေ. . . ပုဆိုး
လေးတွေခြုံပြီး အိပ်နေကြပေမယ့် လှစိုးမှာတော့ အိပ်မ
ပျော်နိုင်ပေ. . ။ ဇနီးသည်အတွက် ပူပန်ရတာက တစ်မျိုး
မွေးလာမည့် ရင်သွေးလေး၏ နက္ခတ်အတွက် စိတ်ပူပန်ရ
တာက တစ်မျိုးနှင့် ဘယ်လိုမှ အိပ်စက်လို့မရ. . .

၁၂:၀၀ နာရီထိုးဖို့ တစ်နာရီလောက်သာ လိုတော့
၏. . ဇနီးသည် ခင်မြိုင်ထံမှ ဘာအော်ဟစ်သံမှ မကြားရ
သားဖွားဆရာမ သန်းသန်းဆင့် ထိုးပေးထားသော ဆေး
အရှိန်ကြောင့် အိပ်ပျော်နေသလားမသိ. . .

“၁၂:၀၀နာရီ မြန်မြန်ထိုးပါတော့. . .”

တယ်..."

"ဟေ... မင်းနဲ့ကွာ... ပေါက်ကရ"

"ပေါက်ကရမဟုတ်ဘူး တကယ်တော်ရဲ့ ကြောင်နက်ကြီး ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့နဲ့နေပါရစေဆိုပြီး ခွင့်တောင်းတယ်... ကျုပ်ကကြောင်ဆိုရင် နဂိုကတည်းက ခပ်ကြောက်ကြောက်ဆိုတော့ မနေနဲ့လို့ပြောတော့..."

ကြောင်ကြီးက သူကျုပ်တို့လင်မယားကို ခိုးပြီး ကျွေးပါမယ်လို့ပြောပြီး ကျုပ်ခြေထောက်လေးကို မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ထိပြီးပြောတော့ ကျုပ်လည်း အရမ်းသနားသွားပြီး တော့်ကို မေးပြီးရင် ခွင့်ပြုမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့အိပ်မက်က လန့်နိုးသွားတာ..."

"ခင်မြိုင်ရယ် နေချင်ရင်နေပါစေပေါ့... ခုတလော အိမ်မှာကြွက်တွေ အရမ်းကိုသောင်းကျန်းနေတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့... မင်းအစ်ကို အောင်ထွန်းဆီက ကြောင်တောင်းထားတာလည်း ခုထိမရဘူး..."

"တော်က ခွင့်ပြုတာပေါ့..."

"အေး... ပြုတယ်..."

အဲဒီတုန်းက လွယ်လွယ်လေး ပြောခဲ့သောစကားသည် ခုမှတုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ တစ်ခုဖြစ်နေလေပြီ တကယ်ပင် စောရကြောင်နက်ကြီး သူတို့ဘဝထဲကို လာ

တော့မှာလားမသိ...။

"အောင်ထွန်း... အောင်ထွန်း"

"ဘာလဲ... ဘာလဲ မင်းမိန်းမမွေးပြီလား..."

"မမွေးသေးပါဘူး... မင်းနာရီ ဘယ်နှစ်နာရီ ထိုးပြီလဲ..."

အောင်ထွန်း အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် လက်မှနာရီကို ကြည့်ပြီး...

"၁၂:၀၀နာရီထိုးဖို့ (၁၀)မိနစ်လောက်ပဲ လိုတော့တယ်..."

"အောင်တော့မယ်... အောင်တော့မယ်"

"ဟေ့ကောင် ဘာအော်နေတာလဲ..."

"ဟို စောရနက်ကွတ်နဲ့ လွတ်ဖို့လေ..."

"ခင်မြိုင်ဆီက ဘာသံမှ မကြားရသေးဘူး မဟုတ်လား..."

"အေး... မကြားရသေးဘူး..."

"ဒါဆို လွတ်ဖို့က သေချာသွားပြီ..."

(၁၀)မိနစ်နှင့် ခင်မြိုင်မွေးဖို့ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ဟု တွေးပြီး စိတ်ချလက်ချနှင့် ကွပ်ပျစ်ပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်...

"အမေ... ရေ... အမေ... ဆရာမ..."

“ဟင်”

“ဟာ..”

ခင်မြိုင်ဆီမှ အော်ဟစ်သံကြီးသည် ည၏တိတ်
ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွဲလိုက်ပြီး.. သိပ်မကြာ..

“အူဝဲ.. အူဝဲ..”

“မွေးပြီဟေ့..”

“ဘာ..”

“အီး..”

အောင်ထွန်းလက်ကနာရီကို ပြုစုထူးမြတ် ကြည့်
လိုက်တော့ (၁၂:၀၀)နာရီတိတိနည်းနည်းလေးမှမစွန်း။

“ဘာ.. ဘာလေးလဲ..”

“သမီးလေးဟေ့..”

“ဟူး.. တော်ပါသေးတယ်..”

ယောက်ျားလေးထက်စာရင် သမီးဖြစ်နေသော
ကြောင့် စိတ်တော့နည်းနည်း သက်သာရာရခဲ့လေသည်။

“ညောင်.. ညောင်”

“ဟာ.. ကြောင်တွေ.. များလှချည်လား”

“ဟုတ်ပါကွာ.. ရွာထဲက ကြောင်အုပ်စုကြီးပါလား စုစု
ဝေးဝေးနဲ့..”

လှစိုးကြောင်အုပ်စုကြီးကို ကြည့်ပြီး ကျောက်ရုပ်

သစ္စာမွန်စာပေ

ပမာ ဖြစ်သွားတော့၏.. ကြောင်တို့၏ဘုရင် ကြောင်နက်
စောရကြီး လူ့ပြည်သို့ ရောက်လာလေပြီလား..

“ဒီနေ့ ဘာနေလဲ.. ညပ်ကြီး”

“စနေနေ့.. စနေသမီးပေါ့ကွာ..”

စနေသမီး စောရနက္ခတ်ဖွား သမီးလေး၏ အနာ
ဂတ်အတွက် လှစိုးတို့ဇနီးမောင်နှံ ဘာတွေ ရင်ဆိုင်ရ
မလဲဆိုသည်ကိုပင် မတွေးတတ်အောင်ပင် ဖြစ်သွားလေ
ပြီ..။

“ကိုလှစိုး.. ကိုလှစိုး”

“ဘာလဲကွ..”

ဦးလှစိုး စပါးတွေကို နယ်ရန် စက်ကိုပြင်နေစဉ်
ဒေါ်ခင်မြိုင်လှမ်းခေါ်လိုက်သောကြောင့်.....

“ဘာလဲကွနောက်ထား.. အိမ်ပေါ်ကို လာပါဦး”

“ကဲ.. ပြောပြော.. စက်ကအရေးကြီးတယ်”

“ရှင့်ထက် ပိုအရေးကြီးတယ်.. ကျုပ်ဗီရိုထဲက
အပေါင်ခံထားတဲ့ နားကပ် ရှင်ယူသွားဟယ် မဟုတ်လား”

“မင်းနှယ်ကွာ.. စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ငါက မင်းဗီရိုကို
ဘယ်တုန်းက ဖွင့်ဖူးလို့လဲ..”

အိမ်မှာ ဦးလှစိုးနှင့် ဒေါ်ခင်မြိုင်က စီးပွားရေးမတူ
ပေ။ဒေါ်ခင်မြိုင်ကတော့ ငွေတိုးချေးစား၍ အပေါင်ခံပြီး

ဦးလှစိုးကတော့ လယ်ယာလုပ်ကိုင်၍ရသော ငွေကိုသာ
သုံးစွဲသည်။သူတို့ဘဝလေးသည် သမီးလေး.. မိနန်းဖူးစုံ
လေးကို မွေးပြီးနောက်ပိုင်းတွင်.. စီးပွားရေးက တက်လာ
ခဲ့ပြီး ခုဆိုရင် ရွာတွင် သူဌေးစာရင်းဝင်တွေပင် ဖြစ်နေလေ
ပြီ.. မိနန်းဖူးစုံ ငယ်ငယ်လေးက ရှမ်းမလေးလို ပါးလေး
ဖောင်းဖောင်းနီနီလေးမို့ မိနန်းဟုခေါ်တွင်ခဲ့သည်..

“သေသေချာချာ ရှာပါဦးကွာ.. မင်းဗီရိုကို
အလုပ်သမားတွေဖွင့်ဖို့မပြောနဲ့ အိမ်ပေါ်ထပ်ကိုတောင်
ဘယ်သူမှ တက်ကြွတာမဟုတ်ဘူး..”

အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ဗီရိုကိုဖွင့်ဖို့ဆိုတာကလည်း..
လွယ်သောအလုပ်မဟုတ်ပေ။ဒေါ်ခင်မြိုင်.. သူမဗီရိုကို
အာမခံသော့နှင့် ပိတ်ထားခြင်းကြောင့် ရိုက်ချိုးပြီးဖွင့်မှ
သာ ဖွင့်၍ရနိုင်သောကိစ္စ.. ခုပျောက်ဆုံးပုံက ရှင်းသည်
ဘာလက်ရာခြေရာမှမပျက်ဘဲ ပျောက်ဆုံးရခြင်းပင်..။

“အိမ်မှာ ကျုပ်နဲ့တော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ဗီရိုကို
မဖွင့်တတ်ဘူး..”

“ဟေ့.. ဟေ့.. ခင်မြိုင် မင်းစကားက ငါ့ဘက်
ကို လှည့်လာပြီနော်.. မင်းအပေါင်ခံထားတဲ့ နားကပ်ကို
ငါကဘာလုပ်ရမှာလဲ.. မင်းလိုနားကပ်မျိုး (၁၀)ရန်
လောက် ဝယ်နိုင်တယ်..”

“ဒါဆိုရင်.. မိ.. မိနန်း”

“ဟေး.. . သမီး.. .”

လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ပါးစပ်လေးတွေ ဟ
သွားကြတော့သည်။

“ခင်မြိုင်.. .”

“ဘာလဲ.. . ကိုလှစိုး”

“သမီးလေး အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ.. .”

“တော်ကတော့ လွပ်ပြီ.. . ကိုယ့်သမီးအသက်
ဘယ်လောက်ရှိလဲ မသိဘူးလား ဒီလဆိုရင် သူ့အသက်က
(၁၈)နှစ်ပြည့်ပြီ.. .”

“ဟာ.. .”

မိနန်းဖူးစုံကိုမွေးပြီး ဆရာတော်ကြီးထံတွင် စောရ
နက္ခတ်အတွက် တားမြစ်နိုင်ရေးအတွက် အသနားခံထား
သောကြောင့်.. .

“အေး.. . ဒကာလှစိုးနဲ့ခင်မြိုင် မင်းတို့သမီးလေးဖို့
ငါစွမ်းသလောက်တော့ လုပ်ပေးလိုက်မယ်.. . ဒါပေမယ့်
ကလေးအသက်(၁၈)နှစ်ပြည့်ပြီဆိုရင်တော့ သူ့ပင်ကိုယ်
အသိနဲ့ပဲ.. . သူ့စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းလို့ ရနိုင်မှာနော်.. .”

ခု မိနန်းဖူးစုံ (၁၈)နှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီ.. . မဟုတ်လား။
မိနန်းကဘဝတွင် ဘာကိုမှ မပူပင်ရသော ဘဝကိုပိုင်ဆိုင်

သစ္စာမွန်စာပေ

ထားသူ.. . အမေဖြစ်သူက တစ်မျိုး၊ အဖေဖြစ်သူက တစ်
ဖုံနှင့် ပင်တိုင်စံမင်းသမီးလေးလို နေထိုင်ရပေမယ့်.. .
မိနန်းဗီဇကတစ်မျိုး၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ယောက်ျား
လေးတွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းပြီး.. . ဆော့ကစားတယ် သစ်ပင်
တက်၊ ရေကူး၊ ငါးရှာဖွားရှာကိစ္စတွေအပြင် ဘောကန်၊
ခြင်းခတ်လည်း သူမတူအောင် ထူးချွန်သူ.. . စကားပြော
ရင် မိန်းကလေးဆန်စွာမပြော.. . ယောက်ျားလေး တစ်
ယောက်လိုပင်။ (၁၀)တန်းကို နှစ်ခါကျပြီး.. . အပြင်ပြန်
ပြီး ဖြေဖို့လုပ်နေသူ.. . ခုလည်းပဲ လေးခွတစ်လက်ဖြင့်
မနက်ကတည်းက ထွက်သွားသည်မှာ ထမင်းစားချိန်
တောင်မရောက်သေးပေ.. .။

“ခင်မြိုင်.. .”

“ကိုလှစိုး”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သမီးရဲ့ စောရနက္ခတ်ကတော့
စပြီထင်တယ်.. .”

“ဟူး.. . ကျုပ်တော့ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပါ
ဘူးတော်.. .”

“ဟိုမှာ.. . မင်း သမီး ပြန်လာပြီ၊ မေးကြည့်ပါဦး.. .
မဆူနဲ့.. . ပိုင်ရှင်ပြန်ပြီးရွေးရင် ငါဝယ်ပေးမယ်”

“အေးပါတော်.. .”

သစ္စာမွန်စာပေ

“အမေနဲ့အဘ ဒီမှာတွေ့လား ကျုပ်ဖမ်းလာတာ”

“ဟင်...”

မိနန်း လက်ထဲတွင် စွန်ပေါက်လေးနှစ်ကောင်..

“သမီးရယ်.. ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖမ်းလာရတာလဲ ကွယ်”

“ဒီကောင်တွေ ဟိုရွာထိပ်က ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ်မှာ အသိုက်လုပ်ပြီးနေတာလေ.. ဒါကို တက်ပြီး နှိုက်ခဲ့တာ...”

“သမီးရယ်.. ရွာထိပ်က ကုက္ကိုပင်ကြီးက လူ(၄) ဖက်စာလောက်ရှိတာ.. ပြီးတော့ နည်းတဲ့အမြင့်လည်း မဟုတ်ဘူး.. လိမ့်ကျမှဖြင့်ကွယ်”

“ဟာဗျာ.. မကျလို့ ကျုပ်ပြန်ရောက်လာတာပေါ့၊ အိမ်မှာမွေးထားရမယ်.. ပြီးရင် ဒီနှစ်ကောင်ကို ကောင်းကောင်းသင်ပြီး ခိုင်းရမယ် ဟား... ဟား... ဟား”

“သမီး...”

“ဗျာ.. ဘာလဲ.. အမေ”

“ထိုင်ပါဦးကွယ်.. သမီးလေးကို မေမေပြောစရာရှိလို့...”

“မေမေနော်... ယောက်ျားပေးစားမယ့် ကိစ္စဆို မပြောနဲ့”

“မပြောပါဘူးကွယ်.. ငါ့သမီးလေးကို မေမေက မျက်စိထဲမှာ ကလေးလေးလိုပဲ မြင်နေတာပါ.. ဒါပေမယ့် သမီးကိုယ်သမီး မှန်ထဲပြန်ကြည့်ဦး”

“ကြည့်ပြီး.. ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ငါ့သမီးလေး.. မငယ်တော့ဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်သမီး.. ရွာမှာ ငါ့သမီးလေးက အချောဆုံးလေ.. တော်ကြာ ဟိုကောင် ဂျပန်တို့အုပ်စုနဲ့ တွေ့မှဖြင့်ကွယ်”

“ဒီကောင်တွေလား ကျုပ်နားကို ကပ်ရဲမှာ...”

“သမီးလေးရယ်.. အသွားအလာကို ဆင်ခြင်နော်”

“အမေနဲ့ အဘ.. ကျုပ်အတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ စိတ်ချ၊ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး”

ဒေါ်ခင်မြိုင်နှင့် ဦးလှစိုးတို့ သမီးဖြစ်သူကို.. ပြောမည့်သာ ပြောနေရသည် ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက.. သူများတွေထက်တော့ တကယ်သာပြီး၊ သတ္တိပိုင်းကျတော့လည်း လက်သံခပ်ပြောင်ပြောင်.. ရွာထဲမှာ မိနန်းဆော်ခဲ့သောလူတွေက မနည်းလှတော့ပေ။

“သမီးလေး...”

“မေမေရာ.. ဘာတွေ ပြောဦးမှာလဲ ဗိုက်ဆာလှပြီ...”

“အေးပါကွယ်. . သမီးလေးကြိုက်တဲ့ အမဲသား
ချက်ထားပါတယ်”

“ဟယ်. . တကယ်”

“တကယ်ပေါ့. . သမီးလေးကို မေးစရာရှိတယ်၊
မှန်မှန်ပြောနော်. . .”

“သမီး. . ဘယ်တုန်းက လိမ်ဖူးလို့လဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်. . မေမေ့သမီးလေးက ငယ်ငယ်
ကတည်းက မလိမ်တတ်ဘူးဆိုတာ မေမေတို့သိပါတယ်။
ဟို. . မေမေ့စိရိုက်ကနားကပ် သမီးလေး ယူသွားလား
ဟင်. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . ယူသွားတယ်”

“ဟေ. . .”

“အယ်. . ဘာလုပ်ဖို့လည်း သမီးလေးရယ်၊ ဒါက
သူများပေါင်ထားတဲ့ နားကပ် ခုဘယ်မှာလဲဟင်”

“အေးမိကို ပေးလိုက်ပြီ မေမေ. . သူ့ခမျာ သူများ
တွေလို တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်မှာ နားကပ်လေးတောင်
ဝတ်စရာမရှိတာနဲ့ သမီးယူပေးလိုက်တာ. . .”

“သမီးရယ်. . ဒီနားကပ်က ပေါင်ထားတဲ့ပစ္စည်း
ဘာလို့ ယူရတာလဲကွယ်”

“အမေ. . .”

“ခင်မြိုင်. . ပြန်မယူနဲ့တော့ကွာ၊ မင်း အပေါင်ခံ
ထားတဲ့ ပိုက်ဆံငါပြန်ပေးမယ်. . .”

“တော်. . နော်”

“ဒါမှ. . ကျုပ်အဘဗျ. . . ရွတ်”

“ခွေးမလေး. . သူလုပ်ချင်တာလုပ်ရရင်၊ ဟုတ်နေ
တာပဲ. . .”

ဦးလှစိုးကို. . မိနန်း ဖက်နမ်းပြီး၊ အိမ်ထဲသို့ဝင်
မည်အပြု. . .

“နေ. . နေဦး”.

“ဘာလဲ. . အမေရာ၊ ဗိုက်ဆာနေပြီနော်. . . နား
ကပ်တစ်ခုပဲ ယူတာ၊ ကျန်တာဘာမှ မယူဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်. . သမီး ဘယ်သော့နဲ့ ဖွင့်တာလဲ
ဟင်. . .”

“ဘယ်သော့နဲ့မှ ဖွင့်တာ မဟုတ်ဘူး. . ဒီမှာ. . .”

“ဟင်. . .”

မိနန်း. . သူမဆံပင်မှ ကလစ်ကလေးကို ပြလိုက်
သည်. . .

“ဒါနဲ့ သမီးဖွင့်တာ. . .”

“သိပ်ဟုတ်. . အရမ်းဟုတ်၊ အမေ့စိရိုလေးကို
ဖွင့်ရတာ ကစားရသလောက်ပဲ ရှိတယ်. . ဘာမှမခက်ဘူး”

“ဟေ... ”

“ဟာ... ”

လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး... ဘာမှ မပြောနိုင်
အောင်ပင်...။

ရွာနောက်ဘက် ဇရပ်ပေါ်တွင် မိနန်း၊ ပေါက်စ၊
ဖားလေး၊ အိစုတို့လေးယောက် ထိုင်ရင်း...

“မိနန်း... နင်စာမေးပွဲ ဖြေဦးမှာလား”

“ဖြေရဦးမှာဟ... အမေနဲ့ အဘက (၁၀)တန်း
လေးတော့ အောင်အောင်လုပ်ပါတဲ့လေ...”

“အောင်ပြီးရင်... မတက်တော့ဘူးပေါ့”

“မတက်တော့ဘူး”

“ဟယ်... နှမြောစရာကြီး၊ တက္ကသိုလ်ဆက်ပြီး
တက်ပါလား”

“မတက်ချင်လို့ (၁၀)တန်းကို ခုထိမအောင်တာ
ပေါ့... ပျင်းတယ်ဟာ ဘာလုပ်ကြရင်ကောင်းမလဲ”

“ချောင်းထဲ... ကြွက်လိုက်ပြီး... ထိုးမလား”

“ဟေ့.. ငါမလိုက်ရဲဘူး”

အိုစုက.. မိနန်းတို့နှင့်သာ ပေါင်းသင်းနေပေမယ့်
ယောက်ျားလေးတွေလို ရင်ပေါင်တန်းပြီးတော့ မလုပ်
ဝံ့သူ..

“နင်က.. ကမ်းပေါ်က စောင့်လေ”

“မိနန်း.. နင်က ဒီကြွက်တွေကို ဖမ်းပြီး ဘာလုပ်
မှာလဲဟ..”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ.. မုဆိုးမ ခေါ်ညိုကို သွားပြီးပေး
မှာပေါ့.. သူ့ခမျာ လုပ်ကျွေးမယ့်သူလည်းမရှိ၊ ဘာမရှိနဲ့
ဒုက္ခရောက်နေတာ ခုချိန်က ကြွက်သားက ရှားတယ်လေ၊
ငါတို့ရတာကို.. သူသွားပြီးရောင်းတော့ ဆန်လေးဘာ
လေး ဝယ်လို့ရတာပေါ့.. ပေါက်စနဲ့ ဖားလေး သဘောတူ
လား..”

“တူတယ်..”

“ဒါဆိုလစ်မယ်”

“ဟိုမှာ.. ကရင် လာနေတယ်”

ကရင်.. သူတို့နားသို့ ရောက်လာတော့ မျက်နှာ
က မသာမယာ..

“ကရင်.. ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ.. ဟိုကောင် ဂျပန်ကြီးအဖေ

ဦးတင်အိချစ်တီး လုပ်သွားတာကို မကျေနပ်ဖြစ်နေ
တာ..

“ကရင်.. ပြောစမ်း၊ ဦးတင်အိက ဘာတွေမတရား
လုပ်ပြန်ပြီလဲ..”

မိနန်းတို့ရွာတွင် ဦးတင်အိကတော့ ခေတ်သစ်
ချစ်တီးတစ်ယောက်လို ငွေတိုးပေးစားပြီး.. အတိုးတွေ
မတရားယူကာ၊ ရွာသူရွာသားတွေပေါ်မှာ ကုပ်သွေးစုပ်
နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

“ဦးသန်းအောင်ကြီးဆီက ဘိုးဘွားပိုင် ရွှေယွန်း
အစ်လေးကို သိမ်းသွားပြီလေ.. ယွန်းအစ်လေး ပေါင်
တုန်းက ငွေက ဘာမှမဟုတ်ဘူး.. ခုတော့ အတိုးတွေက
မတရားတက်ပြီး ပြန်ပြီးမရွေးနိုင်တော့ ဆုံးတာပေါ့ဟာ..
ဦးသန်းအောင်ကြီး မျက်ရည်တွေကျလို့..”

“ဒီလူကြီးတော့ တော်တော်ဆိုးနေပြီ”

“ဆိုးနေလည်း ဘာလုပ်လို့ ရမှာလဲ.. မိနန်းရယ်၊
ရွာကလူတွေက သူနဲ့မှမကင်းကြတာပဲ”

“ငါတို့က ကင်းတယ်”

“ကင်းမှာပေါ့ဟ.. နင်တို့က ရွာမှာ သူဌေးတွေပဲ
ဟာ..”

“လာပါ.. သွားကြမယ်၊ ကရင်.. နင်ငါတို့နဲ့

ကြွက်ထိုးလိုက်မှာလား”

“လိုက်မှာပေါ့ဟ. . .”

မိနန်း. . ကြွက်ထိုးဖို့လာခဲ့ပေမယ့်၊ ခေါင်းထဲတွင်
ဦးသန်းအောင်ကြီး ယွန်းအစ်လေးအတွက် စိတ်ထဲမှာ. .
မကောင်းပေ. . . ။

“ဒါနဲ့ ဦးသန်းအောင်ကြီး. . မြို့က သူ့သမီးဆီမှာ
သွားပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်မလို့ဆို. . .”

“ပထမတော့ ဟုတ်တယ်. . ဒီယွန်းအစ်ကလေး
ကို ရောင်းပြီး၊ အကြွေးတွေလည်းဆပ်. . . ရဟန်းလည်း
ဝတ်မလို့လေ. . ခုတော့ ပျက်သလိုတောင် ဖြစ်သွားပြီဟ”
“ကရင်. . .”

“ဘာလဲ. . မိနန်း”

“ဒီယွန်းအစ်လေးက တော်တော်တန်ဖိုးရှိလား. . .”

“ရှိတယ်. . ပြန်ပြီးရောင်းရင် အနည်းဆုံး သိန်း

(၂၀)လောက် ရမှာ”

“ခု. . ဆုံးသွားတာ ဘယ်လောက်နဲ့လဲ”

“(၅)သိန်းတောင် မပြည့်ဘူး. . ပေါင်ထားတာ

(၁)သိန်းနဲ့လေ. . .”

“မတန်တဆကြီး. . .”

“ခု. . ဦးတင်အိ မြို့ကိုတက်ပြီး ရောင်းဖို့တောင်

လုပ်နေပြီ”

“ဟင်. . .”

မိနန်း. . . စိတ်အာရုံထဲတွင် ဘာလုပ်ရမလဲဆို
သည်ကို တွေးနေမိလေတော့သည်။

ဦးတင်အိအိမိတွင်၊ အလုပ်သမားတွေက (၁၀)
ယောက်လောက်ပင် ရှိသလို၊ ညဘက်ဆိုလျှင် ဂျပန်ကြီးက
သူ့အပေါင်းအဖော်တွေနှင့် တရုန်းရုန်းဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့
ဦးတင်အိအိမိမှာ ငမဲညီနောင်ခွေးနက်ကြီး နှစ်ကောင်က
နေ့ဘက်ဆို လှောင်ထားပြီး.. ညဘက်ကျမှ လွှတ်ထား
သောကြောင့် ဦးတင်အိ ခြံထဲသို့ ဝင်ဖို့မဆိုထားနဲ့ အိမ်
နားတောင် ကပ်ဖို့မလွယ်...။

မိနန်းသည် အဖေနှင့်အမေ.. အိပ်သည်နှင့် အိမ်
ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဦးတင်အိတို့ အိမ်က.. ရွာ၏အစွန်ဆုံးနေရာမှာ
ဖြစ်၍ တော်တော်လေးပင် သွားရလေသည်.. အိမ်ကြီး

နားသို့ ရောက်တော့.. အိမ်ထဲမှာ မီးတွေကထိန်ထိန်လင်း
နေဆဲ...။

ခြံကြီးနှင့်ကပ်လျက် ပိတောက်ပင်အုံကြီးပေါ်သို့
တက်လိုက်ပြီး.. ခြံထဲကိုဝင်ဖို့ တစ်ဖက်သစ်ပင်ကြီးဆီသို့
ခက်ခက်ခဲခဲ ကူးခဲ့ရသည်။

မိနန်းဖူးစုံအတွက်တော့ ထိုအခက်အခဲလေးတို့
သည် ငယ်စဉ်က ဆော့ကစားခဲ့ဖူးသော အတွေ့အကြုံ
လေး တစ်ခုသာသာပင်...။

မိနန်းဖူးစုံ.. ငယ်စဉ်က ဦးတင်အိတို့ခြံထဲကို
ခိုးဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ဦးတင်အိခြံထဲမှ ကျွဲကောသီး
ကို ခံတွင်းတောင်းတလွန်းသဖြင့် တစ်ညတစ်လုံးကျ ခူးပြီး
စားခဲ့သည်မှာ တစ်ပင်လုံးကုန်ခါနီးမှ.. ဦးတင်အိသိ
သွားပြီး၊ ကျွဲကောသီးပင်ကို အစောင့်ချပြီး ထားခဲ့တော့
သည်။

ဤသူခိုးကို ယနေ့တိုင်ရှာ၍ မတွေ့ခဲ့...။

ခြံကြီးထဲကို ရောက်တော့ အိမ်ပေါ်သို့တက်ရန်
သာလိုတော့သည်။ ဦးတင်အိ အိမ်ကြီးက ရွာထဲတွင်
ပထမဆုံးတိုက်ခံအိမ်၊ (၂)ထပ်တိုက်ကြီး ဆောက်ထား
သူ...။

မိနန်းဖူးစုံ.. နောက်ဖေးဘက်မှ အပေါ်သို့တက်

မည့်နေရာကို ရှာကြည့်သောအခါ . . ရေပိုက်တွေဆီမှ တက်၍ရမည်ဖြစ်သည်။

မိနန်းဖူးစုံ . . ကြောင်တစ်ကောင်လိုပင် ပေါ့ပါးစွာ တက်သွားပြီး . . အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ရောက်တော့ . . ပြတင်းပေါက်တံခါးမှာ ပိတ်ထားသောကြောင့် ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ပိရိသေသပ်စွာ ဖွင့်လိုက်သည်။

“ကျွှံ့ . . .”

အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် လူမရှိပေ . . အောက်ထပ်တွင် ဦးတင်အိ မြို့ကလူတချို့နှင့် ဝိုင်းဖွဲ့နေသည်။

“အယ် . . .”

မိနန်းဖူးစုံ . . အောက်ထပ်ကို သေချာကြည့်လိုက်တော့ ဦးသန်းအောင်၏ ရွှေယွန်းအစ်လေးကို ကိုင်တွယ်ပြီး . . ဈေးဖြတ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“အောက်ဈေးနဲ့ ထုတ်မယ်ဆိုရင်တောင် . . သိန်း (၈၀)ဝန်းကျင်ပဲ . . .”

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်း စစ်စစ်ပဲဗျ . . .”

“သေချာတာပေါ့ဗျာ . . ဦးသန်းအောင် ဘိုးဘေးတွေက အင်းဝခေတ် ဘုရင့်အမှုတော်ထမ်းတွေလေ . . .”

“ဦးတင်အိ . . ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားပွဲပြီးပြီဗျ”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

အောင်ပွဲခံသော ရယ်သံတွေကို ကြားလေလေ . . မိနန်းဖူးစုံ ခံပြင်းမိလေလေ ဖြစ်နေမိ၏။

“ကဲ . . ဈေးဖြတ်ပွဲကို ဖြတ်ပြီး၊ သောက်ပွဲလေးကို စကြရအောင် . . .”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ . . . ပစ္စည်းထွက်ရင်တော့ ခင်ဗျား ဒီထက်မက ပွဲလေးလုပ်ရမှာနော် . . .”

“စိတ်ချ . . လုပ်ပေးမယ်၊ ဂျပန်ကြီး . . .”

“ဗျာ . . ဒက်ဒီ”

“ရော . . ဒက်ဒီအခန်းထဲက ပီရိုထဲမှာ သွားထားလိုက်၊ သေသေချာချာသေ့ပိတ်ထားနော် . . .”

“ဟာ . . ဒက်ဒီရယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးပေါ်ကို ဘယ်သူက တက်လို့ရမှာလဲ . . ခြံထဲက မဲညီနောင်ကိပ် ရအောင် ကျော်ပါဦး . . .”

ဂျပန်ကြီး . . ရွှေယွန်းအစ်လေးကို သေချာစွာထုပ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်လာသဖြင့် နန်းဖူးစုံ ဘေးတံခါးနားသို့ဝင်ပြီး နေလိုက်သည်။ ဂျပန်ကြီးမှာ သူ့အဖေဗီရိုတံခါးထဲသို့ ပစ္စည်းကိုသေချာစွာထည့်၍ သေ့ခတ်ကာ ပြန်ဆင်းသွားတော့သည်။

“ဟူး . . .”

နန်းဖူးစုံ . . သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့လေးချပြီး၊ ဦးတင်အိ

အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဗီရိတံခါးသော့ကို သူမမှာပါလာသော သံချွန်လေးဖြင့် ခဏပဲ လှုပ်ရှားလိုက် ရသည်။ . .

“ကျွဲ. . .”

“တယ်ပြီး. . လွယ်လှချည်လား”

ရွှေယွန်းအစ်လေးကို. . သူမ လွယ်အိတ်ထဲထည့် ပြီး ဗီရိတံခါးကိုပါ သေသေချာချာပြန်ပြီးပိတ်ကာ. . ဝင်လာသည့်အတိုင်း အောက်သို့ပြန်ဆင်းလာခဲ့တော့ သည်။

အောက်သို့ ရောက်ပြီး. . ဘေးသို့ကြည့်လိုက် သောအခါ. . .

“ဟင်. . .”

ငမဲ့ညီနောင်. . မျက်လုံးဝင်းဝင်းတောက်လျက် နန်းဖူးစုံ နောက်သို့ လိုက်လာခြင်းကြောင့်. . . .

“ဝုတ်. . .”

“ညောင်. . . ညောင်. . .”

နန်းဖူးစုံ ပါးစပ်မှ ကြောင်သံပေးလိုက်ပြီး၊ သစ်ပင် ဆီသို့ အမြန်ဆုံးပြေးတက်ကာ. . အပြင်ပိတောက်ပင်ကြီး ဆီသို့ ကူးခဲ့ရတော့သည်။

ခြံထဲမှ. . အစောင့်တွေအသံကိုလည်း ကြားနေရ

သည်။

“ဘာသံလဲဟေ့. . .”

“ကြောင်သံတော့ ကြားလိုက်တယ်”

“ငမဲ့. . ကြောင်မြင်လို့ လိုက်တာနေမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

အခြေအနေအားလုံး အေးချမ်းသွားပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် အိမ်မှဝတ်လာသော အင်္ကျီအနက်ရောင်ကို သူမ ပြန်ချွတ်ပြီး. . ရွာလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

နန်းဖူးစုံ လျှောက်လာသော နေရာက. . . ဦးသန်းအောင် တဲဘက်ဆီသို့. . ဦးသန်းအောင်တဲနားကို ရောက်တော့. . ဦးသန်းအောင် မီးခွက်လေးထွန်းပြီး ထိုင် နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဦးလေး သန်းအောင်. . .”

“ဟေ့. . ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မ. . မိနန်းပါ”

“ဟယ်. . မိနန်း၊ ညကြီးမိုးချုပ်ကွယ်. . လာလား”

ဦးသန်းအောင်. . တဲထဲကို ဝင်လိုက်ပြီး. .

“ဦးသန်းအောင်. . မနက် မြို့ကို သွားမှာလား”

“သွားတော့ မသွားချင်ဘူးကွယ်. . ကိုယ်ရည်မှန်း တာတွေက ဖြစ်မလာတော့ စိတ်ထဲသိပ်ပြီး မပါတော့ဘူး”

“ဦးလေးသန်းအောင် သွားပါ. . .”

“ဟေ. . . ဘာဖြစ်လို့တုန်း”

“ဦးလေးသန်းအောင် ရည်မှန်းချက်တွေ ပြည့်စေရမယ်လေ. . .”

“ဘာရယ်. . . ကွဲ့.”

“တစ်ခုတော့ ဦးလေးသန်းအောင် နှုတ်လုံရမယ်နော်. . .”

“ကျုပ်က. . . ဘာကို နှုတ်လုံရမှာလဲ မိနန်းရယ်၊ နင်ပြောမှ ငါ့ခေါင်းတွေတောင် ခြောက်လာပြီ. . .”

“ဒီမှာ. . . ဘာလဲကြည့်. . . .”

“ဟာ. . . ရွှေယွန်းအစ်လေး၊ နင်ဘယ်လို ရလာတာလဲ. . .”

“ဘယ်လိုရလာတာလဲဆိုတာကို မမေးနဲ့. . . အဓိကက ဦးလေးသန်းအောင် ကျွန်မလာပေးတာကို ဘယ်သူမှ မပြောဖို့ပဲ လိုတယ်. . . ပြီးတော့ ဦးတင်အိတို့ လုံးလုံးမသိအောင် ရန်ကုန်မှာသွားပြီးရောင်းပစ်လိုက်. . .”

“အေး. . . အေးပါကွယ်၊ အင်း. . . မိနန်း နင်ဟာ ဖိုးထွေးပြောတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေပြီလား မသိပါဘူးကွယ်. . .”

“ဦးလေးသန်းအောင်. . . ကတိတည်နော်”

“တည်ရမှာပေါ့. . . မိနန်းရယ်”

ဦးလေးသန်းအောင်ကို လက်ကလေးပြုပြီး. . .
မိနန်းဖူးစုံ ထွက်လာတော့မှပဲ ရင်ထဲမှာပေါ့ပါးသွားလေတော့သည်။

“ဟဲ့. . မိနန်း နင်ကြားပြီးပြီလား”

“ဘာလဲ. . အိစု. . .”

ရွာနောက်ဘက် ဘုရားကြီးတံတားပေါ်မှာ ထိုင်နေကြရင်း. . အိစု ပြောသောသတင်းကို မေးလိုက်သည်။

“ဟို. . ဦးတင်အိကြီး၊ ရှေးမလိုလို ဖြစ်နေတယ်”

“ဟယ်. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲဟ. . သူဦးသန်းအောင်ဆီက မတရားယူထားတဲ့ ရွှေယွန်းအစ်လေး ပျောက်သွားပြီလေ”

“ရဲ့. . မတိုင်ဘူးလား”

“တိုင်ရဲပါလိမ့်မယ်. . သူ့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ၊ မတရားယူထားတဲ့ ပစ္စည်းဆိုတော့ ရဲတိုင်လို့. . မေးလားမြန်းလားလုပ်ရင် ပိုပြီးရှုပ်သွားမှာပေါ့. . ဒါကြောင့်

သစ္စာမွန်စာပေ

ကြယ်ကြွေချိန်ဆုတောင်း

၃၇

သူခိုးသေလို့ မငိုရဲဖြစ်နေတာ ကောင်းတယ်”

နန်းဖူးစုံ. . စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီးပြုံးမိတော့သည်။

“လောဘသမားကြီး ခံရတာကောင်းတယ်. . သူခိုးက ဒီထက်မက ခိုးသွားရမှာ တစ်ခါတည်းမဲ့ပြီး. . အရှုံးလို ဖြစ်သွားရမှာ. . .”

“သစ္စာရှိတဲ့ သူခိုးနဲ့တွေ့လို့ပေါ့ဟ”

“မိနန်းရယ်. . . သူခိုးဆိုတာ သစ္စာတရားရှိပါမလား. . .”

“ရှိတာပေါ့ဟ၊ သူခိုးချင်းမတူတဲ့ သူခိုးတွေရှိတယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး. . နင်က (၁၀)တန်းသာ မအောင်တာ ဗဟုသုတကြွယ်တယ်”

“(၁၀)တန်းမအောင်တာ ကျောင်းဆက်ပြီး မတက်ချင်လို့. . ဘာလို့မအောင်ရမှာလဲ”

“ကဲပါ. . နင့် သူခိုးကိစ္စဆက်ပါဦး”

“တချို့သူခိုးတွေက သူများပစ္စည်းကို လောဘနဲ့ ခိုးပြီး ရရာတွေယူကြတယ်. . ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကြည့်ပြီး တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ မငဲ့ညှာဘူး. . ပြီးတော့ ခိုးသင့်တဲ့အိမ်၊ မခိုးသင့်တဲ့အိမ်ဆိုတာလည်း မခွဲခြားဘူး. . လုပ်ရင်လစ်သလို ခိုးတဲ့သူခိုးဆိုတာ အဆင့်အနိမ့်ဆုံးပဲ။ နောက်သူခိုးတစ်မျိုးက ခိုးတာတော့ ချမ်းသာတဲ့အိမ်ကိုပဲ

သစ္စာမွန်စာပေ

ရွေးခိုးတယ် ပြီးတော့ သူ့အတွက်လိုသလောက်ပဲခိုးတယ်
နောက်သူခိုးက စောရန်ကွတ်ကြောင့် ခိုးရတဲ့သူခိုး..
“သူခိုးမျိုးကျတော့ ကိုယ်ကျိုးအတွက် မဟုတ်ဘူး၊ အများ
အတွက် ခိုးပေးကြတာ၊ ရာဇဝင်ထဲက သူခိုးကြီးဝတ်ပြား
လိုပေါ့.. ကဲ ရှင်းပြီလား”

“ခု ဦးတင်အိဆီက ခိုးသွားတဲ့ သူခိုးကျတော့ရော”

“အဲ.. ငါဘယ်သိပါ့မလဲဟ၊ ဦးသန်းအောင်ကြီး
ရော ရန်ကုန်သွားပြီလား...”

“အင်း သွားပြီ မနက်က ရွာက ထော်လာဂျီနဲ့ ပါ
သွားတယ်.. သနားပါတယ်ဟာ၊ မျက်နှာလည်း မကောင်း
ရှာဘူး”

“ပြန်ကြမယ်.. ဟိုကောင် ကရင်တို့ဘက် သွား
ကြရအောင်”

“အေး...”

ကရင်၊ ပေါက်စနှင့်.. ဖားလေးတို့က ကွင်းထဲတွင်
ကွန်လိုက်ပြီး ပစ်နေသောကြောင့် အိစုနှင့်အတူ လိုက်
လာခဲ့ကြရင်း...

“ဟိုမှာ.. ဥက္ကဋ္ဌတူ ဝက်ကြီးတို့ မူးလာသလိုပဲ”

အိစု.. ဝက်ကြီးတို့အုပ်စုကို ကြည့်ပြီး၊ ခပ်ခွံ့ခွံ့ဖြစ်
သွားကာ.. မိနန်းဖူးစုံ လက်ကို ဆွဲထားလေသည်။

“ဘာမှ သွေးမပျက်နဲ့.. ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားလို့
လာပြီး ပြဿနာရှာရင်တော့ အကွဲပဲသာမှတ်...”

မိနန်းဖူးစုံက ကျောင်းတက်သည့်အချိန်က လွဲပြီး
ကျန်ချိန်များတွင် ဘောင်းဘီအတို၊ အရှည်တွေသာ အ
ဝတ်များသည်။ ခုလည်း ဂျင်းဘောင်းဘီ အရှည်ကို ခူး
ခေါင်းလောက်ထိ ခေါက်တင်ပြီး၊ လွယ်အိတ်ကို သိုင်း
လွယ်ထားသည်.. မိနန်းဖူးစုံ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ခွနှင့်
လောက်စာလုံးက အမြဲအသင့်ပါနေကျ...

“ဟဲဟဲ.. ဘယ်သူများလဲ မှတ်တယ်၊ ကျွန်းချောင်း
ရွာအလှပိုင်ရှင်မလေး.. နန်းဖူးစုံပါလား၊ ဘယ်က ပြန်
လာတာလဲ.. ဟင်”

ဝက်ကြီး.. အာလေးလျှာလေးနှင့် ပြောပြီး ရှေ့က
ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဝက်ကြီး.. နင်ဖယ်မလား၊ မဖယ်ဘူးလား”

“သည်းလေးကလည်း ဒေါသချည်းပဲ.. ခုလိုတွေ
တဲ့အချိန်လေး စကားလေးဘာလေး ပြောပါရစေကွယ်”

“နာနီ၊ နာကား.. နင်တို့ကောင်ကို ခေါ်သွားနော်”

“ခေါ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူးဟ.. ကိုယ့်အာစရိက
မင်းလေးကို သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်စားနေတာ.. ဒီဘက်က အိစု
လေးကို.. ကိုကိုကလည်း...”

“နင်. . နင်. . နော်”

“နင်တို့ ပြောလို့မရဘူးပေါ့”

မိနန်းဖူးစုံ. . လွယ်အိတ်ထဲမှ ခွနှင့် လောက်စာ
လုံးကို အသင်ပြင်လိုက်သည်။

“မင်းလေးက. . ပစ်ရဲလို့လား”

“ပစ်ရော ပစ်တတ်လို့လား. . တော်ကြာ၊ ကိုယ့်
လက်ကိုယ်ပြန်ပြီး ထိသွားမှဖြင့်. . ကိုကိုဝက်လေး ဆေး
ကုပေးနေရပါဦးမယ်”

“ပစ်တတ်သလား မပစ်တတ်ဘူးလားဆိုတာ. .
သိချင်ရင် ရှေ့တိုးကြည့်လေ”

“ကဲ. . တိုးပြီ”

“တိုးရင်. . ပစ်ပြီ”

“ဒေါင်. . .”

“အား. . .”

ဝက်ကြီးခြေသလုံးကိုတေ့ပြီး ပစ်ချလိုက်သော
ကြောင့် ခွေကျသွားသည်နှင့်. . နှာနီနှင့် နှာကား နန်းဖူးစုံ
ကို အတင်းဝင်ပြီး ကပ်မည်အပြု. . .

“ကဲ. . ကပ်ချင်ဦး”

“အမလေး သေပါပြီဗျ. . .”

နှာနီအရှိုက်ကို ထပ်ပြီးတေ့ပစ်လိုက်ခြင်းကြောင့်

ခါးလေးကိုင်းသွားပြီး ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်. . .

“ကဲ. . နင့်အလှည့်”

“မိနန်း. . ငါ. . ငါ. . မပါဘူးလေဟာ”

“ဘာခုမှ မပါတာလဲ. . အေး နင့်ကိုအခွင့်အရေး
ပေးမယ် တစ်ကနေတစ်ဆယ်ထိခေါ်မယ် လွတ်အောင်
ပြေး. . .”

နှာကား. . မိနန်းဖူးစုံလက်သံကို သိပ်ပြီး၊ အထင်
မကြီးသောကြောင့် အဝေးပစ်သည်ကို ထိမည်ဟု မထင်
ထား. . .

“ပြေးမယ်. . .”

“ကဲ. . တစ်. . နှစ်. ငါ. . . ရှစ်. .

ကိုး. . တစ်ဆယ်၊ ကဲ. . လာပြီ”

“ဒေါင်. . .”

“အား. . အမေရေ. . ကွဲပါပြီဗျ. . .”

နှာကားခေါင်းတည့်တည့်ကို မှန်သွားပြီး ခေါင်းကို
ပွတ်ပြီး ပြေးလေတော့သည်. .

“နင်တို့. . ဘာလုပ်မှာလဲ. . .”

“ဘာ. . ဘာမှ မ. . မလုပ်ပါဘူး. . .”

“နှာကားလို ပြေးမလား. . .”

“ဟင့်အင်း. . မပြေးတော့ဘူး ရိုးရိုးပဲသွားမယ်နော်”

နင်မပစ်နဲ့တော့နော်. . .”

“မပစ်လို့ မရဘူး. . . ပစ်ကိုပစ်မယ်. . .”

“ဟာ. . .”

“အာ. . . အီး မလုပ်ပါနဲ့ဟာ. . . ခုတောင် တော်တော်အိနေတာ. . . နောင်ဒါမျိုးမလုပ်တော့ပါဘူး. . .”

“သေချာလား. . .”

“တကယ် သေချာပါတယ်. . .”

“မသေချာရင်တော့ နောက်တစ်ခါ ဒီထက်ပိုပြီး ခံစားရမယ်မှတ်. . .”

“အေးဂါဟာ. . . ငါတို့က ခင်လို့စတာပါ. . . ဟဲဟဲ. . .”

ဝက်ကြီးနှင့် နှာနီ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ကျောပေးပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့ပေမယ့်. . . နောက်ကျောမလုံဘဲ လှည့်ကြည့်. . . လှည့်ကြည့်ရင်းနှင့်ပင်. . .

“ခွေးကောင်တွေ. . . ဆုံးမရတာ အားမရဘူး. . .”

“ဟိုကောင် နှာကားတော့ သူတို့သုံးယောက်မှာ အစီဆုံးဖြစ်မှာ. . .”

“ဖြစ်ဖြစ်ဟာ. . . နောက်တစ်ခါဆို လောက်စာလုံး နဲ့မပစ်ဘူး ကျောက်ခိုးနဲ့ဆော်မယ်. . .”

“မိနန်းရယ်. . . တော်ကြာ လက်လွန်သွားမှ. . .”

“မသေနိုင်တဲ့နေရာကို ရွေးပြီးပစ်မှာပေါ့ဟာ. . .”

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ရဲစခန်းရောက်နေမှဖြင့်. . .”

“ဟဲ့. . . ငါတို့က မူးပြီးရမ်းတာ မဟုတ်ဘူး. . . ဒင်း တို့ကမူးပြီး လာစော်ကားတာကို မျက်ရည်ခံထိုးပြီး တောင်းပန်ရမလား. . . ဥပဒေမှာ ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်. . . ဘာမှမပူနဲ့. . .”

“မိနန်းဖူးစုံတို့ ရွာထဲသို့အဝင်. . .”

“ဟေ့. . . မိနန်း. . . မိနန်း. . .”

“ဘာလဲ. . . ဖားလေး”

“နင့်အမေ နင့်ကိုရွာခိုင်းလိုက်လို့. . .”

“ဟင်. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .”

“ဟိုကောင် နှာကားတို့အမေက လာပြီးတိုင်ကြတာလေ. . . သူတို့သားကို နင်ကခွနဲ့ချောင်းပြီး ပစ်လိုတဲ့”

“ဘာ. . . ခွေးနာကျ. . . ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ကလိမ်ကကျစ်ပြောတယ်. . . တွေသေးတာပေါ့. . . ခုဘယ်မှာလဲ”

“ဥက္ကဋ္ဌအိမ်မှာ. . .”

“လာ. . . သွားမယ်. . . အိစု. . .”

“ဟို. . . ဟယ်”

“အိစု. . . နင်သွေးကြောင်နေရင် နောက်ငါနဲ့ မပေါင်းနဲ့. . . ခုကိစ္စနင်လည်းသိသားနဲ့ ဘာလို့ကြောက်နေတာလဲ”

ရတာလဲ. . .”

“အေး. . အေးပါဟာ မကြောက်ပါဘူး. . လိုက်ခဲ့ပါမယ်. .”

ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။
ဥက္ကဋ္ဌအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ. .

“သမီးလေး. .”

“အမေ”

ဥက္ကဋ္ဌအိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် ဝက်ကြီးနှာနီ၊ နှာကားတို့ကိုပါတွေ့လိုက်ရသည်။ နှာကားခေါင်းမှာက ပတ်တီးနှင့်

“ဟဲ့. . ဝက်ကြီး နှင်တို့ယောက်ျားတွေ မဟုတ်ဘူးလား. . ငါကပဲ နှင်တို့ကို ချောင်းပစ်တယ် ဟုတ်လား. . ပြောလေ. . .”

“ငါ. . ငါတို့ တိုင်တာမဟုတ်ဘူး. . ဒီကောင်. . နှာကားတိုင်တာဟ”

“သမီးလေး ထိုင်ဦး. . ဥက္ကဋ္ဌမေးပါလိမ့်မယ်. .”

“မိနန်း. . နှင်သူတို့ကို ခွန့်ပစ်တာ ဟုတ်လား. .”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ဘာကြောင့်ပစ်သလဲဆိုတာ သူတို့ကိုမေးကြည့်. .”

“ဟေ့ကောင်တွေ ပြောစမ်း. . . မင်းတို့ဘာသွားလုပ်လဲ. .”

“ဒီကောင်ဝက်ကြီး ရည်းစားစကားသွားပြောလို့ပါ”

“နှာကားနှင့်စကားက မပြည့်စုံသေးဘူး. . ပြည့်စုံအောင်ပြော. .”

“နှာနီ. . . ပြောလိုက်လေ. .”

“ဝက်ကြီးလမ်းပိတ်ပြီး အတင်းရှေ့ကိုတိုးလို့ ပစ်တာပါ”

“ဟုတ်လား. . ဝက်ကြီး. .”

“ဟုတ်ကဲ့. .”

“တယ်. . ငါထပြီး လုပ်ရင်သေတော့မှာပဲ နှာကားဒါနဲ့. . မင်းတို့ကို ချောင်းပစ်တယ်ဆို. .”

“ဒါ. . ဒါ”

“တော်ပြီ. . ပစ်တာတောင် နည်းသေးတယ်. . . ခွေးကောင်တွေ. . အရှက်မရှိဘူး. . ခင်ဗျားတို့ကလည်း ကိုယ့်သားဘာတွေ လုပ်လာသလဲဆိုတာကို မမေးမမြန်းဘဲ လာပြီးတိုင်ရသလား. .”

နှာကား မိဘတွေ မျက်လုံးလေးပေကလပ် ပေကလပ်နှင့် ဘာမှမပြောရဲကြပေ. .

“သမီးမိနန်း. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. .”

“ကိုယ့်တစ်ရွာတည်းနေပြီး. . ခုလိုရမ်းကားတဲ့

ကောင်တွေကို နာနာသာဆော်... ဦးလေးလိုက်ပြီး ရှင်းမယ်...

“ဥက္ကဋ္ဌရယ်... ဘာလို့မြောက်ပေးနေတာလဲ... နဂိုကတည်းကမှ သမီးက ခပ်ကြွကြွနော်...”

“ကြွပါစေ ဘယ်နှယ်ကွာ... အရက်ကလေးဝင် လာပြီဆို ဟိုလူနဲ့ဖြစ်ရဖို့လူနဲ့ဖြစ်ရ... ရွာထဲကမိန်းကလေး တွေဆို သူတို့မြင်တာနဲ့ ဘီလူးသရဲထက် ကြောက်နေရပြီ ခုတော့ အိသွားပြီလေ... ခင်ဗျားတို့ရော ဘာပြောချင်လဲ ရဲစခန်းထိသွားချင်လား... ပြော”

“မသွားချင်ပါဘူး... ဥက္ကဋ္ဌရယ်...”

“သွားချင်ရင် ခင်ဗျားတို့သားတွေအတွက် အာမခံ တောင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး...”

“ကျေနပ်ပါတယ်...”

“ခင်ဗျားတို့ ကျေနပ်လို့မရဘူး... မိနန်းကို မင်းတို့ သားယောက်စလုံး တောင်းပန်ရမယ်... မတောင်းပန်ရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် ရဲစခန်းအချုပ်ကို ပို့မယ်...”

“ဗျာ...”

“ခင်ဗျာ...”

“တောင်း... တောင်းပန်ပါမယ်...”

“ရပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌရယ်... ရွာကကလေးတွေပဲ

နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုးမဖြစ်ရင် ပြီးတာပါပဲ... သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ... ဒေါ်ခင်မြိုင်...”

“ကျွန်တော်တို့ပါ သွားမယ်နော်...”

“ဘာကွ... မင်းတို့(၃)ကောင်စလုံး တစ်ယောက်မှ မသွားနဲ့... ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့က မြက်တွေကိုသွားပြီး ရှင်းရမယ်”

“ခင်ဗျာ...”

“ခွေးကောင်... နှာကားမင်းကြောင့်... ခံရတာ ခံ ရသလိုနေရင် နောက်ထပ်မြက်ရှင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး... ခု တော့ မြက်ပါသွားပြီး ရှင်းရပြီ...”

နှာကားကို ဝက်ကြီးနှင့် နှာနီ ဒေါသထွက်ပြီး ပေါက်တူးကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

“ဝက်ကြီး...”

“ဘာလဲကွ...”

“မိနန်းလက်က တကယ်ဖြောင့်တယ်နော်...”

“ဟုတ်ပါကွာ... ဒီလောက် အဝေးကြီးကို တည့် တည့်မတ်မတ်ပဲ...”

“ကြက်ကန်းဆန်အိုး တိုးသွားတာပါကွာ...”

“ဒါဆို... နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီးအပစ်ခံပါလား

နှာကား...”

“တော်.. တော်တော့.. နောက်တစ်ခါဆို မင်း
ဦးလေးဥက္ကဋ္ဌလက်သံက ပိုပြီးပြောင်မယ်...”

“ငါတို့မှ မိအေးနှစ်ခါနာဘဝ...”

“ခွေးမသား... အဲဒါမင်းကြောင့်...”

“အချုပ်ထဲသာရောက်ရင် မင်းမလွယ်ဘူးမှတ်...”

နာကား ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မို့ ဘာမှမတတ်
နိုင်တော့ပေ...။

★

ရင်မှာနာကျင်ခြင်းထက် ခံပြင်းမှုတွေက ပိုပြီးခံစား
စေသည်.. သရဖီနိုင်ဘက်က အရှက်မဲ့စွာနှင့် နေနိုင်ပေ
မယ့်.. တေဇာမင်းလှိုင်ကတော့.. အရှက်သိက္ခာမဲ့စွာ မ
နေချင်တော့ပေ...။

သရဖီနိုင်နှင့် တေဇာမင်းလှိုင်တို့က ခြံချင်းကပ်
လျက်နေထိုင်သူတွေ ဖြစ်ပြီး နှစ်ဖက်မိဘတွေက ချမ်းသာ
ကြွယ်ဝသူစာရင်းဝင်တွေ ဖြစ်၏... သရဖီနိုင်မိဘတွေ
ချမ်းသာမှုနှင့် တေဇာမင်းလှိုင်တို့မိဘတွေ ချမ်းသာမှုမှာ
တန်းတူရည်တူပင်...။

သရဖီနိုင်တွင် အစ်ကိုနေဦးထွန်း ရှိသကဲ့သို့
တေဇာမင်းလှိုင်တွင်လည်း အစ်မတေဇာခင်ခင် ရှိခဲ့သည်
အစ်မတေဇာခင်ခင်နှင့် နေဦးထွန်းတို့ကို မိဘတွေက

သနားမွန်စာပေ

ပေးစား၍ ညားခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

ဒီတုန်းက တေဇာမင်းလှိုင်နှင့် သရဖီနိုင်တို့က တက္ကသိုလ်ကျောင်းတက်နေချိန်ဖြစ်သည်။ . . တေဇာမင်းလှိုင် နှင့်သရဖီနိုင်တို့သည် ငယ်ဖော်တွေဖြစ်ပေမယ့် . . . သိပ်ပြီး အကျွမ်းဝင်တော့မဟုတ် . . . ကျောင်းတွင်သူလည်းသူ့အ ပေါင်းအသင်းနှင့်သူ . . . ကိုယ်လည်းကိုယ့်အပေါင်းအသင်း နှင့်ကိုယ် နေကြသည်မှာ တက္ကသိုလ်ရောက်သည်ထိပင်။

သရဖီနိုင်နှင့် တေဇာမင်းလှိုင်တို့နှစ်ဦးမှာ လုံးလုံး ခြားနားသည်မှာ အကျင့်ဗီဇစရိုက်ပင်ဖြစ်သည်။ သရဖီနိုင် က အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝထဲကပင် အလှအပမက် မောပြီး ရည်းစားပေါများသည် . . . ဘယ်တော့မှ အတည် တကျ ရည်းစားမရှိခဲ့ပေ . . . တေဇာမင်းလှိုင်ကတော့ ခပ် ပျော်ပျော်ပင်နေတတ်ပြီး ရည်းစားထားခြင်းကို တက္ကသိုလ် တက်တဲ့အထိ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိခဲ့ပေ . . .

ထိုသို့စိတ်ဝင်စားသူ မရှိခြင်းကြောင့်လည်း . . . ကျောင်းပြီးမည့်နှစ်တွင် စေ့စပ်ပွဲကြီးကို ကရဝိတ်ဟိုတယ် ကြီးမှာ ခမ်းခမ်းနားနား ပြုလုပ်ပြီး လူကုသ်အသိုင်းအဝိုင်း ထဲမှာ ဝင့်ကြွားခဲ့ကြသည်။ . . တေဇာမင်းလှိုင် စိတ်မပါ သောကိစ္စတစ်ခုကို လုပ်ဆောင်လိုက်ရသဖြင့် စိတ်အ တော်ပင် ပျက်ခဲ့သည့်နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် မိဘတွေ

၏ဆန္ဒကို မငြင်းဆန်နိုင်ခြင်းကြောင့်နှင့် သူ့မှာချစ်သူမရှိ ခြင်းကြောင့် သရဖီနိုင်နှင့် ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ . .

နှစ်ဖက်မိဘတွေက မင်္ဂလာရက် သတ်မှတ်ပြီး၍ (၁၀)ရက်လောက်အလိုနေ့တစ်နေ့တွင် . . .

“ဇာကြီးရေ . . . ဇာကြီး . . .”

“ကိုကျော် . . . လာကွာ”

အိမ်ရှေ့မှခေါ်သံကြောင့် ထွက်ကြည့်တော့ ငယ် ပေါင်းသူငယ်ချင်း ကျော်ကျော်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ .

“မင်းနှယ်ကွာ . . . အပြင်လေးဘာလေးတောင် မထွက်တော့ဘူး . . . မိန်းမရတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ အားမွေး နေတာလား . . .”

“ခွေးကောင် . . . ပေါက်ကရ မပြောနဲ့ . . . အပြင် ကိုမရောက်တာ မဟုတ်ဘူးကွ . . . မင်းတို့နဲ့လွဲနေတာပါ ချစ်ဇော်တို့ရော . . .”

“လာကြပါလိမ့်မယ် . . .”

“အိမ်ထဲမှာ ထိုင်မလား . . . အပြင်မှာထိုင်မလား”

“မင်းဒက်ဒီနဲ့မာမိရှိလား . . .”

“မရှိဘူး . . . ခန်းမကိစ္စအတွက် သွားနေကြတယ်”

“အပြင်မှာ ပြောကြတာကောင်းပါတယ် . . .”

ခြံထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး မြက်ခင်းပေါ်တွင် ထိုင်ချရင်း. . .

“ဇာကြီး. . .”

“ဘာလဲကွ ကျော်ကြီး. . မင်းငါ့ကို တစ်ခုခုပြောချင်နေပုံရတယ်. . .”

“ဟုတ်တယ်. . ပြောချင်လို့လာခဲ့တာ. . .”

“ဒါဆိုပြောလေ. . .”

“မင်း. . သရဖီနိုင်ပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ဘယ်လိုရှိလဲ. . .”

“ဘယ်လို သံယောဇဉ်ကို မင်းကဆိုလိုတာလဲ. . ငယ်ငယ်လေးတည်းက ခင်လာကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ သံယောဇဉ် ခပ်ပါးပါးတော့ ရှိမှာပေါ့ကွာ. . .”

“ဒီထက် မပိုဘူးလား. . .”

“ခုချိန်ထိတော့ မပိုဘူး. . နောက်တော့ မပြောတတ်ဘူး. . မင်းပြောချင်တာ ဒီသံယောဇဉ်ကိစ္စလား. .”

“မင်းသူအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ သံယောဇဉ်အပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ပြောစရာရှိလို့. . . ဇာကြီး”

“ဒါဆို ပြောကွာ. .”

“လူစုံမှ ပြောကြမယ်. . . ဟိုကောင်တွေလည်း ဒါကိုပြောချင်လို့ လာခဲ့ကြတာ. . .”

တေဇာမင်းလှိုင် သရဖီနိုင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မည်ကို သိနေလိုက်သလို. . တေဇာမင်းလှိုင်နှင့် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက အတွဲခဲ့ဆုံး ကျော်ကျော်၊ ချစ်ဇော်၊ ရန်နောင်တို့သည် တက္ကသိုလ်တက်သည်အထိ ဘာသာတူတက်ခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။

သရဖီနိုင်နှင့် လက်ထပ်မှာကို မနှစ်မြို့ကြသူတွေ ဖြစ်သည်။

“ဟိုမှာ လာနေကြပြီ. . . ချစ်ဇော်နဲ့ ရန်နောင်. . ဒီကိုလာဟော. .”

သူငယ်ချင်းလေးယောက် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီးထိုင်ကာ. . .

“ကျော်ကြီး မင်းဘာတွေပြောထားပြီးပြီလဲ. . .”

“ဘာမှမပြောရသေးဘူး. . . ဒီကောင့်ရင်ထဲက သံယောဇဉ်ကိုတော့ မေးပြီးပြီ. .”

“ဘာတဲ့လဲ. .”

“ဘာရမလဲကွ. . ငါ့ရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းရဲ့ ခံစားချက်မရှိဘူးဆိုတာ မင်းတို့လည်းသိသားနဲ့. . မင်းတို့စကားအသွားအလာကို ကြည့်ရတာ. . သရဖီနိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါခံစားရမှာကို စိုးရိမ်နေသလိုပဲ. . .”

“ဟုတ်တယ်. . ဒီရက်အတွင်းမှာ မင်းကသရဖီနိုင်နဲ့ ပူးပူးကပ်ကပ်ဖြစ်နေပြီး ငါတို့ဆီတောင် ဝီးမလသံနိုင်

တော့ သရဖီနိုင်ရဲ့ အလှကွန်ရက်ထဲများ ပါသွားပြီလားလို့ ထင်နေတာ.. ခုတောင် မဖြစ်မနေလာပြီး ပြောရတာ "

"ချစ်ဇော်.. ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကွာ.. "

"ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောရမှာပဲ.. ဒီလိုကွ ငါတို့ ရက်က ပဲခူးက ငါ့အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲဆီကို အိမ်ကခိုင်းလို့ သွားတာ.. သရဖီနိုင်ကို အကောင်တစ်ကောင်နဲ့ တွေ့လိုက်တယ်.. "

ဒါဟာတေဇာမင်းလှိုင်အတွက် သိပ်ပြီးဆန်းကြယ်သောကိစ္စမဟုတ်.. သရဖီနိုင်ကခုလိုတွဲနေသည်မှာ အခုမှမဟုတ်ခဲ့..

"သရဖီနိုင်ယောက်ျားလေးနဲ့တွဲတာ သိပ်တော့မဆန်းပေမယ့် ငါ့အစ်မဆေးခန်းက ထွက်လာတာက ဆန်းကြယ်တယ်.. ဇာကြီး.. "

"ဟင်.. မင်းအစ်မဆေးခန်းကို ဆေးလာကုတာလား.. "

"ဆေးကုတာမဟုတ်ဘူး.. ဆေးလာပြတာ ဇာကြီး.. သူတို့က ငါ့ကိုမတွေ့ဘူး.. ငါလည်း သူတို့ဘာလုပ်လဲ ဆိုတာကိုသိချင်လို့ အစ်မကိုမေးတော့မှ ပေါက်ကွဲသွားတယ်.. သရဖီနိုင်မှာ ကိုယ်ဝန်(၂)လရှိနေပြီတဲ့.. "

"ဘာ.. "

"သူနဲ့တွဲတဲ့ကောင်ကို ငါစုံစမ်းကြည့်တော့.. ဇေယျာအောင် ဆိုတဲ့ကောင်၊ ဒီကောင်မှာ အိမ်ထောင်ရှိတယ်.. ကလေးအဖေ"

"ချစ်ဇော်.. မင်းသေချာလား"

"ဒီစကားတွေက မသေချာပဲပြောလို့ရမလားကွ.. မင်းနွားဖြစ်မှာစိုးလို့ ငါတို့က လာပြီးအသိပေးတာ"

"တောက်.. ဒါသက်သက် ကောက်ကျစ်တာပဲ"

"ကောက်ကျစ်တာ မလုပ်နဲ့လေ.. မင်း ဘာလုပ်မလဲ"

"ဘာလုပ်ရမလဲကွ.. ရှင်းရမယ်"

"ဇာကြီး.. ငါအကြံတစ်ခုပေးမယ်၊ သရဖီနိုင်မိဘတွေနဲ့ မင်းတို့မိဘတွေက ခမည်းခမက်တွေဖြစ်နေကြတော့ ခုလိုကိစ္စကို လူကြီးတွေအသိပေးခင်.. မင်းနဲ့ သရဖီနိုင် အရင်ရှင်းလိုက်စေချင်တယ်.. သူ့ဘက်က ဝန်ခံရင် သူ့မိဘကို သူကိုယ်တိုင်အသိပေးပြီး၊ နောက်ဆုတ်လိုက်ပေါ့.. ဒါဆိုရင် လူကြီးတွေသိပ်ပြီး မျက်နှာမပျက်ရတော့ဘူးပေါ့.. "

"ကျော်ကြီး.. ပြောသလိုဆို မဆိုးဘူး၊ မင်းရော ဘယ်လိုသဘောရလဲ.. ဇာကြီး"

“သရဖီမိဘတွေက ကောင်းကြတယ် ဆိုပေမယ့် နှစ်ဖက်မိသားစုလို ဖြစ်နေကြတာလေ.. တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် မကြည့်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်ရ မယ့်အခြေအနေမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး.. ပြီးတော့ အစ်မ မျက်နှာလည်း ရှိသေးတယ်.. ကျော်ကြီးပြောသလိုပဲ၊ သရဖီနိုင်နဲ့တွေ့ပြီး ရှင်းလိုက်တာ ကောင်းမယ်”

“တေဇာ.. တေဇာ”

“ဇာကြီး.. ဟိုမှာ သရဖီနိုင်လာနေပြီ”

“တစ်ခါတည်း ရှင်းတာပေါ့”

“နေဦး.. ငါတို့ အရင်ပြန်ပြီးမှ ရှင်းကွာ၊ တော် ကြာမျက်နှာပူတယ်”

“အေးပါ..”

ကျော်ကြီးတို့ (၃)ယောက်၊ ထွက်သွားပြီးမှ.. သရဖီနိုင်နားသို့ လာခဲ့လေသည်။

“ဘာလဲ.. သရဖီ”

“နင်.. အားလား”

“အားတယ်.. ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ငါ့ကို စူပါဝမ်းလိုက်ပို့ဟာ.. ဝယ်စရာလေးရှိလို့”

“သွားလေ”

တေဇာမင်းလှိုင် သူပြောချင်သော စကားအတွက်

အပြင်တွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောဆိုခွင့်ရလေပြီ..။

သူမကို ကားပေါ်တင်ပြီး မောင်းထွက်လာသည် အထိ ဘာစကားမှမဆိုဘဲ.. တိတ်ဆိတ်စွာမောင်းလာခဲ့ သည်။

“တေဇာ..”

“နင် ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ငါတို့.. မင်္ဂလာပွဲပြီးရင် ငပလီဘက်ကို ခန့်ထွက် ရအောင်”

တေဇာမင်းလှိုင် မိမိဆန္ဒကို ဘာမှမပြောသေးဘဲ၊ ခပ်ပြုံးပြုံးလေးသာ နေလိုက်သည်။

“ငါမေးတာ ဖြေဦးလေ”

“ဘာကို ဖြေရမှာလဲ.. သရဖီ”

“ငပလီသွားမယ့်ကိစ္စ..”

“မင်္ဂလာမှ မဆောင်ရသေးဘဲ.. ဆောင်ပြီးတော့မှ ထပ်ပြီး စဉ်းစားတာပေါ့..”

“ခုကတည်းက စဉ်းစားလေ”

“ငါ့ခေါင်းထဲမှာ ခုချိန်ထိ.. ဒါတွေကို စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး.. သရဖီ”

“နင် မစဉ်းစားပေမယ့်.. ငါကတော့ စဉ်းစားပြီး သား၊ သွားကို သွားမှာ ဒက်ဒီနဲ့ မာမိတို့တောင် ပြောပြီ”

ပြီ..."

ကားလမ်းကြော ရှုပ်နေသောကြောင့်... ကားကို သာ ဂရုစိုက်မောင်းပြီး... သူမပြောချင်သည်ကို ပြောပါစေ ဆိုပြီး နေလိုက်သည်။

စူပါဝမ်း... သို့ရောက်တော့...

"နင်... အပေါ်ကို မလိုက်ဘူးလား"

"မလိုက်တော့ဘူး၊ ဟိုအအေးဆိုင်က စောင့်မယ်"

"သိပ်မကြာပါဘူး... ခဏလေးပါ"

သူမပြောပြီး... ပလာဇာထဲသို့ ဝင်သွားသည်နှင့် အအေးဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်လာပြီး၊ သူ့ဘက်မှ ပြောဆိုရ မယ့်စကားတွေ အတွက် ပြင်ဆင်လေတော့သည်။

သရဖီနိုင်... နာရီဝက်နီးပါးလောက်ကြာမှ ပြန် ဆင်းလာပြီး...

"နင်... ဘာသောက်မလဲ"

"ပါးစပ်ထဲမှာ ချဉ်ချဉ်လေးပဲ သောက်ချင်တယ်"

"ခံတွင်း ကောင်းတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်..."

"သံပရာရည် မှာလေ"

သူမ... သံပရာရည်သောက်၍ တစ်ဝက်နီးပါး ရောက်မှ...

"သရဖီ... နင်နဲ့ငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ စကားပြော ချင်တယ်"

"ပြောလေ..."

"နင်... ငါ့ကို ဘာကြောင့်လက်ထပ်တာလဲ"

"မိဘတွေ... ပေးစားလို့လေ"

"ဒီတစ်ခုတည်းလား"

"ဟုတ်တယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ငါ့ကို အသုံးချတာ... မဟုတ်ဘူးလား"

"ဘာ... နင် 'နင်... ဘာစကား ပြောတာလဲ... တေဇာ"

"ဇေယျာအောင်ဆိုတဲ့ လူကို နင်သိမှာပေါ့..."

"ဟင်..."

သရဖီမျက်နှာ ပျက်သွားပြီး... ချက်ချင်း မျက်နှာ ပြန်ပြီး ပြင်ဆင်ကာ...

"ဟုတ်တယ်... ငါနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါလည်း ပြီးသွားပါပြီ"

"မပြီးသေးဘူး... သရဖီ၊ ဇေယျာအောင်နဲ့ ပတ် သက်ပြီး နင်ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ နင်ကိုယ်နင် သိ မှာပါ..."

"တေ... တေဇာ..."

“ငါအားလုံးသိတယ် သရဖီ.. နင်ပဲခူးဆေးခန်းမှာ ပြခဲ့တာလဲ ငါသိတယ်...”

သရဖီစကားသံ တိတ်သွားပြီး တေဇာမင်းလှိုင်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်...

“နင့်ဘက်က ဘာပြောချင်လဲ... ပြောပါ...”

“ဟုတ်တယ် ငါမငြင်းဘူး.. ငါ့မှာကိုယ်ဝန်ရှိနေ တယ်.. နင့်ဘက်က ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ပြောကြည့်လေ”

“ငါ့ဘက်က အရှင်းကြီးပဲ.. မင်္ဂလာပွဲကို လက်မ ခံနိုင်ဘူး...”

“ဒါဆိုရင်.. ဖျက်လိုက်ပေါ့...”

“ငါ့ဘက်က ဖျက်တယ်ဆိုတာ သိပ်ပြီးအဓိပ္ပာယ်မ ရှိဘူး သရဖီ.. ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့ဘက်ကအမှား ကူးလွန်တာမှ မဟုတ်တာ...”

“နင်ဆိုလိုတာက ငါဖျက်ရမယ်ပေါ့...”

“နင့်မိဘတွေ မသိဘူးဆိုရင် နင်ဖွင့်ပြောပြီး ဖျက် လိုက်ပါ.. ငါ့ဘက်က နင်နောက်ဆုတ်တဲ့ အပေါ်မှာပဲ ငါအလိုက်သင့်နေပေးမယ်.. ငါ့မိဘတွေကို ဖွင့်မပြောဘူး ဒါဟာ နှစ်ဖက်မိဘတွေကြားမှာ ပြဿနာမဖြစ်စေချင် လို့ပါ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တေဇာ.. ငါဒက်ဒိနဲ့မာမိ

ကို ဖွင့်ပြောပြီး မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်ပေးမယ်.. နင်ဘာပြော ချင်သေးလဲ...”

“မရှိတော့ပါဘူး...”

“ဒါဆိုပြန်မယ်...”

စူပါဝမ်းထဲမှ ကားပြန်ပြီး မောင်းထွက် လာခဲ့ပေ မယ့် နှစ်ယောက်စလုံး စကားမဆိုဖြစ်တော့ပေ အကယ်၍ သရဖီနိုင်ဘက်မှ ရှေ့ဆက်ပြီး တိုးလာမည်ဆို ရင်တော့ ကတိကိုဖျက်ပြီး မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောရတော့ မည်ဖြစ် သည်.. တေဇာမင်းလှိုင် သရဖီနိုင်ကို အံ့သြခြင်းမှာ သူမ မျက်နှာပေါ်တွင် ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် ရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်...

တေဇာမင်းလှိုင်... သရဖီနိုင်ဆီမှ အဖြေကို
စောင့်နေသော်လည်း... မင်္ဂလာရက်သာ နီးကပ်လာခဲ့
ပေမယ့် ထူးခြားမှုက ရှိမလာခဲ့... ထို့အပြင် သရဖီနိုင်
အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရသောကြောင့် သရဖီခြံဖက်
သို့ ဝင်လာခဲ့သည်...

“မောင်လေး... လာလေကွယ်”

အစ်မဖြစ်သူ တေဇာခင်ခင် အိမ်ရှေ့တွင် ပန်းအိုး
များကို ပြင်ဆင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့်...

“မမ... သရဖီနိုင်ရှိလား...”

“ဟင်... မောင်လေးကို ပြောမသွားဘူးလား...
သူခရီးတစ်ခု အရေးပေါ်သွားတယ်လေ...”

“ဟင်...”

သစ္စာမွန်စာပေ

သရဖီနိုင် ခရီးသွားသည်ကို သူလုံးဝမသိသည်မှာ
အမှန်...

“မမ...”

“မောင်လေးဘာပြောချင်လဲ ပြောလေ...”

အစ်မဖြစ်သူ လက်ကိုဆွဲပြီး ခြံဝင်းလေးထဲသို့ ဆွဲ
ပြီးခေါ်လာတာ...

“သရဖီနိုင်... သူမိဘတွေကို ဘာတွေပြောတာ
ကြားလဲ...”

“ဘာကိုပြောတာလဲ မောင်လေး...”

“ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောဆိုတာကို ပြော
တာ...”

“အင်း... မောင်လေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောတာ
တော့ရှိတယ်...”

“ဘာ... ဘာပြောလဲ... မမ”

“သူနဲ့မောင်လေးက တကွသိုလ်မှာကတည်းက
ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာဆို...”

“ဟာ... ပေါက်ကရဗျာ... ဘယ်တုန်းကမှ ချစ်သူ
မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး...”

“ဟုတ်ရဲ့လားကွယ်... သရဖီနိုင်က အတည်ပြော
နေတာကွဲ့...”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ဘုရားပေးပေး၊ ကျမ်းပေးပေးပါမမရာ. . ခုချိန်ထိ ရည်းစားဆိုလို့ ယောင်လို့တောင် စိတ်မကူးမိပါဘူး”

“ဒါဆိုသူက ဘာလို့ပြောရတာလဲ. . ”

“ဒီစကားကို ဘယ်တုန်းက ပြောတာလဲမမ. . . ”

“သူခရီးမသွားခင် ညကပြောတာ. . . ရက်ပိုင်း လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်. . . ”

တေဇာမင်းလှိုင်နှင့် အပြတ်ဆွေးနွေးပြီးမှ ထိုစကားကို သရဖီနိုင်ပြောခြင်းသည် ရိုးသားသောကိစ္စမဟုတ်

“မောင်လေးတို့ ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ. . မမကို ပြောစမ်း. . . ”

“ဟူး. . တကယ်မလွယ်တဲ့ မိန်းမပဲမမ. . . သူနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ လက်ထပ်လို့မရဘူး. . . ”

“ဟယ်. . မင်္ဂလာရက်က ကပ်နေပြီလေ. . . ”

“ကပ်လည်းမတတ်နိုင်ဘူးမမ. . . သူ့ဘက်က ခုလို မရိုးမသားတွေ လုပ်လာပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘက်က တော့ ဖွင့်ပြောရတော့မှာပဲပေါ့. . . ”

“မောင်လေး တေဇာရယ်. . မမဖြင့် ရင်တွေတုန်လိုက်တာ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ. . . ပြောပါဦး. . . ”

“သရဖီနိုင်မှာ ဇေယျာအောင်ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ကိုယ် ဝန်ရှိနေတယ် မမ. . . ”

“ဘုရား. . ဘုရား. . ဘုရား”

“သူ့ကို ကျွန်တော်က ဒီကိစ္စဆွေးနွေးပြီးပြီ. . သူကိုယ်တိုင် သူ့မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောပြီး မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်သိမ်းမယ်လို့ ကတိပေးပြီး ခုထိဘာမှ အကြောင်းမပြန်လို့ လာပြီးမေးတာ. . . ”

“ဒုက္ခပါပဲ အားလုံးကိစ္စတွေက ပြီးစီးသလောက် ဖြစ်ပြီးမှ ဖျက်နာဖျက်စရာတွေ ဖြစ်တော့မယ်. . ဖိတ်စာတွေတောင် ဒီနေ့ ဖိတ်သင့်တာတွေ ဖိတ်နေပြီ. . . ”

“ဖိတ်စာဝေတဲ့ အဆင့်ထိမရောက်ခင် ကျွန်တော် ဖျက်ခိုင်းတာ. . . ဒါသူသက်သက် ကောက်ကျစ်တာပဲ ဒက်ဒီတို့ကို ဖွင့်ပြောပြီး ဖျက်ရမှာပဲ. . သွားမယ်. . ”

“မောင်လေး. . ”

တေဇာခင်ခင် ခေါ်ပေမယ့် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ မိမိမြဲဘက်ကို ပြန်ပြီးကူးလာခဲ့သည်. . . ။တေဇာမင်းလှိုင် ဘက်က သရဖီနိုင်ကို အခွင့်အရေးပေးခဲ့ပေမယ့် ထိုအခွင့်အရေးကို သူမက သူ့ကိုပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ခဲ့တာကြောင့် တေဇာမင်းလှိုင်ဘက်မှ ကာကွယ်ဖို့ပဲ ရှိတော့၏။ အိမ်ထဲဝင်တော့. . .

“သားရေ. . လာဦးကွဲ့. . . ”

ဒက်ဒီနှင့်မာမိ ဖိတ်စာတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ

သည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ပိုပြီးစိတ်ညစ်သွားသည်
“သား.. သူငယ်ချင်းတွေအတွက် ဖိတ်စာဘယ်
နှစ်စောင် လှမလဲ..”

“တစ်စောင်မှ မလှဘူးမာမီ..”

“ဟေ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ.. သား”

“သား.. သရဖီနိုင်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်
ဘူး..”

“သား..”

“တေဇာ.. သား.. မင်းဘာစကားပြောတာလဲ
ဘာလဲ မင်းနဲ့သရဖီနိုင် စကားများကြလို့လား..”

“စကားမများပါဘူးမာမီ.. သရဖီနိုင်နဲ့သား
လက်ထပ်လို့မရနိုင်တာ သားကိုနွားလုပ်ခိုင်းလို့ပါ..”

“ဟေ..”

“ဟင်..”

တေဇာမင်းလှိုင် ဒက်ဒီနှင့်မာမီ သူ့စကားကြောင့်
မျက်လုံးလေးပြူးသွားတော့သည်..

“သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်..”

“သားရယ်.. ဟုတ်ရဲ့လား..”

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ ထင်ရာပြောရင် မကောင်းဘူး..
မင်္ဂလာရက်က ကြားမှာ(၁၀)ရက်ပဲ ကျန်တော့တာ..”

“သား.. သူများပြောတဲ့အဆင့်နဲ့ ပြောတာမ
ဟုတ်ပါဘူး.. သူနဲ့သားဆွေးနွေးပြီးပါပြီ.. သူ့ဘက်က
မိဘတွေကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောပြီး မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်
မယ်လို့ပြောပြီး ခုထိဘာမှ အကြောင်းမပြန်လို့ ဒက်ဒီနဲ့
မာမီကို ဖွင့်ပြောရတာပါ..”

“တေဇာ..”

“ခက်တော့ခက်ကုန်ပြီကွာ.. သရဖီနိုင်မိဘ
တွေရှိလား..”

“မရှိဘူးနဲ့တူတယ်.. သားသူတို့အိမ်ဘက်ကို
ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ”

“ဦးခင်အောင်ကျော်၊ ဒေါ်နှင်းနှင်းမြိုင်တို့နဲ့တော့
စကားပြောရတော့မှာပေါ့..”

“ဟုတ်တယ်ဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စကို အဖြစ်မခံနိုင်
ဘူး..”

ဒက်ဒီဦးမြတ်သော်နှင့် မာမီဒေါ်ဝေဝေသွင်တို့ နှစ်
ယောက်လုံး မျက်နှာတွင် ဒေါသရိပ်လေးများ ပေါ်သွားကြ
သည်..

“ဒက်ဒီ.. နှစ်ဖက်လူကြီးတွေ ပဋိပက္ခဖြစ်တဲ့ အ
ဆင့်ထိတော့ မဖြစ်ပါနဲ့.. အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေး
ပေါ့ မကြားထဲကနေ မျက်နှာငယ်နေရဦးမယ်..”

“ဘာမျက်နှာငယ်ရမှာလဲ. . ဒါသက်သက် လူလူ
ချင်းကြောတာ. . တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒီလောက်
ခင်မင်နေတာပဲ ခုလိုလုပ်ဖို့တော့ မကောင်းဘူး. .”

“သူမိဘတွေ မသိဘူးနဲ့တူတယ်. . .”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး. . သူတို့သိကိုသိရမယ်. .”

“ကိုမြတ်သော် ဒီလိုကြီးတော့ တစ်ထစ်ချမပြောနဲ့
ရှင်. . . စကားပြောကြည့်ပြီးမှ ဘာဆိုတာကို ပြောကြတာ
ပေါ့. . .”

“တော်. . . ဒုန်း”

ဒက်ဒီဒေါသအရှိန်က ပေါက်ကွဲလှမတတ် ဖြစ်နေ
လေပြီ. . . တေဇာမင်းလှိုင် အခုလိုမျိုး မဖြစ်စေချင်၍
သရဖီနိုင်ကို အခွင့်အရေးပေးထားရက်နဲ့ သူမဘက်မှ
ကတိပျက်ခြင်းကြောင့် လူကြီးတွေကြားမှာ ပြဿနာက
ကပ်ပါလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်. . . တေဇာမင်းလှိုင်ဘက်က
ပျက်ကွက်သည့်ကိစ္စ မဟုတ်ခဲ့. . . ။

၇ ★ ၈

မင်္ဂလာဆောင်မည့် မနက်ကျမှ သရဖီနိုင်နှင့် သူ
မိဘတွေ ပြန်ပြီးရောက်လာကြသဖြင့် ဒက်ဒီပိုပြီး ပေါက်
ကွဲတော့သည်. . ။

“ဒင်းတို့က ညစ်ပတ်မှတော့ ငါတို့က ညစ်ပတ်ရ
မှာပေါ့. . . တွေ့ကြတာပေါ့ကွာ. .”

“ကိုမြတ်သော် သွားပြီးရှင်းရင် ကောင်းမယ်. .”

“ဘာမှ သွားစရာမလိုဘူး. . . မင်္ဂလာခန်းမကို
လည်း သွားစရာမလိုဘူး. . . သူတို့ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ
စောင့်ကြည့်ရဦးမယ်. . .”

သရဖီ မိဘတွေဘက်မှ တကယ်ဆိုရင် ဒေါသဖြစ်
စရာ. . . ခရီးက ရောက်လာပြီး အိမ်ဘက်ကို တစ်ချက်

လေး အကြောင်းကြားခြင်း မရှိသလို. . ခရီးသွားခြင်းကို
လည်း အကျိုးအကြောင်း မပြောသွားခြင်းကြောင့်. . .
သရဖီနိုင်တို့ဘက်က အရမ်းကို ရင့်သီးနေလေပြီ. . .။

မင်္ဂလာချိန် နီး၍. . ဘာတွေ ပြင်ဆင်နေသည်ကို
လှမ်းပြီးတွေ့နေရသည်။ အရင်က သူ့ခြံ ကိုယ့်ခြံကူးနေကျ
သူတွေက ခုလိုအရေးပါသည့် မင်္ဂလာရက်မှ မျက်နှာ
တောင် မတွေ့ရပေ. . .။

“နေပါဦးတော်. . ကျွန်မသွားလိုက်ပါဦးမယ်”

မာမိက မနေသာသဖြင့်. . ဒက်ဒီတားနေသည့်
ကြားမှ တစ်ဖက်ခြံသို့ကူးသွားပြီး. . ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဘာပြောလဲ. . မာမိ”

“သူတို့ မင်္ဂလာခန်းမကို မနက်ကတည်းက သွား
တာတဲ့. . .”

“ဘာ. . .”

“ဟိုမှာ. . သူတို့မိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို
သွားရင်း စောင့်မှာလို့ ပြောသွားတာပဲ”

ကောက်ကျစ်တာတော့ သိသာနေပြီ။

ဒက်ဒီ ဟန်းဖုန်းကို ခါးကြားမှဖြုတ်ပြီး. . ဖုန်းလှမ်း
ခေါ်ပေမယ့် တစ်ဖက်မှ ပြန်လည်ဆက်သွယ်ခြင်း မရ. . ။

တမင်ဖုန်းပိတ်ထားတာ. . .

“ကျွန်မတို့. . ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ဘာလုပ်မလဲကွ၊ မင်္ဂလာပွဲမသွားရုံပဲ ရှိတာပေါ့”

တေဇာမင်းလှိုင်. . သရဖီနိုင်တို့ဘက်မှ ခုလိုပုံစံ
ချိုးခြင်းသည်၊ အကြံတစ်ခုခု ရှိနေပြီဆိုတာ တွေးမိပြီး. . .

“ဒက်ဒီ. . သူတို့မင်္ဂလာပွဲကို အသုံးချမယ်နဲ့ တူ
တယ်. . .”

“ဘာကို. . သူတို့က အသုံးချမှာလဲ”

“ခုမင်္ဂလာပွဲ ပျက်ခဲ့တာ. . သားတို့ဘက်က ပျက်
ကွက်လို့ ပျက်တယ်လစင်အောင် သူတို့လုပ်ချင်တဲ့ပုံစံပဲ”

“အင်း. . ငါ့သား ပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်၊ မင်္ဂလာ
ဖိတ်စာကို ဒက်ဒီတို့ဖက်က တစ်ယောက်မှ ဖိတ်ခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဘက်ကပဲ ဖိတ်ခဲ့တာ သူတို့ထွက်ပေါက်
ကို ရှာတာပဲ. . တော်တော်လာတဲ့ ကောင်တွေပဲ၊ ဒါမှ
သူ့သမီးကိစ္စကို ဖုံးကွယ်လို့ရမှာလေ. . .”

“ကဲပါ ကိုမြတ်သော်ရယ်. . သူတို့ဘက်က ဘယ်
လိုပဲ ဖုံးကွယ်ကွယ်ပါ၊ အမှန်တရားဆိုတာ ကြာရှည်ဖုံး
ကွယ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ သူတို့ လုပ်ချင်တာသာ လုပ်ပါ
စေတော့. . .”

“ဒက်ဒီ. . . မာမိ”

“ဟင်. . သမီးခင်ခင်”

တေဇာခင်ခင် တစ်ယောက်. . မျက်ရည်စတွေနှင့်
အိမ်ဘက်ကို ကူးလာသလို လက်မှာလည်း အဝတ်အိတ်
ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မမ. . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“နေဦးထွန်းနဲ့. . စကားများပြီး ဆင်းလာတာ”

“ဘာ. . .”

“သူ့ကို. . သူ့ညီမရဲ့အမှားကို သမီးက ပြောပြတာ
လက်မခံဘူးလေ. . သက်သက်မဲ့ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး
မင်္ဂလာပွဲကို လုပ်တာလို့ပြောလို့ စကားများပြီး ဆင်းလာ
ခဲ့တာပဲ. . .”

“တောက်. . ခွေးဇာတ် ခင်းချင်တဲ့ကောင်တွေ ငါ
သွားရှင်းမယ်. . .”

“ဒက်ဒီ. . မသွားပါနဲ့ သားသွားမယ်၊ သားကိစ္စ
သားကိုယ်တိုင်ရှင်းမယ်”

“သားနဲ့ ကိုမြတ်သော်. . ခုကိစ္စကို ခေါင်းအေး
အေးထားပြီး ရှင်းစမ်းပါ။ ကျွန်မ စီစဉ်ပါမယ်. . .”

“မင်းက. . ဘယ်လို စီစဉ်မှာလဲ”

“ရှင်တို့ စောင့်ကြည့်ပါ. . သား တေဇာ”

“ဟုတ်ကဲ့. . ပြောပါ”

“မင်းသူငယ်ချင်း. . ကျော်ကြီးနဲ့ ချစ်ဇော်တို့ကို

မာမိုဆီခေါ်ခဲ့ကွာ. . ဘာတွေလုပ်မယ်ဆိုတာ မာမိုပြော
ပါမယ်. . .”

“အခုလား. . မာမို”

“အခု. . ခေါ်လာရင် ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့”

တေဇာမင်းလှိုင်. . ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့လေတော့
သည်။

ကျော်ကြီးနှင့် ချစ်ဇော်တို့ကို မင်္ဂလာပွဲကို တမင်
သွားခိုင်းပြီး.. ပြန်လာခဲ့သည်။

သရဖီနိုင်.. မိဘတွေ၏ မျက်နှာပြောင်မှုကတော့
တကယ်ပင် အရှက်မရှိ၊ မင်္ဂလာခန်းမမှ ပြန်လာတော့
လည်း.. ကားကြီးကားငယ်ဖြင့် ပြန်လာကြသည်။

တေဇာမင်းလှိုင်တို့ အိမ်ဆီသို့ တစ်ချက်လေးပင်
လှည့်မကြည့်..

သမီးရှင်ဖြစ်ပြီး.. သတို့သားမပါသည့် မင်္ဂလာပွဲ
ကို ကျင်းပခဲ့ခြင်းကြောင့်.. အတင်းအတွက် အပြစ်လွတ်
သလို ခံယူထားသည်။

“ကျော်ကြီးလူလေး.. ဘာတွေပြောကြလဲ”

“သရဖီနိုင်ရဲ့အဖေ.. ဦးခင်အောင်ကျော်က
တော့ ရောက်လာတဲ့သူတွေကို ခုမင်္ဂလာပွဲကို သတို့သား
ဖက်က.. ဘာကြောင့်ရောက်မလာလည်းဆိုတာ သူနား
မလည်နိုင်အောင်ဖြစ်တယ်တဲ့.. ဒါဟာ သက်သက်မဲ့
သူတို့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားတာဆိုပြီး ပြောတာပဲ”

“လာလာသေးတယ်.. သူ့ခိုးက လူပြန်ဟစ်တယ်
လို့.. ၀၀၀၀ မင်းဘာဆက်လုပ်မလဲပြော၊ ငါကတော့
သွားပြီးတော့သာ ချဲလိုက်ချင်ပြီ..”

“ရှင်ဟာလေ့.. စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ ကုမ္ပဏီ
တွေ လုပ်ကိုင်ပြီး၊ ခုကိစ္စကျတော့ ခေါင်းကခပ်သေးသေး”

“ငါ စီးပွားရေးလုပ်တာ.. ဒင်းတို့လိုကောက်
ကျစ်တဲ့ အကြံမျိုးနဲ့ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ထားပါ.. မောင်ချစ်ဇော်”

“ဟုတ်ကဲ့.. ပြောပါ အန်တီ”

“မင်း.. အစ်မဆီက ဆေးမှတ်တမ်းတွေကို ရနိုင်
မလား”

“ရနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ယူကို ယူလာပြီးပြီ.. ပြီး
တော့ ဟိုကောင်လေးယှာအောင်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ
ပါ၊ အားလုံးရထားပြီးပြီ.. အန်တီ”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်. . အန်တီ၊ ဇေယျာအောင်
ကိုတော့ တွေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာလို့လဲ. . .”

“ဒီကောင်နဲ့ သူမယား. . ဘယ်ကို ရောက်သွားလဲ
ဆိုတာ မသိဘူး”

“ဒါ သရဖီနိုင်လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မယ်။ အစပျောက်
တဲ့ သဘောဆိုတာ သေချာတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး. . ကိုယ့်ဘက်က ရသင့်တာ ရ
ထားပြီးပြီ. . .”

“မင်း. . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“တရားရုံးကနေ. . တရားစွဲမယ်”

“ဟင်. . . .”

“မင်္ဂလာကိစ္စ ကုန်ကျငွေတွေကို ပြန်လည်ရယူ
ဖို့. . ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး၊ အမှုလုပ်ရမယ်. . ငွေကို ပြန်ပြီး
လိုချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကောက်ကျစ်တာကို အားလုံး
သိအောင် လုပ်ပြချင်တာ. . . .”

“အန်တီအကြံ သိပ်ကောင်းတယ်”

တေဇာမင်းလှိုင်ကတော့. . အစ်မဖြစ်သူ မျက်နှာ
ကို လှမ်းကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း. . .

“မမ. . .”

“မောင်လေး. . မမအတွက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့
ရတယ်. . ဒင်းတို့မိသားစုရဲ့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ အ
ရိပ်က မမ. . လွတ်မြောက်လာတာ မမကံကောင်းတယ်
လို့ မှတ်ပါ့မယ်”

“ကျွန်တော်. . တောင်းပန်ပါတယ် မမရယ်”

“ဒီအမှားက. . သားမှာ အပြစ်မရှိဘူး။ ဒက်ဒီတို့
မာမိတို့ အမှားပါကွယ်”

“အပြစ်တွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့. . ကိုယ့်ဘက်က
လုပ်စရာရှိတာကိုပဲ လုပ်ကြတာပေါ့. . .”

“ကျွန်မ. . အပြင်သွားဦးမယ်”

“မင်းက. . ဘယ်လဲ ဝေဝေ”

“ရှေ့နေကြီး ကိုချစ်အောင်ဆီကို. . .”

“ငါပါလိုက်မယ်”

“သားတို့. . နေခဲ့ကြဦးနော်”

ဒက်ဒီနဲ့ မာမိ ကားတစ်စီးနှင့် အပြင်သို့ထွက်သွား
ပြီး. . သရဖီနိုင်တို့ခြံဘက်မှ ဆူညံသံတွေကို ကြားနေရ
သည်။

သီချင်းသံတွေ၊ ရယ်မောသံတွေက သူတို့အောင်
ပွဲတစ်ခုလို ရလိုက်သလိုပင်. . . ။

“တကယ့်ကို. . ရှက်ကြောက်တင်းတဲ့ မိသားစုပဲ”

“ဟုတ်ပါကွာ. . ကမ္ဘာ့အရှက်မရှိ စံချိန်ကို ပေး
မယ်ဆိုရင်. . သူတို့ကို ပေးရမယ်။ အကြီး. . ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် မင်းကတော့ ကံကောင်းသွားတာပေါ့ကွာ. . .”

“မင်းကို. . အထူးကျေးဇူးတင်တယ် ချစ်ဇော်”

တရားရုံးတွင်. . အမှုရင်ဆိုင်ရန် နောက်ဆုံးရက်
ကို ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ ဖြစ်သည်။

သရဖီနိုင်တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်တွင် လွယ်ထား
သော. . ရင်သွေးငယ်ကို မေတ္တာမဲ့စွာ ဖျက်ချခဲ့လေသည်။

အတ္တမျက်လုံးကန်းသူ တစ်ယောက်အတွက်. .
လွန်စွာ အကျည်းတန်လှသော ဆိုးဝါးမှုတစ်ခုကို ကြုံခဲ့
ရပြီ မဟုတ်လား. . . ။

အမှုလည်း ရှုံးခဲ့ပြီ. . တစ်ချိန်က သင့်မြတ်စွာနေ
ထိုင်ခဲ့ကြသော. . မိသားစု နှစ်စုဘဝဟာ၊ ခုတော့ မဟာ
ရန်သူတော်ကြီးများဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ ဖြစ်သည်။

သရဖီနိုင်ကတော့. . ဆေးရုံက ဆင်းပြီးနောက်ပိုင်း
အရင်လိုပင် နေထိုင်သွားလာနေသည်။

ဂုဏ်သိက္ခာတရားမဲ့လှသော သရဖီနိုင်တို့အတွက်
ဘဝကို ချက်ချင်းအစားထိုး ပြောင်းလဲလိုက်လေသည်။
နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီတစ်ခုက စောမင်းနိုင်ဆိုသူကို . . ဘယ်
လိုမာယာတွေနဲ့ သိမ်းသွင်းလိုက်သလဲ မသိ . . သရဖီနိုင်
တို့ ခြံဝန်းကြီးတွင် ညမင်္ဂလာပွဲတစ်ခုကို စည်ကားစွာ
ကျင်းပနေတော့သည်။

“ဇာကြီးရေ . . .”

“လာကွာ ကျော်ကြီးနဲ့ချစ်ဇော် . . ဘာလဲမင်္ဂလာ
ပွဲကို လာကြတာလား . . .”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ . . အရှက်မရှိတဲ့လူတွေရဲ့
မင်္ဂလာပွဲဆိုတာကို သိချင်လို့ဟေ့ . . .”

“တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ . . ဟာတွေကွာ”

“ကဲ . . ဒါတွေထား လာရင်းကိစ္စ ပြောကြရ
အောင် . . .”

“ဘာကိစ္စလဲ . . .”

“ငါတို့ ကျော်ကြီးရွာကို လိုက်သွားကြမလို့”

“ဘာကိစ္စလဲ . . .”

“ဘာကိစ္စရမလဲကွ . . မင်းကောင်ကြီး စွဲပြီလေ”

“ဟေ့ . . ဘာမှ သံကြိုးမရှိက်ပါလား၊ ဒါမျိုးကျ
တော့ ပီရိလှချည်လား”

“ဘယ်ကလာ ပီရိရမှာလဲ . . ငါတောင် မနေ့ညက
မှ သိတာကွ . . ဒီမနက် ချစ်ဇော်နဲ့ ရန်နောင်ကို ပြောပြ
ခဲ့ရတာ . . မင်းက မင်းဒက်ဒီနဲ့ပါသွားတယ်ဆိုလို့ မပြော
ဖြစ်လို့ ခုလာခဲ့တာ”

“ကောင်မလေးက ချောလား . . .”

“သိပ်အချောကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး . . . တော
အလှတွေတော့ ရှိတယ်”

“မင်းက ဘယ်အချိန်က တွေ့ဖူးတာလဲ . . .”

“လူကိုတော့ တွေ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး . . ဓာတ်ပုံ
တွေရတာ”

“ဓာတ်ပုံတွေတာနဲ့ ယူချင်စိတ် ပေါက်သွားတယ်
ဆိုပါတော့ . . .”

“ဇာကြီးရေ . . ဒါမှငြင်းရင် ဒီကောင့်ကို ဘယ်
သူက ယူမှာလဲ၊ ဒီတော့ ရတာကို ဆွဲယူတာဟေ့”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

တေဇာမင်းလှိုင်တို့ . . သူငယ်ချင်း (၄)ယောက်
လုံးက အချစ်ရေးကိစ္စတွင် တစ်ယောက်မှ စွဲကြသည့်
သူတွေမဟုတ် . . .

“ခွေးကောင်တွေ . . မင်းတို့ကျတော့ စွဲတယ်ပေါ့၊
အတူတူနဲ့အနုနုတွေပဲ . . လာပြီးမပြောနဲ့ ငါက ရှေးလူကြီး

စကားပုံအတိုင်း ယူတာကွ"

"လုပ်စမ်းပါ. . ."

"ပန်းဆိုရင် စံပယ်ဖြူတဲ့. . မယားယူရင် တောသူ
တဲ့၊ တောသူဆိုတာ အိမ်တွင်းမှုနိုင်နင်းတယ်. . လင်
ယောက်ျားအပေါ်မှာ ဝတ္တရားကျေပွန်တယ်တဲ့ ဒါကြောင့်
ဟေ့. . ."

"ကျော်ကြီး. . မင်းက ခုခေတ်တောသူတွေကို
လျှော့တွက်နေ. . မင်းကိုတောင် မလေးရှားတို့ စင်္ကာပူတို့
ကို ပို့လိုက်ဦးမယ်"

"ဟုတ်ပါ. . မင်းအဘိုးလက်ထက်က တောသူ
တွေမှတ်နေလား. . ခု ဟောသူတွေ ကောက်စိုက်ဆင်းရင်
တောင် ဂျင်းစကတ်နဲ့ဟေ့. . ."

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်. . မင်းတို့ထဲမှာ ငါက အထူးချွန်
ဆုံး စွဲတာပဲ"

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ. . လယ်ထဲမှာ နွားတွေ
ကျွဲတွေနဲ့ နပန်းလုံးဖို့သာ ပြင်ပေတော့. . ."

"ငါကတော့ တောသူမယူဘူး"

"ဘာလို့လဲ"

"တောသူကို ယူရင်. . ပြင်သစ်ကလာတဲ့ ရေမွှေး
နဲ့ ကန်ထဲဆင်းပြီးစိမ်တာတောင် ရွှံ့နဲ့က ပျောက်မှာမဟုတ်

ဘူး. . ."

"တော်တော့ကွာ. . . မင်းတို့ပြောတာနဲ့ ရွှံ့နဲ့က
ရလာတယ်"

"ထားပါဦး. . . ဘယ်နေ့မင်းတို့က သွားမှာလဲ၊
သွားရတဲ့ကိစ္စကို ပြောပါဦး"

"သွားရမှာက သန်ဘက်ခါ၊ ကားနဲ့သွားမှာ သွား
ရတဲ့အကြောင်းက မင်္ဂလာပွဲတစ်ခါတည်း လုပ်မှာလေ"

"ဟာ. . မြန်လှချည်လား"

"ခပ်မြန်မြန်ပဲဟေ့. . မမြန်လို့မဖြစ်ဘူး တောသား
တွေက လက်သံပြောင်ပြောင်နဲ့ ငါ့ကောင်ကြီး တောစပယ်
ရိုင်းမရဘဲလက်ခုပ်ပွင့်ရနေမယ်. . ဟား. . ဟား. . ဟား"

"မင်းလိုက်ဖြစ်မှာလား. . ."

"ဟာ. . လိုက်ရမှာပေါ့. . ကိုယ့်ကောင်ကြီး ဘဝ
ပြောင်းမယ့်ကိစ္စပဲ. . လိုက်မယ်"

"ဘဝပြောင်းရအောင်. . ငါက နတ်စိမ်းဖြစ်သွား
လို့လား"

"နတ်စိမ်းမဟုတ်ဘူး၊ နတ်မှည့်ကြီးဖြစ်မှာ. . .
ဇာကြီး မင်းကားနဲ့သွားမယ်"

"ရတယ်လေ. . ငါလည်း ခရီးသွားချင်တာနဲ့ အ
တော်ပဲ. . ."

“ဘာလဲ. . ဟတ်ထိနေလို့လား”

“သွားစမ်းပါကွာ. . ရွံတယ်၊ ဒင်းတို့မျက်နှာတွေကို နေ့တိုင်းတွေ့နေရတာ အန်ဖတ်ဆိုတယ်”

“ငါတို့ ရွာမှာ နည်းနည်းကြာမယ်နော်. . ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါ့မိဘတွေ လှူထားတဲ့ဘုန်းကြီးကျောင်း သိမ်ကြီးကို ရေစက်ချပြီး အလှူပါလုပ်မှာ. . .”

“ကြာချင်သလောက် ကြာပါစေ. . .”

“မင်း. . အိမ်က ခွင့်မြဲရဲ့လား”

“ပြုမိတယ်. . ဒါနဲ့ ငါတို့လျှောက်ထားတဲ့အလုပ်ကိစ္စ. . သတင်းဘာကြားလဲ ချစ်ဇော်”

အင်ဂျင်နီယာ ဘွဲ့လက်မှတ်တွေကို ကိုင်ထားသော(၄)ယောက်လုံး အလုပ်မရကြသေးပေ။

“တစ်လကျော်လောက် စောင့်ရဦးမယ် ထင်တာပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့. . ကျော်ကြီးတို့ရွာမှာ အေးအေးဆေးဆေးကဲလို့ရတာပေါ့ကွာ. . .”

“ဇာကြီးရေ. . မင်းဘက်က ပြင်ဆင်စရာရှိတာ ပြင်ထားလိုက်တော့ ငါတို့သွားမယ်”

“အေး. . အေး”

သူငယ်ချင်းတွေကို ခြံဝထိလိုက်ပို့ပေးပြီး. . အိမ်ထဲသို့ပြန်ပြီးဝင်လာချိန်တွင်. . .

“ဟင်. . .”

အစ်မဖြစ်သူ. . တေဇာခင်ခင်ကို သူခင်ပွန်း. . နေဦးထွန်း လက်ဆွဲပြီးခေါ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့်-

“နေဦး. . မင်းဘာလုပ်တာလဲ”

“မောင်လေး”

“တေဇာ. . မင်း ငါတို့လင်မယားကြား မဝင်နဲ့နော်”

နေဦးထွန်းပုံမှာ အရက်သောက်ထားသည့်ပုံစံပင်

“မဝင်လို့မရဘူး. . နေဦးမင်းနဲ့ငါအစ်မက တရားဝင် ကွာရှင်းထားတာ. . ပြီးတော့ မင်းအခုရောက်နေတာ ငါတို့ခြံထဲမှာ. . .”

“ဘာလဲ. . မင်းက နယ်မြေသတ်မှတ်တာလား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ. . မင်းတို့လို အရှက်မရှိတဲ့ လူတွေအတွက် ငါတို့မြေက လက်မခံဘူး”

“တေဇာ. . မင်းစကားက ရင့်လှချည်လား”

“မင်း လုပ်ရပ်က ပိုပြီးရင့်တယ်. . ငါ့အစ်မ လက်ကို လွှတ်လိုက်. . .”

“ငါ့မိန်းမလက် ငါဆွဲတာ မလွှတ်ဘူးကွာ. . .”

“ကဲ. . မလွှတ်ဦးကွာ”

“ခွပ်. . ဖြောင်း. . . အီး. . .”

“မောင်လေး. . မောင်လေး. . လွန်မယ်”

တေဇာမင်းလှိုင်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက...
နေဦးထွန်းက လက်ရုံးရည်အပိုင်းမှာ ယှဉ်နိုင်သူမဟုတ်၊
ခုလို မူးနေချိန်ဆိုရင် ပိုပြီးဆိုးသည်။

“နေဦး.. နင်.. နင် သွားတော့နော်၊ ငါဆက်ပြီး
သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး.. မောင်လေး တော်တော့”

“တောက်.. တစ်နေ့တွေ့ဦးမှာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်.. နေဦး၊ မင်းလိုကောင်မျိုးကို ငါ
ဘက်က အဆင်သင့်ပဲ...”

“သား...”

“သမီး”

“ဟင်.. မာမိ.. ဒက်ဒီ”

တေဇာမင်းလှိုင် မိသားစုတွေ ထွက်လာသလို..
သရဖီနိုင်တို့လည်း တစ်ဖက်ခြံဝန်းကို ရောက်လာကြ
သည်။ တစ်ချိန်က ဖွင့်ထားသော ဘေးချင်းကပ်ခြံတံခါး
မှာ.. ခုတော့ သံတံခါးတို့ဖြင့် ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ဒါကို
နေဦးထွန်း ခြံကျော်ပြီး ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်အောင်ကျော် မင်းသားကို မင်းတို့ဆုံးမထား
နော်.. စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ လုပ်လာရင်တော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့
အခု ငါ့သားလက်သီးလောက်နဲ့ အဆုံးသတ်သွားတာ၊
ငါ့လက်နဲ့ဆိုရင် ဘဝပါပြောင်းသွားမယ်”

“တစ်ခါတည်း ရှင်တို့ကို ပြောထားလိုက်မယ်..
ကျွန်မသမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ ရှင့်သား နောက်ခြေလှမ်း
ဆက်ပြီးလှမ်းရင်.. အချုပ်ထဲကို လှမ်းပြီးသား ဖြစ်
သွားမယ်.. မှတ်ထား”

သရဖီနိုင် မိသားစုတွေ ဘာမှဆက်ပြီး မပြောနိုင်
ပေ.. ပြောခဲ့ရင်လည်း သူတို့သားကို ထောင်ထဲပို့သလို
ဖြစ်မှာကို သိတာကြောင့် နှုတ်ပိတ်ပြီးနေကြတော့သည်။
ဒါပေမယ့် သရဖီနိုင်တို့ မိသားစုမျက်ဝန်းထဲတွင် ကောက်
ကျစ်စဉ်းလဲသော.. အကြည့်တွေက ပြည့်နှက်နေဆဲ..

ရန်ကုန်မြို့နှင့် သိပ်ပြီးမဝေးသော ရွာလေးတစ်ရွာ
ဖြစ်သောကြောင့်. . . တေဇာမင်းလှိုင်တို့ အုပ်စု၊ နံနက်
(၈:၀၀)လောက်မှ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ကျော်ကြီး. . . လမ်းသိတယ်နော်”

“တစ်ခေါက်တော့ ရောက်ဖူးတယ်. . . အဖေခေါ်
လာတုန်းကကွ။ ဒီတုန်းက မိန်းမယူဖို့မဟုတ်ဘူး။ အဖေတို့
သိမ်ဆောက်မယ့်ကိစ္စနဲ့လာတာ သိပ်အမှတ်မကြီးတော့
မဟုတ်ဘူး. . . စမ်းတဝါးဝါးပဲ”

“ဟေ့ကောင်. . . ကျော်ကြီး၊ မင်းနှယ်ကွာ ယောင်
ဝါးဝါးနဲ့လာလို့. . . ရွာကတခြား၊ တို့သွားတဲ့နေရာက တ
ခြားဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဒီလောက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး

ကွာ. . .”

ကားက လှိုင်သာယာနှင့် တွဲတေးဘက်ဆီသို့
ကူးတဲ့ တံတားကြီးပေါ်သို့ ရောက်နေလေပြီ. . . ။

“ငါမသိလို့. . . မေးချင်တယ်”

“ဇာကြီး. . . မင်းက ဘာမေးချင်တာလဲ”

“မင်း မိဘတွေက. . . ဘယ်နှယ်ကြောင့် မြို့ကမိန်း
ကလေးကို မပေးစားပဲနဲ့ တောသူနဲ့မှ ပေးစားရတာလဲ”

“ဒါက. . . အရှင်းကြီးပဲ၊ ဇာကြီးရာ. . . ဒီကောင် ရုပ်
ရည်က တောသူကလွဲပြီး သုံးမယ့်သူမရှိလို့ နေမှာပေါ့”

“ချစ်ဇော် မင်းလိုများမှတ်နေလား. . . ရန်ကုန်မှာ
ကျော်ကြီးကို ယူချင်လွန်းလို့ လျှောက်လွှာတင်ထားတဲ့သူ
တွေ မနည်းဘူး”

“ဒီကောင် ပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်. . . မုဆိုးမ၊ တစ်
ခုလပ်နဲ့ အိုနာကျိုးကန်းတွေလေ. . .”

“ခွေးကောင်. . . ရန်နောင်၊ ဒီထဲမှာ မင်းနှမလည်း
ပါတယ်”

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . .”

တံတားတစ်ဖက်သို့ ရောက်တော့. . . ဘုရားငုတ်တို့
ရွာဟူသော ဆိုင်းဘုတ်လေးကို တွေ့လိုက်ရပြီ. . .

“ဘယ်ဘက်ကို ဆက်မောင်းရမှာလဲ. . .”

“အရှေ့ဘက်ကို ဆက်ပြီးမောင်း.. ဇာကြီး”

“တွံတေးလမ်းမကြီး မဟုတ်လား..”

“ဟုတ်တယ်.. ရှေ့မှာ လမ်းခွဲရှိတယ်”

ကျော်ကြီးပြောသည့်အတိုင်း ဆက်ပြီးမောင်းလာရာ ဒေးဒရဲ ဖျာပုံ၊ ကွမ်းခြံကုန်း လမ်းခွဲနေရာသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပြီ.. ဟုတ်ပြီ”

“ဘာ.. ဟုတ်တာလဲကွ”

“ဒီလမ်းကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိတာပဲ.. မှားစရာမရှိတော့ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီကားလမ်းအတိုင်းသွားရမှာ တခြားလမ်းမရှိဘူး..”

“တစ်လမ်းထဲတော့ ဟုတ်ပါပြီ.. ဘယ်မှာဆုံးမလဲဆိုတာရော မှတ်မိလား..”

“နေဦး.. မှတ်မိတယ်၊ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ အဝိုင်းကြီးနားက အောက်ဘက်တံတားလို့ခေါ်တဲ့ နေရာကို သွားရမှာ..”

“ဒါဆို.. ရောက်ပြီပေါ့”

“နောက်ထပ် နာရီဝက်လောက်ဆက်ပြီး မောင်းရင် ရွာကို ရောက်ပါပြီ..”

“သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်..”

ကျော်ကြီး လမ်းပြသည့်အတိုင်း တေဇာမင်းလွိုင်မောင်းလာရင်း၊ ဘေးဘက်မှ လယ်ကွင်းတွေ၊ စေတီလေးတွေနှင့် လမ်းမတန်း အိမ်ကလေးတွေကို မြင်တွေ့နေရသည်။

“ခုရောက်နေတဲ့နေရာက ကော့မှူးမြို့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် စောစောက တွေ့လိုက်ရတဲ့ ဘုရားကြီးဆိုတာ တွံတေးထဲမှာလေ.. ခုနေရာက ကော့မှူးအဝင်ကွ..”

“ကျော်ကြီး.. မင်းမိန်းမယူပြီးရင် မြို့မှာနေမှာလား.. ရွာမှာနေမှာလား”

“ငါ့အလုပ်က မြို့မှာဆိုတော့ မြို့ကိုပဲ ခေါ်ရမှာပေါ့ကွာ”

“ကောင်မလေးက မလိုက်ဘူးဆိုရင်ရော..”

“ရမလားကွ၊ သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါရစမြလေ”

“မင်းမှာ.. သျှောင်မှ မရှိတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပါမလဲ..”

“ဒါက စကားဥပမာကွ.. လခွီးထဲမှပဲ၊ ငါ့ပုံစံနဲ့တော့မှာ ဘာလုပ်ကိုင်စားမလဲ၊ ငတ်ပြီးသေမှာပေါ့”

“ဟိုမှာ ထန်းရည်ဆိုင်လေး ကားရပ်ကွာ.. ဝင်ပြီ”

သောက်ရအောင်”

“ဟုတ်တယ်.. မြို့ကထန်းရည်ဆိုတာ ပေါက်ကရတွေ ရောထားတာဆိုတော့ ဘာမှအရသာ မရှိဘူး။ ဒီကမှ ထန်းရည်စစ်စစ်ရတာ.. .”

“သဘောပဲ.. .”

ထန်းရည်ဆိုင်ရှေ့တွင် ကားလေးကို ထိုးရပ်ပြီး ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

တေဇာမင်းလှိုင်တို့ သူငယ်ချင်း(၄)ယောက်လုံးက အသောက်အစားကင်းကြသူများ ဖြစ်ပေမယ့်.. . ခုလို ထန်းရည်လောက်တော့ ကြုံသည့်အခါ သောက်လေ့ရှိကြသည်။

ထန်းရည်ချိုသောက်ပြီး တစ်နာရီလောက် မောင်းခဲ့တော့မှ.. .

“ကျော်ကြီး.. . ကွမ်းခြံကုန်းဝင်ပြီနော်၊ မင်း ပြောတဲ့နေရာ မရောက်သေးဘူးလား”

“ရှေ့နားဆိုရောက်ပြီကွ.. . ဟိုမှာလှမ်းပြီး မြင်နေရတဲ့နေရာပဲ”

အဝိုင်းနားသို့ ကားကိုကွေ့ဝင်လိုက်ပြီး မြေနီလမ်းဆီသို့ ဆက်မောင်းလာတော့ တံတားတစ်ခုကို ထပ်ပြီးတွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

“ဒီတံတားကို ကျော်ရမှာလား.. .”

“ကျော်ရမယ်.. . ထင်တယ်”

“ကျော်ကြီး.. . မင်းအူကြောင်ကြောင် မလုပ်နဲ့.. . ဒီတံတားမှ ဖြတ်မကျော်ရင် ချောင်းထဲကို မောင်းချဖို့ပဲရှိတယ်”

“ဒီဘက်က ဈေး.. . သေချာတယ်၊ ကျော်လိုက်.. . ဇာကြီး”

တံတားလေးဆိုပေမယ့်.. . ဘေးမှာကွန်ကရစ် တံတားတစ်ခုက ဆောက်လုပ်နေဆဲ၊ တံတားတစ်ဖက်မှာ ဂျစ်ကားများ ရပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်.. . ခရီးသည်တင် ကားငါးစီးဟု ယူဆရသည်။

“ငါတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း.. . သွားမယ့်နေရာကို စုံစမ်းရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ်.. . တော်ကြာ တခြားစီဖြစ်နေမယ်၊ ကျော်ကြီး မင်းမှာ လိပ်စာပါတယ်မဟုတ်လား”

“ပါတယ်.. . ခေါင်းနဲ့ မှတ်ထားတာ”

“လုပ်ပြန်ပြီ.. . ခွာနာမည်က ဘာလဲ”

“ကျင်ချောင်း.. . .”

“သေချာလား”

“သေချာပါတယ်ကွ.. . .”

ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ကာ ဆိုင်ရှင်လူကြီးကို မေးကြည့်တော့. . .

“ငါတူတို့ ပြောတဲ့ ကျင်ချောင်းတော့ မသိဘူး. . သံချောင်းကတော့ ဟိုမှာ တုတ်ထိုးရောင်းနေတယ်”

“ဦးလေး. . လူနာမည် မဟုတ်ဘူး၊ ရွာနာမည်ပါ”

“ဒီနားရွာတွေမှာ ကျင်ချောင်းရွာတော့ မကြားဖူးဘူးကွဲ့. . ခဏနေဦး ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီသမားလေးကို မေးပေးမယ်. . ဖိုးထူးရေ မင်းသူကို ခေါ်လိုက်စမ်း”

စားပွဲထိုးလေး. . အပြင်မှ ဆိုင်ကယ်သမားကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“မင်းသူ. . ဒီနားရွာတွေမှာ ကျင်ချောင်းရွာဆိုတာ ကြားဘူးလား”

“ဟာ. . ဦးလေးကလည်း ကျင်ချောင်းရွာ မဖြစ်နိုင်ဘူး. . ကျွန်းချောင်းရွာဖြစ်မှာပါ”

“ဟာ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်းချောင်း. . ကျွန်းချောင်း”

“ခွေးမသား သောက်တလွဲ. . ”

“ညီလေး. . သွားရမှာ ဝေးသေးလား”

“အစ်ကိုတို့က ကားနဲ့သွားမှာဆိုတော့ နာရီဝက်လောက် မောင်းရင် ရောက်ပါတယ်. . ရွာထိပ်မှာ ဆိုင်းတုတ်ရေးထားပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ. . လမ်းကရော ကောင်းရဲ့လား”

“လမ်းကောင်းချက်ကတော့ မပြောနဲ့. . အစ်ကိုရေ. . အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်ရောက်နေသလား မှတ်ရတယ်”

“ဒါဆို. . သဘောပေါက်ပြီ”

ကားပေါ်အားလုံးပြန်တက်ပြီး မောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

ရွာသို့သွားသော လမ်းပေါ်မှာ တချို့နေရာတွင် ကတ္တရာခင်းထားပြီး. . တချို့နေရာများတွင် မြေနီခဲတွေကို ခင်းထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒီကြားထဲ ထော်လာဂျီတွေကို ရှောင်တိမ်းပြီး မောင်းလာခဲ့ကြရသည်။

“ငါ့အထိ ရွာဆိုတာတော့ မတွေ့ဘူး၊ လယ်ကွင်းနဲ့ အိမ်လေးတစ်လုံး နှစ်လုံးလောက်ပဲ တွေ့နေရပါလား. . ကျော်ကြီး. . မင်းရွာက ခုလိုရွာမျိုးလား. . . ”

“ဒါက. . ရွာတွေမဟုတ်ဘူးကွာ၊ လယ်စောင့်တဲလေးတွေကွ”

“ကားခဏရပ်ဦးကွာ. . . ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ. . ရန်နောင်”

“ထန်းရည်တန်ခိုးတွေ ပြနေပြီ အပေါ့သွားချင်လို့”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့. . ဒီနေရာက လူရှင်းတယ်၊ ပြီး

တော့ သစ်ပင်ချုံတွေနဲ့ဆိုတော့ ကောင်းတယ်”

တေဇာမင်းလှိုင်. . ကားကို ဘေးတွင်ထိုးရပ်လိုက်ပြီး. . အပေါ့အပါးသွားကြတော့သည်။ တေဇာမင်းလှိုင်ကတော့ ကားနောက်ဖက်မှ လယ်ကွင်းပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ပါလာသော ဒီဂျစ်တယ်ကင်မရာလေးဖြင့် အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ယူနေသည်။

“ဂျိုင်း”

“ဟာ. . .”

“ဟင်. . .”

ကားရှေ့မှ ကြားရသောအသံကြောင့် ကြည့်လိုက်တော့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး. . ကားဘန်ပါကို တည့်တည့်ကြီး ဝင်တိုးနေလေသည်။

“အား. . ကျွတ်. . ကျွတ် သေပါပြီ”

“အယ်. . .”

ဝင်ပြီးတိုက်သောသူမှာ မိန်းကလေး. . ဝတ်ဆင်ထားသည်က ဂျင်းဘောင်ဘီတိုနှင့် ပြောက်ကျားဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်လေး ဆောင်းလို့. . .

“ခင်ဗျားတို့. . ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ၊ ဝိုင်းပြီး ထူလေဗျာ. . .”

သူမ မြေပြင်ပေါ်မှ ပြန်ပြီးထ၍မရ. . ဆိုင်ကယ်

သစ္စာမွန်စာပေ

က သူမခြေထောက်ကို ပိလျက်. . .

တေဇာမင်းလှိုင်တို့. . မနေသာဘဲ ဝိုင်းပြီးထူပေးလိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကားကို ဘယ်လိုရပ်ထားတာလဲ”

“စက်သတ်ပြီး ရပ်ထားတာလေ”

“ဒါတော့ ရှင်ပြောမှလား. . လမ်းမှာ ဘယ်လိုရပ်ထားလဲ မေးတာ”

“ငါတို့ကားက လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားတာပါ. . မင်းသွားမယ်ဆိုရင် ဘေးမှာ အကျယ်ကြီးပဲ”

“ကျုပ်က လမ်းမှန်အတိုင်းပဲ သွားတတ်တာ. . .”

“ဟေ. . .”

“အိ. . .”

သူမစကားကြောင့်. . ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ တေဇာမင်းလှိုင် သူမပြောဆိုနေသည်ကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်ပြီးမပြောဘဲ ကြည့်နေမိသည်။

“ငါတို့ ရပ်ထားတာ လက်ျာဘက်လေ၊ လမ်းမှန်ပဲ”

“မမှန်ဘူး. . လက်ဝဲဘက်မှ လမ်းမှန်တာ”

“မင်းတို့တောကလမ်းက ဒီလို သတ်မှတ်ထားတာလား. . .”

“ဟုတ်တယ်. . .”

သစ္စာမွန်စာပေ

“ငါတို့က.. မင်းကို ပြန်ပြီးလျော်ကြေးပေးရမယ့် သဘောပေါ့”

“ရှင်တို့မှားတာပဲ.. လျော်ရမှာပေါ့”

“ဘယ်နှယ်ကွာ၊ ရပ်ထားတဲ့ကားကို အသားလွတ် ကြီးဝင်လည်းတိုက်သေးတယ်.. ငါတို့ကလည်း လျော်ရ မယ်ဆိုတော့ မင်းသက်သက်ဗိုလ်ကျတာလား”

တေဇာမင်းလှိုင်.. သူမ၏ ပြောဆိုဟန်လေးမှာ တကယ်ပင် ချစ်စရာလေးကောင်းနေသဖြင့် ပြုံးပြီးကြည့် လိုက်သည်။

ချစ်ဇော်ကတော့.. အလျော့မပေးဘဲ၊ အတိုက် အခံပြောနေသည်။

“ကဲ.. ငါတို့ဘာလုပ်ပေးရမလဲ.. ပြော”

“ဘာမှ လုပ်ပေးစရာမလိုဘူး.. ကျုပ်ဘက်က မလျော်ရရင်ပြီးရော”

“မလျော်ရပါဘူးကွာ.. .”

“ဒါဆို.. သွားမယ်၊ အီး.. နာလိုက်တာ”

“မင်း.. ဆိုင်ကယ်စီးလို့ရော ရရဲ့လား”

“ဘာလို့ မရရမှာလဲ”

သူမ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ပြီး.. လာခဲ့သည့်လမ်း အတိုင်း ပြန်ပြီးမောင်းသွားလေသည်။

“တကယ့် တောသူမပဲ.. သူကလည်း တိုက်သေး တယ်။ သူကပဲ ပြဿနာရှာသွားသေးတယ်.. .”

“တောသူမဆိုပေမယ့် ဝတ်တာစားတာကတော့ မဆိုးဘူး သူပြောဆိုတဲ့ပုံစံလေးက တစ်မျိုးကြည့်ကောင်း တယ်.. .”

“ဇာကြီး.. မင်း ဂျစ်တစ်တစ်တောသူမလေးကို ငြိသွားတာလား.. .”

“ပေါက်ကရတော့ ပြောတော့မယ်၊ ကြည့်ကောင်း တယ်ပြောတာနဲ့ ငြိရမလားကွ.. . ကဲ ဆက်ပြီးသွားကြ မယ်ဟေ့”

“ဒါနဲ့ မင်းသွားရမယ့် အိမ်ကိုရော.. သိလား”

“မသိဘူး.. မေးပြီးသွားရမှာ”

“ကျော်ကြီး.. မင်းနဲ့လိုက်ခဲ့မိတာ တကယ့်ကို အမှားကြီးမှားတာပဲ”

“ကျွန်းချောင်းရွာရောက်ရင်.. ဘယ်သူမေးမေး သိပါတယ်”

“ကျော်ကြီး.. ကိုယ့်ယောက္ခမ နာမည်ရော မှတ် မိရဲ့လား.. မင်းယူမယ့် ဇနီးလောင်းနာမည်ကိုရော သိ တယ်နော်.. တော်ကြာမှ ပေါက်ကရတလွဲမလုပ်နဲ့.. .”

“ဒါက.. လွှဲစရာလားကွ”

ကားမောင်းထွက်ပြီး.. တံတားတိုလေး တစ်ခုကို ထပ်မံတွေ့ပြီး.. ဆက်မောင်းလာတော့

“ဟိုမှာ.. ကျွန်းချောင်းရွာတဲ့ ကားတွေ့ပြီးဝင် လိုက်တော့”

ရွာလမ်းအတိုင်းမောင်းလာရင်း..

“ဟင်.. ကျော်ကြီး ရွာက နှစ်ဖက်လမ်းဖြစ်နေ တယ်.. အရှေ့လား အနောက်လား”

“ဟူး.. အဲဒါမှ ခက်ပြီ”

ကားကို ရွာထဲဝင်သည့်လမ်းနှစ်သွယ် တည့်တည့် တွင် ရပ်ထားလိုက်ပြီး..

“ဂျိုင်း.. ဂျိုင်း”

“ဟင်..”

အနောက်မှ ထွက်လာသည့် ထော်လာဂျီ အသံ ကြောင့် ရှေ့နားသို့ ရွှေ့လိုက်သည်။

“ဇာကြီး.. ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း”

“ဟာ..”

သူတို့နှင့် လမ်းတွင်ဆုံခဲ့သော ဆိုင်ကယ်နဲ့သူမက ထော်လာဂျီမောင်းလာသည်ကို ထပ်ပြီးတွေ့ရပြန်သည်။

“ရှင်တို့.. ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

“ရွာကို ရှာနေတာ..”

သူမမှ.. သူတို့ကားနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်ပြီး မေး သောကြောင့်..

“ဘယ်ရွာလဲ..”

“ကျွန်းချောင်း..”

“ဒါ ကျွန်းချောင်းပဲလေ.. အဲဒီဘက်က တောင် ကုန်း၊ ဘယ်သူဆီသွားမှာလဲ ပြောလေ”

“ကျော်ကြီး.. ပြောလိုက်လေ”

“ဦးစိန်သန်းတို့အိမ်..”

“ရှင်.. ဒီလို ပြောလို့မရဘူး”

“ဗျာ.. ဘယ်လို ပြောရမှာလဲ၊ ပါးစပ်နဲ့ပြောတာ လေ..”

“ပါးစပ်နဲ့ မပြောလို့.. ရှင်က ဘာနဲ့ပြောချင်လို့ လဲ..”

“မသိဘူးလေ.. မင်းက ဒီလိုပြောလို့မရဘူး ဆို တာကိုး”

“ကျွန်းချောင်းရွာမှာ.. စိန်သန်း (၃)ယောက်ရှိ တယ်.. ကုလားစိန်သန်း၊ မြန်မာစိန်သန်း၊ အမြီးတို စိန်သန်း.. ရှင်တို့က ဘယ်စိန်သန်းလဲ”

“ကျော်ကြီး.. မင်းနဲ့ ဟဝါပြုမယ့်မိန်းကလေး နာ မည်ကို ပြောလိုက်..”

“ခိုင်နွယ်တို့ မိဘကို ပြောတာပါ...”

“ဒါဆို အမြီးတိုကိုပြောတာ ရွာအနောက်ဘက် မှာ... ဆက်ပြီးသာ မောင်းသွား သူတို့အိမ်ရှေ့မှာ ရေအိုး စင်ရှိတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ...”

ကားမောင်းထွက်မည်အပြု...

“နေဦး...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရွာမှာက ရေအိုးစင်တွေက အများကြီးပဲလေ... ရှင်တို့ရွာရမယ့် ရေအိုးစင်က ဘုန်းကြီးကျောင်း ကျော်ပြီး ဓာတ်တိုင်(၁၀)တိုင်မြောက်အိမ်ပဲ၊ မှတ်မိလား”

“မှတ်မိပါတယ်...”

သူမကို တေဇာမင်းလှိုင် လက်ကလေးပြပြီး၊ ကား စက်နှိုးကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

❖ ❖ ❖

“ငါ့အသည်းတွေ ကွဲနေပြီကွ... ”

“ခေါလေး... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

လယ်ကွင်းနား ကိုမြင့်ကျော် ထန်းရည်ဆိုင်တွင် ဂျပန်ကြီးတို့အုပ်စု ထန်းရည်သောက်နေချိန် ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ ငါ့အသည်းဘူးလေး ခိုင်နွယ်ကို ဟိုမြို့ကကောင်နဲ့ ပေးစားတော့မယ်ထင်တယ်...”

“သေချာလို့လား... ခေါလေး...”

“ဘာလို့မသေချာရမှာလဲ သန်ဘက်ခါဆို မဏ္ဍပ် တောင်ထိုးတော့မယ်... ဟိုကောင်လည်း ရောက်နေပြီ”

“ဟိုကောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ...”

“ခိုင်နွယ်နဲ့ ပေးစားမယ့် (၄)ယောက်ကွ...”

“ဟာကွာ... ခိုင်နွယ်ကို (၄)ယောက်လုံးနဲ့ ပေးစား

ပါမလား. . .”

“ဟန်ဌေး. . မင်းကွာ. . လေးယောက်လုံးနဲ့ ပေးစားမလားကွ. . အဲဒီ(၄)ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကွ”

“ခေါလေး. . မင်းဘာလုပ်မှာလဲ. . .”

“ခုမှတော့ ဘာလုပ်လို့ ရမှာလဲ. . နောက်ကျသွားပြီ”

“မင်းခိုင်နွယ်ကို စက်လှေတင်ပြီး ပြေးရဲလား. . .”

“ဟာ. . ဂျပန်ကြီး မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

“မလွယ်ရင် မင်းကျန်ရစ်ဖြစ်ပေါ့. . . မင်းခေါ်ရဲတယ်ဆိုရင် ငါတို့ကူညီမယ်. . .”

“မထူးဘူးကွာ. . ခေါ်မယ်. . .”

“ကြားမှာ(၃)ရက်လောက် အချိန်ရသေးတယ်. . ငါတို့ဘက်က ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေကို ပြင်ဆင်ရမယ်”

“မင်းကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးဂျပန်ကြီးရာ. . ဟင် ဟိုမှာ မြို့က(၄)ကောင်လာနေတယ်. . .”

“ခေါလေး. . ခိုင်နွယ်နဲ့ လက်ထပ်မယ့်ကောင်က ဘယ်သူလဲ. . .”

“မသိဘူး. . .”

“ဟိုရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ကောင် ဖြစ်မယ်. . .”

“ငါတို့ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ. . .”

“ဘာလုပ်ရမလဲ. . ဒီကောင်တွေ ခိုင်နွယ်နဲ့ မပတ်

သက်အောင် ပညာပေးရမှာပေါ့. . . သူတို့က(၄)ယောက် ငါတို့ကခြောက်ယောက်. . . လိုအပ်ရင် လက်နက်သုံးရမှာပဲ. . .”

တေဇာမင်းလှိုင်တို့(၄)ယောက် အိမ်မှာနေရသည်မှာ ပျင်းတာနှင့် ရွာအရှေ့ပိုင်းဘက်သို့ ထွက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်. . . ။

“ဟေ့ကောင်တွေ. . . ရပ်စမ်း”

တေဇာမင်းလှိုင် (၆)ယောက်စလုံးကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး ရပ်ပေးလိုက်သည်. . .

“မင်း. . ရွာကိုဘာလာလုပ်တာလဲ. . .”

“မင်္ဂလာကိစ္စလာတာပါ. . .”

“ဘာမင်္ဂလာကိစ္စလဲ မလိုချင်ဘူး. . . ချက်ချင်းမြို့ကိုပြန်ရင် မင်းတို့အတွက် အကောင်းဆုံးပဲ. . .”

“ဘာကြောင့် ပြန်ရမယ်ဆိုတာတော့ ပြောဦးပေါ့ကွာ. . .”

“အေး. . ဟောဒီက ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ခိုင်နွယ်က ချစ်သူကွ. . .”

“ဟင်. . .”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် စည်းရုံးပြီးယူပေါ့. . . ကျုပ်တို့က ပြန်လို့မရဘူး”

“ဘာကွ. . မင်းက ရှေ့ဆက်ပြီးတိုးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား. . သူများချစ်ခြင်းကို ခွဲတာလား. . .”

“ဒီစကားက ခင်ဗျားတို့က ပြောတာလေ ခိုင်နွယ်ဘက်က ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်. . .”

“မင်းက ငါတို့စကားကို အယုံအကြည်မရှိတဲ့ သဘောပေါ့. . .”

“နှစ်ဖက်စကားဆိုတော့ ပိုပြီးပြည့်စုံတာပေါ့. . .”

“ဟေ့ကောင် မင်းတို့ဘာမှထပ်ပြီး ပြောမနေနဲ့. . ပြန်ပြီးသွားမှာလား. . . မသွားဘူးလားပဲပြော. . .”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး. . . ပြန်လို့မဖြစ်ဘူး”

“မပြန်ချင်တဲ့ကောင်တွေ. . . သိရောပေါ့ကွာဟေ့ကောင်တွေ. . .”

ဂျပန်ကြီး အသံပြုလိုက်သည်နှင့် ဘေးမှကောင်တွေ တေဇာမင်းလှိုင်တို့(၄)ယောက်ကို ဝင်ပြီးတိုက်ခိုက်ကြတော့သည်. . .

“ဖြောင်း. . ခွပ်. . အင့်. . အီး”

“အား. . .”

တေဇာမင်းလှိုင်တို့(၄)ယောက်လုံး လက်ရည်က ခပ်ညှံညှံတွေမဟုတ်ခြင်းကြောင့် လက်လက်ချင်း ယှဉ်လို့ မသာနိုင်သည်နှင့် ဓား၊ တုတ်တွေကို အသုံးပြုပြီး တိုက်

ခိုက်တော့သည်. . . ။

“ကျော်ကြီး. . သတိထား”

“ရှို. . ရှို. .”

လက်နက်ရှိသူနှင့် လက်နက်မဲ့သူကြားမှာ. . . တေဇာမင်းလှိုင်တို့ အထိနာသွားသလို. . ရန်နောင်နှင့် ချစ်ဇော်တို့လက်နှင့် ခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာရသွားသလို ကျော်ကြီးပေါင်တွင် တုတ်ရိုက်ချက်ကြောင့် ခွေပြီးကျသွားသည်။ ဂျပန်ကြီး တေဇာမင်းလှိုင်ရင်ဝဆီသို့ ဓားမြှောင်ဖြင့် ဝင်ပြီးထိုးသည်ကို နောက်ဆုတ်ရှောင်ရင်း. . .

“ဒုတ်. . . အင့်. . .”

နောက်မှ သစ်ပင်နဲ့ တိုက်မိကာ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး လဲကျသွားသည်. .

“ဒီလောက် ခေါင်းမာချင်တဲ့ကောင်ကွ. . . ကဲ”

“ဖြောင်း. .”

“အား. . .”

ဂျပန်ကြီးခေါင်းဆီသို့ ဘယ်ကပစ်လိုက်မှန်း မသိသော လောက်စာလုံးထိမှန်ပြီး သွေးများဖြာထွက်သွားသည်။

“ရှို. . . ရှို. . . ရှို. . .”

“ဟာ. . ပစ်တယ်. . ပစ်တယ်”

“သေပါပြီဗျ. . .”

တစ်ယောက်ချင်းကို စိတ်ကြိုက်ရွေးပစ်နေခြင်းကြောင့် ဂျပန်ကြီးတို့အုပ်စု ပေါင်တွေ၊ ရင်ဘတ်တွေမှာ ခွံထိမှန်ချက်တွေက ဆက်တိုက်ပင် ထိနေသောကြောင့် အခြေအနေ မဟန်တော့ဘဲ ပြေးတော့သည်။ . .

ဒါတောင် လောက်စာလုံးတွေက ပြေးနေသည့် ကောင်တွေဆီသို့ ထိမှန်နေဆဲ။ . .

“ရန်နောင်. . . ချစ်ဇော်”

“ရတယ်ဇာကြီး. . . ခေါင်းက ကပ်ရှောင်ရင်းရှုပ်ထိသွားတာ. . .”

“ရန်နောင်. . . မင်းလက်ကရော. . .”

“ရတယ်. . . ကျော်ကြီးကို တွဲခဲ့ဦး. . .”

“ဟူးတော်သေးတာပေါ့. . . ပေါင်ကိုထိမိသွားလို့. . . ခြေသလုံးသာဆို ကျိုးပြီ. . .”

“ငါတို့ကို ဝင်ကူတာ ဘယ်သူလဲမသိဘူး. . .”

“တစ်ယောက်တည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ. . . ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဝိုင်းပြီးပစ်နေသလိုမျိုး ပစ်နေတာ. . . ဟိုမှာ”

လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းပြီး ထွက်လာသော. . .

မိနန်းဖူးစုံကို တွေ့လိုက်ရသည်။ .

“မင်း. . . ပစ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်. . . ကံကောင်းသွားတယ် ဒီနေ့မှ

ကျောက်ဒိုးတွေကို ထားခဲ့တာ. . . နို့မို့ဆိုရင် အမှောက်ပဲသက်သက်မဲ့ရမ်းကားနေတာ. . .”

“မင်း. . . သူတို့ကိုသိလား”

“သိတာပေါ့. . . ရွာမှာ မိဘအရှိန်အဝါနဲ့ မိုက်ရိုင်းနေတဲ့စောင်တွေ. . .”

“မင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ၊ မင်းသာမကူညီရင် ငါတို့တော့မလွယ်ဘူး. . . အသားလွတ်ကြီး ရန်စတာ. . .”

“ရှင်တို့ လူကြီးတွေကို အကြောင်းကြားနော်. . . ကျုပ်သက်သေလိုက်မယ်. . .”

“မင်းက သိတာဆိုတော့. . . မင်းပြောပြမှ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိရမှာလေ. . .”

“စိတ်ချ. . . (၆)ယောက်လုံးနာမည်ကို ပြောပြမယ်ရှင်တို့လည်း ဒဏ်ရာတွေ ဆေးထည့်ဖို့လုပ်ဦး. . .”

“အေးပါကွာ. . .”

သူမနှင့်အတူ ရွာထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ . .

“ရှင်တို့က ခိုင်နွယ်နဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူတွေလား”

“အားလုံးနဲ့မဟုတ်ပါဘူး. . . ဟောဒီက ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ပါ. . .”

“ဪ. . .”

“ဪ. . . ဒါနဲ့မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ. . .”

“ဘာလုပ်ဖို့မေးတာလဲ...”

“ကိုယ့်ကိုကူတဲ့သူရဲ့ အမည်ကို သိတော့သိသင့်တယ်လေ...”

“မိနန်းတဲ့... အပြည့်အစုံက နန်းဖူးစုံ... ရှင့်နာမည်ကရော...”

“ငါကတေဇာမင်းလှိုင်... သူကချစ်ဇော်၊ ဘေးကရန်နောင်... သူကတော့ ခိုင်နွယ်နဲ့ လက်ထပ်မယ့်ကျော်ကျော်ပဲ...”

“ကိုယ့်ရွာကို ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေပေါ်မှာ ရွာက မကောင်းတဲ့ကောင်တွေကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာတောင်းပန်ပါတယ်နော်...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... သူတို့လည်း သိပ်ပြီးခံစားရလို့ မဆင်မခြင် လုပ်ကြတာလို့ ထင်တာပဲ...”

“ဒင်းတို့က ဘာကိုခံစားရတာလဲ...”

“ဟိုအရပ်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ကောင်ပြောတော့ သူ့သူငယ်ချင်းနဲ့ခိုင်နွယ်က သမီးရည်းစားဆို...”

“ထို့... ရွံစရာ... ခိုင်နွယ်က ကျုပ်သူငယ်ချင်းပါရှင်တို့ပြောတဲ့ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်ဆိုတာက ဂျပန်ကြီး၊ သူငယ်ချင်းလို့ ပြောတဲ့ကောင်က သွားခေါခေါ မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်...”

“ပါးစပ်အရသာခံပြီးပြောတာ ခိုင်နွယ်နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး...”

“မသိပါဘူးဗျာ...”

ရွာထဲသို့ ဝင်သည်နှင့် ခိုင်နွယ်ဖခင် ဦးစိန်သန်းနှင့်ခိုင်နွယ်အပါအဝင် လူကြီးတွေ လိုက်လာကြသည်...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ...”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ... ဟိုကောင်ဂျပန်ကြီး အသားလွတ် ရန်စရမ်းသွားတာလေ...”

“တောက်... မိုက်ရိုင်းလိုက်တဲ့ကောင်တွေ... ဒီအတိုင်း ကြည့်နေလို့တော့ မရဘူး... ဥက္ကဋ္ဌကိုသွားပြီး တိုင်ရမယ်...”

ခိုင်နွယ်က ကျော်ကြီးကို ဘေးမှကူတွဲပြီး လူကြီးအိမ်ဘက်ကို လာခဲ့ကြတော့သည်...

“မင်းခွလက်သံကတော့ တကယ်ပြောင်တာပဲ...”

“လူတစ်ယောက်လုံး ပစ်တာပဲ လွဲစရာမရှိပါဘူး ငှက်တွေတောင်ပစ်နေကျပဲ... လူလောက်ကတော့ ပစ်လိုက်မလွဲဘဲ...”

“မင်းပစ်တာ လူ(၅)ယောက်လောက် ပစ်နေသလိုပဲ...”

“ဒါကတော့ အလေ့အကျင့်လေ ကျုပ်က.. ကျွဲ
(၁၀)ကောင်လောက်ကို ကျောင်းနေရတာဆိုတော့ လက်
ရည်က ကျင့်နေကျ...”

“မင်းကို ဂျပန်ကြီးတို့ အငြိုးထားဦးမယ်...”

“ဒီလိုကောင် အငြိုးထားတာ ဘာမှဂရုစိုက်စရာ
မလိုပါဘူး.. မိနန်းကို ထိရဲရင်ထိကြည့်လေ...”

တေဇာမင်းလှိုင် သူမ၏သတ္တိကို သဘောကျပါ
သည်.. သူမရုပ်ရည်အသွင်အပြင်မှာ ခက်ထန်လှသော
အသွင်အပြင် တစ်စုံတစ်ခုမှမတွေ့ရဘဲ သူမစိတ်ဓာတ်
လေးသည် တကယ်ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လိုပင်
ရှိနေလေသည်...။

ရပ်ရွာဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူမှ.. တေဇာမင်းလှိုင်တို့(၄)
ယောက်ကို တောင်းပန်ပြီး ဂျပန်ကြီးတို့မိဘတွေကို ခေါ်
ခိုင်းလိုက်လေသည်..

“မောင်ရင်တို့အတွက် ဦးလေးကျေနပ်အောင် လုပ်
ပေးပါမယ်...”

“သိပ်ကြီးလည်း အပြစ်ပေးမနေပါနဲ့.. နောက်
တစ်ခါထပ်ပြီး မမှားဖို့ပဲ ဆုံးမပေးပါ..”

“ဟာ.. ဒီကောင်တွေက ခပ်ပျော့ပျော့ ဆုံးမလို့မ
ရဘူး.. ထိထိရောက်ရောက်ကို အရေးယူခိုင်း...”

“မိနန်း.. နင်က ဘာလိုဝင်ပြီးပြောရတာလဲ..”

ဂျပန်ကြီးဖခင် ဦးတင်အိ မျက်နှာထားတင်းတင်း
နှင့် ပြန်ပြီးပြောသောကြောင့်...

“ဘာဖြစ်ရမလဲ.. ရွာရဲ့သိက္ခာကိုချတဲ့သူတွေ ဆို
တော့တစ်ရွာလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တာပေါ့.. ဒါကြောင့်ဝင်
ပြောတာ...”

သူမ၏တုံ့ပြန်မှုလေးကိုကြည့်ပြီး တေဇာမင်းလှိုင်
ပြုံးမိသလိုပင် ဖြစ်သွားသည်...

“ဟုတ်တယ် တင်အိ.. ဘယ်နှယ့်ကွာ မင်းသား
လုပ်ပုံက ကောင်းလား.. ခိုင်ခံ့ရဲ့သိက္ခာလည်းကျတယ်
ရွာရဲ့သိက္ခာလည်း ကျတယ်...”

“ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း ဆုံးမပါမယ်...”

“မင်းဆုံးမလို့မရဘူး... ခားတွေနဲ့ထိုးတဲ့အထိ
အပြစ်ကျူးလွန်တာကွ.. ငါ့ဘက်က လုပ်သင့်တာ လုပ်
ရမှာပဲ...”

“ဥက္ကဋ္ဌရယ်.. ကျွန်တော်နစ်နာကြေး ပေးပါမယ်”

“ဘာကွ.. ခုမင်းသားနဲ့ ဖြစ်တဲ့သူတွေက မင်း
ထက်အဆပေါင်းများစွာချမ်းသာတယ် နားလည်လား..
ဖမ်းပြီးအချုပ်ထဲ ပို့ရမယ်...”

တေဇာမင်းလှိုင်တို့သည် ရွာတွင်မင်္ဂလာပွဲက နီးကပ်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဂျပန်ကြီးတို့အမှုကိစ္စကို ကျေအေးပေး လိုက်သည်။ ။

ရှုမလေအတိုင်း အလှူမင်္ဂလာပွဲရှိပြီဆိုရင် ကာလသားတွေက ရပ်ရွာလူကြီးတွေနှင့် သတို့သမီးအိမ်တွင် ချုပ်ထွေးနေသည်။ ။

ကျော်ကြီးမိဘတွေနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းတွေပါ သာကြသဖြင့် တေဇာမင်းလှိုင်တို့(၃)ယောက် နေရထိုင်ရသည်မှာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလို ဖြစ်လာသည်။ ။ ကျော်ကြီးကတော့ သတို့သမီးလောင်းခိုင်နွယ်နှင့် လုပ်စရာတွေကို လုပ်ကိုင်နေရသဖြင့် တေဇာမင်းလှိုင်တို့နှင့် အတူတူနေချိန်က နည်းလေသည်။ . . ။

“သူတို့မလေ့နဲ့သူတို့ လုပ်ကိုင်နေကြတာ ငါတို့က ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ . .”

“သူတို့ကလည်း ငါတို့ကို ဧည့်သည်တွေဆိုတော့ မခိုင်းကြဘူး။ . . ဇာကြီး”

“ဘာလဲချစ်ဇော်။ . .”

“အပြင်သွားကြရင် ကောင်းမယ်။ . .”

“ချစ်ဇော်။ . . ငါတို့ချည်းပဲသွားလို့ မကောင်းဘူး ထင်တယ် မနေ့ညက ငါသတင်းကြားတယ်။ . .”

“ဘာလဲရန်နောင်။ . .”

“သူတို့ချင်း ပြောနေကြတာပါ။ . . ဟိုဘက်ဆိပ်ကြီး ရွာနဲ့ ကျွန်းချောင်းရွာက လုံးလုံးမတည့်ကြဘူးတဲ့။ . .”

“သူတို့ရွာချင်းမတည့်တာ ငါတို့နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တော့ မဆိုင်ပါဘူး။ . . တော်ကြာငါတို့က ဘာမှမသိဘဲနဲ့ အချောင်ခံရမှာစိုးလို့ ပြောတာ။ . .”

“ရန်နောင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်ချစ်ဇော်။ . . သူတို့ ရွာ(၂)ရွာကြားမှာ အကြောင်းမဲ့ ရန်ဖြစ်ရရင်မကောင်းဘူး”

(၃)ယောက်သား ရွာလမ်းမကြီးပေါ်သို့ စကားတပြောပြောနဲ့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ . .

“ဇာကြီး။ . . မင်းကောင်မလေးလည်း မတွေ့ပါလား။ . .”

“မင်းစကားက ဘာလဲချစ်ဇော်...”

“ဟိုမိနန်းဖူးစုံကို ပြောတာလေ...”

“အဲဒါ ငါ့ကောင်မလေးဖြစ်သွားရောလား...”

ပေါက်ကရုက္ခာ...”

“ဇာကြီး... မင်းမျက်လုံးတွေထဲမှာ အရိပ်တွေ ပေါ်နေတယ်နော်...”

“ငါက မိနန်းဖူးစုံအမူအယာနဲ့ သတ္တိလေးကို သဘောကျတာပဲရှိတယ်... ဒီထက်ဘာမှ မပိုဘူး...”

“သေချာလား ဇာကြီး”

“ခုချိန်ထိတော့ အသေချာဆုံးစကားပဲ...”

“ခုချိန်ထိဆိုတော့ နောင်တစ်ချိန် မပါဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့...”

တေဇာမင်းလှိုင် နောက်တစ်ချိန်ဆိုသည့် စကားလေးကို အာမခံချက် မပေးနိုင်သည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆုံစည်းခြင်းသည် ယာယီမျှသာဖြစ်သည်ကို သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။

သူတို့ရောက်လာသည့် နေရာလေးက မြစ်ကမ်းနံဘေးက ကုန်းမြင့်လမ်းပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။

“ဟူး... ခုမှပဲ လေလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို ရှူရှိုက်ရတော့တယ်ဟေ့...”

မြစ်ကမ်းနံဘေးပေါ်တွင် သုံးယောက်သား ထိုင်ချလိုက်ပြီး မြစ်ရေပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေစဉ်...

“အစ်ကို... အစ်ကို”

“ဟင်...”

လူငယ်လေးတစ်ဦး... အပြေးကလေး ရောက်လာပြီး ခေါ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ကြည့်မိလိုက်သည်။

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီလေး”

“ဟို... ဟို အစ်ကိုတို့နဲ့ မြို့ကပါလာတဲ့အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို ဟိုဂျပန်ကြီးတို့လူစု ရိုက်ပြီးထားခဲ့တယ်”

“ဘာ...”

“ဟင်...”

တေဇာမင်းလှိုင်တို့ အိမ်မှထွက်မလာခင်... ကျော်ကြီးနှင့် ခိုင်နွယ်တို့အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။ ဘယ်ကိုသွားသလဲဆိုတာ မသိ...

“ဘယ်နားမှာလဲ... ညီလေး”

“ဟို... လယ်ကွင်းထဲမှာ”

“ချစ်ဇော်နဲ့ ရန်နောင်... သွားကြရအောင်”

လူငယ်လေးပြောစာဆီသို့ အပြေးကလေး သွားလိုက်ကြသည်။

“ဟိုမှာ... ကျော်ကြီး”

ကျော်ကြီးခေါင်းတွင် သွေးများနှင့် မေ့နေလေသည်။

“ကျော်ကြီး.. ကျော်ကြီး”

“အီး.. အား.. ဇာကြီး.. ခိုင်နွယ်ကို ဟိုကောင်တွေခေါ်သွားပြီ”

“ဟင်..”

တေဇာမင်းလှိုင်တို့က နယ်မြေမကျွမ်းကျင်သောကြောင့် ဘယ်လိုလိုက်ရမုန်း မသိဖြစ်သွားတော့သည်။

“လောလောဆယ်.. ကျော်ကြီးကို ရွာထဲခေါ်သွားပြီး လူကြီးတွေကို ပြောပြရမှာပဲ”

ချစ်ဇော်နဲ့ ရန်နောင် ကျော်ကြီးကို တွဲပြီးခေါ်လာခဲ့သည်။

“ကိုတေဇာမင်းလှိုင်”

“မိနန်း..”

မိနန်းတစ်ယောက် ဂျင်းဘောင်းဘီခပ်တိုတို့နှင့် ထုံးစံအတိုင်း လွယ်အိတ်ကို သိုင်းလွယ်လျက် တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ...”

“ဂျပန်ကြီးတို့ ကျော်ကြီးကို ရိုက်ပြီး.. ခိုင်နွယ်ကို အတင်းခေါ်သွားကြပြီး”

“ဟယ်.. ယုတ်မာလိုက်တာ”

“မိနန်း.. သူတို့ဘယ်ကို သွားတယ်တတ်ဆိုတာ သိလား...”

“သိတယ် ဒီကိစ္စချက်ချင်းလိုက်မှဖြစ်မှာ.. ကိုတေဇာမင်းလှိုင်၊ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ခိုင်နွယ်နောက်ကို လိုက်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို သွားမယ်.. ရန်နောင်နဲ့ ချစ်ဇော်.. ကျော်ကြီးကို ခေါ်သွားပြီး.. လူကြီးတွေခေါ်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြတော့...”

တေဇာမင်းလှိုင် မိနန်းနှင့်အတူ မြစ်ကမ်းနံဘေးဆီသို့ ထွက်လာကြပြီး..

“ကိုမျိုးဆန်း..”

“ဟေ.. ဘာလဲ.. မိနန်း”

“ကျုပ်.. စက်လှေခဏယူသွားမယ်”

“ယူသွားလေကွာ”

မိနန်း.. စက်လှေကို ဖြုတ်ပြီး..

“ကိုတေဇာမင်းလှိုင်.. တက်လေ သွားမယ်”

မိနန်း.. စက်လှေပဲ့ကို နိုင်နင်းစွာကိုင်ပြီး၊ မြစ်ရေစုန်အတိုင်း မောင်းလာလေတော့သည်။

“သူတို့. . ဘယ်နေရာမှာ ရှိနိုင်မလဲ”

“ဒီကောင်တွေသွားရင်. . နာဂေါင် ကျွန်းဘက်ကို သွားနိုင်တယ်. . အဲဒီမှာ ဂျပန်ကြီးဦးလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက ဓားပြမှုနဲ့ထောင်ကျဘူးတယ်၊ ခုထောင်က လွှတ်ပြီး လူမိုက်လုပ်စားနေတယ်. . သူ့ဆီပဲ ခေါ်သွားမှာ သေချာတယ်”

“ရွာက လူတွေသိနိုင်မလား. . .”

“သိနိုင်ပါတယ်၊ တစ်ခုပဲ စိုးရိမ်စရာရှိတယ်. . ဒီကောင်တွေ ဂျုတ်ထဲခေါ်သွားရင်တော့ ရှာရခက်မယ်”

“ဂျုတ်ဆိုတာ. . ဘာလဲ မိနန်း”

“ငါးဖမ်းစက်လှေ အကြီးကောင်ကြီးတွေကို ပြောတာ. . နာဂေါင်ကျွန်းမှာ မထားဘဲ၊ ဂျုတ်နဲ့ပင်လယ်ထဲ မှာဆိုရင် ရှာရခက်မယ်”

တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် စက်လှေကို မောင်းလာခဲ့ပြီး ပင်လယ်နားရွာလေးတစ်ရွာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မြင်နေရတဲ့ ရွာပဲ. . .”

မိနန်းဖူးစုံ ရွာချောင်းကလေးထဲသို့ စက်လှေကို မောင်းဝင်လိုက်ပြီး၊ ကူးတိုဆိပ်သဖွယ် လုပ်ထားသော. . ဝါးတံတားလေးဘေးတွင် ဝင်ပြီး ရပ်ကာ၊ အပေါ်သို့တက်လာခဲ့ကြသည်။

“ကိုတေဇာမင်းလှိုင်. . ဒီမှာ ခဏစောင့်. . .”

တေဇာမင်းလှိုင်ကို ချောင်းနံဘေးတံလေးတွင် ထားခဲ့ပြီး. . မိနန်း ရွာလေးထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သိပ်မကြာ လူတစ်ယောက်နှင့် ပြန်လာသည်။

“ကိုတေဇာမင်းလှိုင်. . သေချာသွားပြီ”

“ဘာသေချာတာလဲ. . မိနန်း”

“ဂျပန်ကြီးတို့အုပ်စု. . ခိုင်နွယ်ကို ခေါ်လာပြီး၊ သူဦးလေး ဦးသာပေါင်းတို့ စက်လှေနဲ့ ခေါ်သွားတာ. . ဒီကကိုသန်းအေးက မြင်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်. . ဒီကောင်တွေ ပင်လယ်ထဲထွက်သွားတာကို သေသေချာချာ တွေ့လိုက်ရတာ. . .”

“ဘယ်စက်လှေ. . ဖြစ်နိုင်မလဲ”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး. . ဪ. . မိနန်း”

“ဘာလဲ. . ကိုသန်းအေး”

“ဟိုကောင်သိလား. . ခေါလေးဆိုတဲ့ကောင်”

“သိတယ်. . .”

“ဒီကောင်နဲ့နှစ်ယောက် ရွာထဲမှာ ရောက်နေတယ် အရက်လာဝယ်တာလို့ ပြောတာပဲ”

“ဟင်. . ရွာထဲမှာလား”

“ဟုတ်တယ်. . ရွာနောက်ဘက် ဓနိတောထဲမှာ”

ရွာကကောင်တွေနဲ့ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့နေလောက်ပြီ။

“မိနန်း... သွားရင်ကောင်းမယ်”

“နင်... ခေါလေးကို မိရင် ဘယ်မှာဆိုတာ သိနိုင်တယ်၊ ခက်တာက တစ်ယောက်တည်းမိလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး... (၃)ယောက်လုံး မိမှဖြစ်မှာ...”

“ဒီလို လုပ်လေ... ကိုသန်းအေးကို ရွာကလူကြီးတွေဆီ အကြောင်းကြားခိုင်းပြီး မိအောင်ဖမ်းမယ်...”

“ကိုသန်းအေး... လုပ်ပေးနိုင်မလား”

“လုပ်ပေးရမှာပေါ့ဟာ...”

“ဒါဆို ဓနိတော့ကို သွားကြမယ်... မိနန်း နေရာကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“ကိုသန်းအေး... ဘယ်သူ့ဓနိတောလဲ”

“ကိုထင်ကျော်တို့ ခြံ...”

“ဒါဆိုရပြီ သွားကြမယ်”

ကိုသန်းအေးကို ရွာသို့ လွှတ်လိုက်ပြီး... မိနန်းဖူးစုံနှင့် တေဇာမင်းလှိုင်တို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“မိနန်း... သူတို့နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ရင် ဖြစ်ပါမလား”

“ဖြစ်ပါတယ်... သူတို့လောက်ကတော့ အပျင်းပြေကစားသလောက်ပဲ ရှိတယ်... ကျုပ်အတွက် ဘာမှမပူနဲ့ ရှင်သာ ဂရုစိုက်”

ဓနိခြံကြီးနားသို့ရောက်တော့... ဓနိတောထဲမှ ရယ်မောသံတွေကို ကြားလိုက်ရပြီး ကြည့်လိုက်တော့... ခေါလေးနှင့် ရွာခံ(၂)ယောက် စုစုပေါင်း(၅)ယောက် အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး သောက်နေကြသည်။

“မိနန်း... မင်းနဲ့ငါ လူခွဲမယ်၊ ငါက ရွှေကအရောင်ပြမယ်... မင်း နောက်ကနေ တစ်ကောင်ချင်းသာဖြူ...”

“ကောင်းတယ်...”

တေဇာမင်းလှိုင်က အရှေ့ဘက်မှ ဝင်လာခဲ့ပြီး... မိနန်းဖူးစုံကတော့ အနောက်ဘက်ကနေ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟား... ဟား... ဒီနေ့တော့ အောင်ပွဲခံရမယ့် ညပဲ...”

“ခေါလေး... မင်းတို့ဆရာ ဂျပန်ကြီးကရော စိတ်ချရပါ့မလား”

“ဟာ... ဟုတ်တယ်... ဂျပန်ကြီးဆိုတဲ့ ကောင်က မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်လာရင် စည်းကမ်းရှိတာမဟုတ်ဘူး... ခပ်မြန်မြန်သောက်ပြီး လစ်မှဖြစ်မယ်”

“ဟာ... ဟိုမှာ မြို့ကကောင်”

“ဟင်...”

တေဇာမင်းလှိုင်... ခေါလေးတို့ ဝိုင်းနားသို့ ခပ်အေးအေး လျှောက်လာခဲ့သည်။

“မင်း.. ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မင်းဆီကို လာတာပဲ.. ခေါလေး ဘယ်မှာလဲ
ခိုင်နွယ်...”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. မင်းကိုယ်မင်း ဗွီဒီယိုထဲ
က ဇာတ်လိုက်မင်းသားများမှတ်နေလား၊ ပထမအခါတုန်း
က ဟိုကောင်မစုတ် ဝင်ရှုပ်လို့ ခံလိုက်ရတာ ခုတစ်ခါ..
မင်းကို သတ်ပြီး၊ ပင်လယ်ထဲကို ငါးစာကျွေးလိုက်မယ်”

“သေချာရဲ့လား.. ဒါဆို စမ်းသပ်ကြည့်ရတာပေါ့”

“ချောက်...”

ခေါလေး.. ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်လိုက်
သည်နှင့် ကျန်သည့်သူလူတွေပါ လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်
စွဲ လိုက်သည်။

“ငါးယောက်တစ်ယောက်ကို မင်းတို့က လက်နက်
ကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့ သိပ်ပြီးမဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“ထင်တာတွေ မထင်တာတွေ.. မသိဘူး၊ ဂျက်၊
ကြက်ဖ.. ရှင်းတော့ကွာ၊ လာပြီဟေ့...”

“ဝိုး...”

ဓားမြှောင်ကိုင်ထားသည့် နှစ်ကောင်၊ ဓားမြှောင်
နှင့် ပြေးပြီးဝင်ထိုးတာကို အသာအယာ ရှောင်ရင်း..
ကြက်ဖဆိုသူကို လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဪ.. မင်းက ဒီလိုလား ထပ်လာပြီကွ”

ခေါလေးက ရှေ့ကနေဝင်ပြီး တိုက်ပေမယ့်.. ထိ
ရောက်မှု မရှိသောကြောင့်.. ဒေါသပိုပြီးဖြစ်ကာ ဓားရှည်
တစ်ချောင်းကို ထပ်ပြီးဆွဲယူကာ.. တေဇာမင်းလှိုင်ကို
ပိုင်းခုတ်မည်အပြု...

“ရှို့.. ဒေါင်... အား”

“ဟာ.. ခွနဲ့ပစ်တယ်”

မိနန်းဆီမှ ခွလက်သံကွေ့က အဆက်မပြတ်ပေါ်
လာပြီး.. တေဇာမင်းလှိုင်ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အာရုံမစိုက်နိုင်
တော့ဘဲ၊ ဘေးဘက်သို့ ပုန်းကြတော့သည်။

တေဇာမင်းလှိုင်.. ခေါလေးဆိုသည့်ကောင်ကို
အမိအရ ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အီး.. လွတ်.. လွတ်ပါဗျာ.. လည်ပင်းအစ်
နေပြီ”

“ခိုင်နွယ်ကို ဘယ်မှာထားလဲပြော”

“ပြော.. ပြော.. ပါမယ်”

ခေါလေးနှင့်အတူပါလာသော (၂)ကောင်မှာ..
ဓနိတောမှ သုတ်ခြေတင်ပြေးဖို့ ပြင်လိုက်သည်နှင့်..

“ဒေါင်... ဒေါင်.. ကျိုးပါပြီဗျ”

“ကွဲပါပြီ”

နှစ်ကောင်လုံး ခနီတောခြေရင်းတွင် ထိုင်ရက်ဖြစ်သွားသည်။ ရွှေခံ(၂)ယောက်ကတော့ ခြေဦးတည်ရာ... ပြေးလေသည်။

“ခေါလေး.. ပြောလေ...”

“ငမန်းဖြူ ဂျုတ်စက်လှေပေါ်မှာ ရှိ.. ရှိပါတယ်”

“သေချာတယ်နော်”

“အမှန်တကယ် ပြောတာပါ”

“လူ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိလဲ...”

“ဦးသာပေါင်း တပည့်တွေနဲ့ ဂျပန်ကြီးတပည့်တွေ နဲ့ဆိုရင် (၇)ယောက်လောက် ရှိပါတယ်”

“ငါးမန်းဖြူ စက်လှေက ဘယ်နေရာမှာ ကပ်ထားလဲ”

“အိုင်သောင် ပင်လယ်ဝမှာပါ...”

“မိနန်း.. သိလား”

“သိတယ်.. ဟိုမှာ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ လာနေကြပြီ...”

“သူတို့ကို အပ်ပြီးတာနဲ့ ဆက်ပြီးသွားကြရအောင်”

“အင်း...”

ခေါလေးတို့ကို သက်ဆိုင်ရာလူကြီးတွေလက်ထဲ အပ်ပြီး စက်လှေဆီသို့ ပြန်ပြီးလာကာ.. အိုင်သောင်ဘက်သို့ ဆက်ပြီးလာခဲ့သည်။

အချိန်ကား ညနေဆည်းဆာချိန်လေးကို ရောက်နေလေပြီ...

“ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်း ကပ်လို့တော့ ရမယ်မထင်ဘူး”

“မင်း.. ဘယ်လို လုပ်ချင်လဲ”

“နည်းနည်းမှောင်မှ လှုပ်ရှားလို့ ကောင်းမယ်”

“နောက်များ ကျသွားမလား...”

“ပင်လယ်ထဲ ပိုက်ပစ်တဲ့ပုံစံနဲ့ စက်လှေနားကို.. ကပ်မယ်ဆိုရင်၊ ကျုပ်တို့ပုံစံတွေကို ဖျက်မှ ဖြစ်မယ်”

“အဝတ်အစားက.. ဘယ်က ရမှာလဲ”

“ရအောင် လုပ်ရမှာပေါ့”

ကမ်းနဘေးက တံငါတဲနားသို့ ကပ်ပြီး.. မိနန်းဖူးစုံ အဝတ်အစားတွေကို ယူလာခဲ့သည်။

“ကိုတေဇာမင်းလှိုင်.. ဝတ်ထားလိုက်”

မိနန်းက တီရှပ်နဲ့ဆိုတော့ အပေါ်အကျီခပ်နွမ်းနွမ်းလေးကို ဝတ်ပြီး.. ခမောက်တစ်လုံးကို ဆောင်းထားလိုက်သည်။ တေဇာမင်းလှိုင်ကတော့ အကျီပွပွကြီးကို ဝတ်ပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုပ်နေသောကြောင့်...

“မြို့သားကတော့ လုပ်ပြီ.. ပင်လယ်ထဲငါးပိုက်ပစ်တာ စမတ်ကျဖို့ မလိုဘူးလေ၊ ဒီမှာကြည့်...”

သူမ၏ ဟန်ပန်ဒီဇိုင်းကို ပြလိုက်သည်။

မိနန်းဖူးစုံ ပြသည့်ပုံစံအတိုင်း ဝတ်ဆင်ပြီး.. ပိုက်
တွေပါ စက်လှေဝမ်းထဲ တင်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ...”

“သဏ္ဌာန်တူအောင် ပိုက်တွေပါ တင်မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

သူမ၏ ဉာဏ်ရည်ကောင်းပုံလေးက ချီးကျူးစရာ
ကောင်းလှသည်။ တေဇာမင်းလှိုင်တို့ စက်လှေကလေး..
အိုင်သောင်ဘက်သို့ ရောက်တော့.. နေလုံးကြီးက
ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ ဖြစ်သည်။

“စက်လှေကို.. ဘယ်လို ရှာမလဲ”

“မမှောင်ခင်လေး.. ရှာရမယ်”

ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် ကျောက်ချပြီး၊ ရပ်ထားသော
ဂျုတ်စက်လှေမှာ (၂)စင်းသာ ရှိခြင်းကြောင့် ခဲခဲယဉ်းယဉ်း
ပင် မရှာလိုက်ရပေ။

“ဟေ့.. ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာ.. လုပ်ရမလဲ၊ ပိုက်ချမလို့”

ငမန်းဖြူစက်လှေပေါ်မှ.. လှမ်းပြီးအော်သည်။

“ချရင်.. စက်လှေနဲ့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ ချလေ”

“ကိုယ်ပစ်ချင်တဲ့နေရာမှာ ပစ်မယ်၊ ရှင်ပိုင်တဲ့နေ
ရာ မဟုတ်ဘူး...”

“ဒီဟာမတော့ သေချင်ပြီလား ဒီစက်လှေက...”

ဦးသာပေါင်း စက်လှေနော်၊ ထမင်းအိုးကွဲချင်လို့လား”

စက်လှေကြီးကို အနီးကပ်လေ့လာပြီး၊ အနောက်
ဖက်သို့ မျောပြီး လိုက်သွားသည်။

“ရှင်.. ရေကူးတတ်လား”

“ကူးတတ်တယ်...”

“ပင်လယ်ရေပြင်နော်.. ရေကူးကန် မဟုတ်ဘူး”

“ရအောင်ကူးရမှာပေါ့...”

“ဒါဆိုရင်.. ရှေ့နားကျရင် ရေထဲဆင်းပြီး၊ စက်
လှေနားကို ကပ်မယ်”

စက်လှေကို စက်သပ်ပြီး ကြိုးစက်ကိုင်ပြီး.. ဂျုတ်
စက်လှေကြီးနားသို့ ကူးခဲ့ကြတော့သည်။

စက်လှေ.. ပင်လယ်ထဲ မျောမသွားအောင်၊ ကြိုး
ဖြင့် ဂျုတ်စက်လှေကြီးပန်ကာတွင် ချည်နှောင်ထားပြီး..

“ကိုတေဇာမင်းလှိုင်.. အောက်က စောင့်”

သူမ.. စက်လှေကြီးပေါ်သို့ တက်သွားသည်မှာ
ကြောင်တစ်ကောင် တက်သွားသည့်အလား...

သူမ.. စက်လှေကြီးပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီးမှ
ကြိုးတစ်ချောင်းကို ချပေးပြီး.. တေဇာမင်းလှိုင်ကို အပေါ်
သို့ တက်ခိုင်းလေသည်။

“ခွေးကောင်တွေ၊ အရက်ပိုင်း ကောင်းနေပြီ..”

စက်လှေပေါ်သို့ တေဇာမင်းလှိုင်တို့ ရောက်နေသည်ကို ဘယ်သူမှ သတိမပြုမိကြ... သူတို့နောက်သို့ ဘယ်သူမှ မလိုက်လာနိုင်ဘူးဟု ထင်မှတ်ထားကြသည်။

“ခေါလေးတို့သွားတာ ကြာလှချည်လား...”

ဂျပန်ကြီး ဦးလေးဖြစ်သူဦးသာပေါင်း... စက်လှေအပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာပြီး၊ လှမ်းမေးလိုက်သဖြင့်...
ဂျပန်ကြီး အရက်ဝိုင်းမှ ထပြီး...

“ရောက်တော့မှာပါ... ဒီကောင်လား အကြာကြီးနေမှာ...”

“ဂျပန်ကြီး...”

“ဗျာ... ဦးလေး သာပေါင်း”

“ဟိုကောင်မလေးကို ဒီမှာအကြာကြီး ထားလို့... မကောင်းဘူး၊ မင်းတို့ ဘာဆက်ပြီးစီစဉ်မလဲ...”

“ဦးလေး သာပေါင်း... စီစဉ်လေ”

“ခေါလေးကို ကောင်မလေးက လက်ခံပါ့မလား”

“လက်မခံဖို့က များတယ်၊ အတင်းဝင်ပြီး ကြမ်းတာပေါ့၊ ဒီကောင် မကြမ်းနိုင်ရင် ကျွန်တော်ကြမ်းပြပါမယ်”

“ဒါဆိုလည်း... ကြမ်းစရာရှိတာ ကြမ်းတော့ကွာ၊ မင်းတို့ အသုံးမကျရင်တော့ ငါ့အလှည့်ပဲနော်...”

“စိတ်သာချ... ခုခေါ်လာတဲ့ ခေါလေးက

အရောင်ပြပါ။ ဘုံပိုင် အဖြစ် ခေါ်လာတာ... ဟား... ဟား... ဟား...”

“ဂျပန်ကြီး... မင်းသွားပြီး၊ ဇာတ်လမ်းဖွင့်တော့”

“ခ... သွားမလို့ဘဲ ဦးလေး...”

“ဝီပြင်ပါစေနော်...”

“မပိုင်ရင် မလုပ်ပါဘူး... ဦးလေးတူပါ”

ဂျပန်ကြီး... အနောက်ဖက် စက်ခန်းထဲသို့ လာနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဘေးဘက်သို့ ကပ်လိုက်သည်။

“ခိုင်နွယ်... ဘယ်မှာရှိလဲဆိုတာ ဒီကောင်နောက်ကို လိုက်ကြည့်ရမယ်”

စက်လှေအောက်ခန်းအဖုံးကို ဖွင့်ပြီး... ဂျပန်ကြီး ဆင်းသွားသည့်နောက် တေဇာမင်းလှိုင်နှင့် မိနန်းဖူးစုံတို့ ဆင်းလိုက်လာခဲ့သည်။

“ဟဲ... ဟဲ... ခိုင်နွယ် ဖျင်းနေပြီလား”

“ဂျပန်ကြီးရယ်... ငါ့ကို သနားပါဟယ်၊ ရှိခိုးဆို ရှိခိုးပါမယ်...”

“ငါက... နင့်ကို သနားလို့ လာခဲ့တာ”

“ငါ့ကို ပြန်ပြီး လွှတ်ပေးပါနော်...”

“စိတ်ချ... ပြန်ပြီး လွှတ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့်... ဟဲ... ဟဲ...”

ဂျပန်ကြီး.. ခိုင်နွယ်နားသို့ အတင်းတိုးကပ်ပြီး..
 “နင်.. ဘာလုပ်တာလဲ”
 “ခေါလေးဆိုတဲ့ကောင်ထက် စာရင်.. ငါက နင့်
 အတွက် သင့်တော်ပါတယ်”
 “နင်.. နော်၊ လွှတ်... လွှတ်...”
 “ခိုင်နွယ်.. နင်ချန်းလည်း အားကုန်တာပဲ အ
 ဖတ်တင်မှာပါ”
 “ခွေး.. ခွေး.. လူယုတ်မာတွေ...”
 “အား.. ကောင်မ၊ ငါ့ကို ကိုက်တယ်.. ကဲဟာ”
 “ဖြန်း...”
 “အမေ့...”
 “ငါက.. ကောင်းကောင်းဆက်ဆံလို့ နင်က..
 ရောင့်တက်နေတာ”
 ခိုင်နွယ်ကို အတင်းဝင်ပြီး ကြမ်းမည်အပြု...
 “မသားကောင်.. သေစမ်း”
 “ဟင်.. နင်.. အား...”
 “မိနန်း...”
 မိနန်းဖူးစုံ ဘေးမှ.. ထောင်ထားသော သစ်သား
 ချောင်းဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။
 ဂျပန်ကြီး.. အသံကိုပင် ကျယ်ကျယ်လောင်

လောင် အော်ခွင့်မရလိုက်ဘဲ၊ မှောက်ကျသွားသည်။
 “မိနန်း.. အပြင်ကို ထွက်မယ်၊ ထွက်နှင့်ကြ..”
 “ကိုတေဇာ.. ဘာလုပ်မလို့လဲ”
 “ဒီကောင်ကို ကြိုးနဲ့.. ချည်ထားမလို့”
 “အတူတူထွက်မယ်”
 တေဇာမင်းလှိုင်ကို တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမှာ
 ကို မိနန်းစိတ်မချပေ...။
 ဂျပန်ကြီးကို ကြိုးနှင့်တုပ်ပြီး.. အပေါ်သို့ပြန်ပြီး
 တက်လာသည်နှင့်...
 “ဟာ.. မင်းတို့.. ဟေ့ကောင်တွေ ဒီမှာ.. မင်း
 တို့အဖေ ရောက်နေပြီ”
 ဦးသာပေါင်း အော်ဟစ်လိုက်သည်နှင့် အရက်
 ဝိုင်းမှကောင်တွေ ပြေးထွက်လာသည်။
 “မိနန်း.. ခိုင်နွယ်ကို ခေါ်သွားတော့”
 “ကဲကွာ...”
 “ဝိုး...”
 “ဖြောင်း... အင့်”
 ဦးသာပေါင်းဆီမှ ဓားချက်ကို ရှောင်ပြီး.. ရင်ဝ
 ဆီသို့ ခပ်ပြင်းပြင်း ကန်ထည့်လိုက်သည်။ သဘောစကြို
 လမ်း ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးမို့ အုပ်စုလိုက်ဝင်ပြီး.. တိုက်

ခိုက်ရန် မလွယ်ခြင်းသည် တေဇာမင်းလှိုင်အတွက် အခွင့်အရေး တစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ တချို့ကောင်တွေက ဘေး၊ အနောက်တို့မှ ပတ်တက်ပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့ပြင်ပေမယ့်... မိနန်း၏ တုတ်ရိုက်ချက်ကို ရှောင်နိုင်သည့်ကောင် မရှိပေ။

“ဟိုမှာ ရဲစက်လှေတွေ လာနေပြီ..”

ငမန်းဖြူစက်လှေကြီးဆိုသို့ သက်ဆိုင်ရာ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေနှင့် အရပ်လူကြီးများ စက်လှေများဖြင့် လာနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်...

“ပြေး.. ဖို့.. လုပ်.. လုပ်..”

ပြေးစရာ လမ်းကြောင်းက မရှိတော့ပေ...။

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း..”

သေနတ်သံပေးပြီး စက်လှေကြီးကို ပိတ်ဆို့ဝန်းရံထားလိုက်ပြီး..

“အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံရင် သက်သာမယ်မင်းတို့ပြေးစရာ လမ်းမရှိတော့ဘူး...”

ဂျပန်ကြီးနှင့် ဦးသာပေါင်းက မှောက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျန်လူတွေက ပြန်ပြီးခုခံဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ အဖမ်းခံလေသည်။ စက်လှေပေါ်တွင် တေဇာမင်းလှိုင်နှင့် မိနန်းတို့လက်ချက်ကြောင့် (၃)ယောက်လောက်က ပြန်ပြီးမထနိုင်ကြတော့ပေ...။

“ဟိုကောင် ဂျပန်ကြီးရော...”

“အနောက် ရေခဲထားတဲ့အခန်းမှာ ကြိုးတုပ်ထားတယ်...”

“ခွေးသား... ဒီတစ်ခါတော့ ထောင်ကိုချရမယ်”

ရပ်ရွာဥက္ကဋ္ဌနှင့် ရဲဘော်နှစ်ဦး ဂျပန်ကြီးကို ခေါ်ထုတ်ခဲ့လေသည်... ဂျပန်ကြီးဖခင် ဦးတင်အိကတော့ သူ့သားကို အဖမ်းမခံရအောင် ကြံစည်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မရနိုင်တော့ပေ...။

ငမန်းဖြူစက်လှေကြီးနှင့် ပတ်သက်သူတွေကို သက်ဆိုင်ရာမှ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး စက်လှေကြီးပေါ်တွင် တေဇာမင်းလှိုင်၊ မိနန်း၊ ခိုင်နွယ်တို့က စက်လှေကြီး ဦးပိုင်းတွင် လိုက်ပါလာကြသည်...။

“ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး.. မိနန်းရယ်”

“ခိုင်နွယ်.. အပိုစကားတွေ ပြောမနေနဲ့၊ နင်နဲ့ငါက သူငယ်ချင်းတွေ.. နင်ကျေးဇူးတင်ချင်ရင် ကိုတေဇာကို ကျေးဇူးတင်...”

“ငါ့ကိုမတင်နဲ့.. ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ဇနီးလောင်းဆိုတော့ ကူညီရမယ့်တာဝန်ရှိတယ်...”

“ဟို.. ဟို.. ကိုကျော် ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ဆေးရုံပို့ထားရတယ်လို့ ပြောတယ်...”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... ဒါ... ဒါ ကျွန်မကြောင့် ဖြစ်ရတာ...”

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ခိုင်နွယ်ရယ်... ဒီကောင်တွေက ယုတ်မာကောက်ကျစ်လို့ ဖြစ်ရတာပါ...”

ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီမှ တိုးဝှေ့လာသော လေပြည်လေးတွေနှင့်အတူ မိနန်းက သူမဆံနွယ်မှာ ချည်နှောင်ထားသည့် ခေါင်းစည်းလေးကို ဖြုတ်ပြီး ဆံပင်ကိုပြန်ပြီး ပြင်သည့် အသွင်လေးသည် ပင်လယ်ရိုင်းမလေးတစ်ဦးလို စွဲမက်ဖွယ် ကောင်းလှသည်...

တေဇာမင်းလှိုင်ရင်ထဲသို့ မိနန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အလှတရား ဝင်ရောက်လာခဲ့သော ပထမဆုံးနေ့က လေးပင် ဆိုရမလားမသိပေ... သူမအလှလေးကို ငေးကြည့်နေစဉ်...

“ဟာ...”

သူမထဲမှ အမှတ်မထင်အကြည့်ကြောင့် လူမိသလို ဖြစ်သွားရတော့သည်...

မင်္ဂလာရက်ကို တစ်ပတ် နောက်ဆုတ်လိုက်ရသဖြင့် ရွာတွင်... တေဇာမင်းလှိုင်တို့အုပ်စု ထပ်ပြီးနေပေးရတော့သည်။

“ဇာကြီး... မင်းတို့သတင်းက ရွာမှာမွှေးနေတာပဲ”

“မင်းစကားက ဘာလဲချစ်ဇော်...”

“ဘာစကားရမလဲကွ မြန်မာစကားလေ...”

“မြန်မာစကားကတော့ မင်းပြောမှလား... ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောတာလဲလို့ မေးနေတာ...”

“မင်းနဲ့မိနန်းရဲ့ စွန့်စားမှုကို ပြောတာလေ...”

“ဒါလား...”

“မိနန်းလက်သံက တော်တော်ပြောင်တယ်ဆို...”

“ဟုတ်တယ် ရန်နောင်... စက်လှေပေါ်ကိုတင်”

သွားတာ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်လား မှတ်ရတယ်
ငါ့မှာဖြင့် ကြိုးနဲ့တောင် မနည်းတက်ရတာ.. ”

“မိနန်းသတင်း မင်းကြားပြီးပြီလား.. ”

“ဟင့်အင်း”

“ရွာမှာ သူနဲ့ယှဉ်ပြီး ဘယ်သူမှ ရန်မဖြစ်ရဲဘူးတဲ့”

“တကယ် အဆိုးမလေးဆိုပဲ.. ”

“သူဆိုတာက တစ်မျိုးကွ.. ”

“လုပ်စမ်းပါဦး.. မင်းကဘာတွေ သိလာလို့လဲ”

“ငါသိသလောက်တော့ မိနန်းဟာ ဓမ္မေရာပါ အ
စွမ်းအစကလေး ပါလာတဲ့မိန်းကလေးတဲ့.. ”

“မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့နော်.. ယောက်ျားလေး
သာဆို ပိုထူးချွန်မှာ.. ”

တေဇာမင်းလှိုင် မိနန်းဖူးစုံနှင့် ပတ်သက်ပြီး နား
ထောင်ရုံသက်သက် ဖြစ်နေသည်.. သူ့ရင်ထဲမှာတော့
မိနန်းဖူးစုံ နေရာဝင်ပြီး ယူနေသလို ဖြစ်နေတာတော့
အမှန်..

“ဇာကြီး.. ငြိမ်လှချည်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး.. မင်းတို့ပြောတာကို နားထောင်
နေတာပါ.. ”

“နားမထောင်နဲ့လေ.. မင်းလည်းဝေဖန်မှုလေး၊

ဘာလေးပေးဦး.. ”

“ငါ့ဘက်က ပေးစရာမှမရှိတာ.. ”

“ဘာလို့ ပေးစရာမရှိရတာလဲ”

“ဟကောင်ရ.. ပေးစရာမရှိဘူးဆိုတာ ပေးစရာမ
လိုအောင် ဖြစ်နေလို့ဟေ့.. ”

“ဇာကြီး.. မင်းပုံစံက တစ်မျိုးနော်.. ”

“ငါပုံစံက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ.. ”

“မင်းနဲ့မိနန်း စွန့်စားမှုကြီး ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း
မင်းပုံစံ သိပ်ပြီးမဟုတ်ဘူး။ ဟေ့ကောင် ဇာကြီး.. ငါတို့
က ငယ်ပေါင်းအကြောင်းသိတွေပါကွ၊ ပြောစမ်း.. မင်း
မိနန်းဖူးစုံအပေါ် ကျနေတယ် မဟုတ်လား.. ”

တေဇာမင်းလှိုင် ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးလိုက်သဖြင့်..

“ခွေးကောင်.. ဝန်ခံနေပြီ”

“ငါက ဘာကိုဝန်ခံလို့လဲ.. ”

“မင်းပြုံးလိုက်တဲ့အပြုံးက ဝန်ခံတာလေ.. မဟုတ်
ဘူးလား.. ”

“မဟုတ်ဘူး.. တလွဲတချော်.. ”

“ကောင်းပြီလေ.. မင်းဘက်က ဘာမှမခံစားဖူး
ဆိုရင်တော့ ငါကြံစည်လိုက်မှာနော်.. ”

“မိနန်းလက်သံကို မြည်းချင်ရင် စမ်းပေါ့ကွာ.. ”

“ဟုတ်တယ် ချစ်ဇော်. . . သွားပြီးမစမ်းနဲ့ ခွပစ်တာတင်မကဘူး. . . တုတ်ရိုက်ချက်ကလည်း ပြင်းတယ်နော်. . .”

“ဟိုမှာလာနေပြီ. . . အလဲ့. . . တယ်ပြီး ထူးဆန်းပါလား”

“ဘာထူးဆန်းတာလဲ. . .”

“မိနန်းဝတ်ထားတာ ကြည့်လေ. . .”

“ဟင်”

တေဇာမင်းလှိုင် မိနန်းဖူးစုံကို သေချာကြည့်လိုက်တော့ အနီရောင်ပေါ်မှာ အဖြူပွင့်လေးနှင့် လက်ဖောင်းကလေး ဝတ်ဆင်ပြီး ထဘီအပြာလေး ဝတ်ထားလျက် ဆံပင်လေးကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ပြီး ပါးကွက်လေးနှင့် တောသုမလေးမှ စစ်စစ်ပင်. . .

“ဇာကြီး. . . ဒီလိုပြောင်းလဲတာ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ပရိယာယ်နော်. . .”

“ဟေ့ကောင် မင်းပါးစပ်ပိတ်ထား. . . ကြားသွားမှ ဖြင့်. . .”

မိနန်းဖူးစုံအနားသို့ ရောက်လာသဖြင့် စကားရပ်လိုက်ကြသည်. . .

“အစ်ကိုတို့. . . မိနန်းအတင်း ပြောနေတာမဟုတ်

လား. . .”

“ဟ. . . မဟုတ်ပါဘူးကွာ. . .”

“မညာစမ်းပါနဲ့ အစ်ကိုမျက်လုံးတွေက ပေါ်နေပြီ”

“ဟေ. . .”

“ဟာ. . .”

“မိနန်းက တယ်ပြီးစွမ်းတယ်ပေါ့”

“ကဲ လုပ်စမ်းပါဦး. . . ငါတို့ ဘာအတင်းတွေ ပြောသလဲ”

“ပြောရမလား. . . မှန်ရင်ဘာလုပ်ရမလဲ”

“မိနန်းခိုင်းတာ အကုန်လုပ်မယ်. . . မှားရင်ရော”

“အစ်ကိုတို့ ခိုင်းတာ. . . မိနန်းလုပ်မယ်”

“Ok. . . ကဲ ပြော”

“ပထမဆုံး. . . မိနန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး၊ မိနန်းကို ဒီရွာမှာ ဘယ်သူမှ ရန်မဖြစ်ရဲဘူးဆိုတာကို ပြောရမယ်”

“ဟေ. . .”

တေဇာမင်းလှိုင်. . . ကိုယ်တိုင်အံ့အားသင့်သွားသည်။

“နောက်. . . မိနန်းဝတ်ထားတာကို ပြောတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား”

တေဇာမင်းလှိုင်တို့ (၃)ယောက်လုံး၊ ဘာမှမပြော

နိုင်ကြတော့ပေ...။

“ဝန်ခံပြီလား”

“မိ... မိနန်း”

“ဘာလဲ... ကိုချစ်ဇော်”

“မင်း အကြားအမြင်များရနေလားဟင်၊ ကွက်တိ
ပဲ...”

“ဘာအကြားအမြင်မှ မရပါဘူး။ ဘာကြောင့်
သိသလဲဆိုတာတော့ လျှို့ဝှက်ချက်ပဲ... ကဲ မိနန်းနိုင်ပြီ
ခိုင်းတာလုပ်ဖို့ ပြင်တော့”

“ဟဲ... ဟဲ... သိပ်ပြီးတော့ မခိုင်းနဲ့နော်”

“ခပ်လွယ်လွယ်လေး လုပ်ရမှာပါ”

“ပြော... ပြောကြည့်ပါလား”

“မိနန်း အိမ်မှာ... ထမင်းလိုက်ပြီး စားရမယ်”

“ဟေ...”

“အမေနဲ့ အဘက အစ်ကိုတို့ကို ထမင်းစားခေါ်
ခိုင်းလိုက်လို့ လာပြီးခေါ်တာ... ဘယ်လိုလဲ လိုက်မှာလား”

“လိုက်ရမှာပေါ့... ကိုယ်တို့က ရှုံးတဲ့သူတွေပဲ”

“မင်း... သိပ်ပြီး နာသွားဦးမယ် ရန်နောင်”

မိနန်းဖူးစုံ ဦးဆောင်ပြီးထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

တေဇာမင်းလှိုင်တို့ ရောက်နေသည့် နေရာက...

အနောက်ဘုရားကြီးဖြစ်တဲ့ မင်းတလွန်စေတီလေးပင် ဖြစ်
သည်။

အနောက်ဘုရားကြီးကို သွားသည့်လမ်းပေါ်မှာ
သစ်သားတံတားကြီးတစ်ခုက ချောင်းကိုဖြတ်ပြီးဆောက်
ထားသောကြောင့် ကူးလာခဲ့ကြရင်း...

“ချစ်ဇော်”

“ဘာလဲ... ဇာကြီး”

“တံတားအောက်ခြေကို လှမ်းပြီးကြည့်စမ်း”

ချစ်ဇော်နှင့် ရန်နောင်တို့ တံတားအောက်ခြေကို
ကြည့်တော့...

“ဇာကြီးရေ... အောက်ခြေ သစ်တိုင်တွေက မ
ကောင်းတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ငါ့အထင်တော့ မကြာခင်ပြိုတော့
မယ့်ပုံပဲ”

“ဟင်... ဟုတ်ရဲ့လား၊ အစ်ကို တေဇာ”

“သေသေချာချာတော့ ပြောလို့မရပေမယ့်၊ ပြော
နိုင်တာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်... ဒီတံတားဟာ ရက်ပိုင်းအ
တွင်းမှာ ပြိုကျနိုင်တယ်။ အပေါ်က အမှတ်မထင်သွားနေ
ကြလို့ တံတားကြီးဘာမှ မဖြစ်ဘူး ထင်နေရတာ၊ တံတား
ရဲ့ အဓိကအောက်တိုင်က တစ်ခုတည်းလေ၊ အေးကတိုင်

တွေက အောက်ခြေပြတ်လုလုဖြစ်နေပေမယ့်.. အဓိက
တိုင်က ဘာမှမဖြစ်တော့ တံတားကြီးခိုင်နေတယ်လို့ ထင်
ရတာ ဘေးကတိုင်တွေပြိုသွားတာနဲ့ အဓိကတိုင်ဟာ
ဘယ်လိုမှ တောင့်ထားနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး.. .”

“ဒါဆို.. . ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“တိုင်အစား ပြန်ပြီးထိုးဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးကွ.. .
ဆောက်ထားတဲ့ ပုံစံက စနစ်တကျမဟုတ်ဘူး။ လူသွားလို့
ရရင်ပြီးရောဆိုပြီး ဆောက်ထားပြန်တော့ ပြန်ပြင်မယ်ဆို
ရင်.. . အားလုံးဖျက်ပြီး အသစ်ပြန်ဆောက်ရမယ့်ပုံပဲ”

“မင်းပြောတာ.. . ဟုတ်တယ်၊ ရန်နောင်”

“ဒီတံတား အသစ်ပြန်ဆောက်ဖို့ ဆိုတာတော့
မလွယ်ပါဘူး.. .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. . မိနန်း”

“ရွာမှာက (၃)ပိုင်းလောက်ကွဲနေတာလေ.. . ဒါ
ကြောင့်လည်း ခုထိ တံတားကြီးကို ပြန်ပြီး ပြင်နိုင်ခြင်း
မရှိတာပေါ့”

“အစ်ကိုတို့ကလည်း ဧည့်သည်တွေဆိုတော့.. .
ဦးဆောင်ပြီးလုပ်ဖို့ဆိုတာ မကောင်းဘူးလေ”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွာ.. . တံတားကြီး ပြိုသွား
ရင်တော့ မဖြစ်မနေ လုပ်ကြမှာပါ”

“တံတားအသစ်ကြီးတော့ လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး.. .
လူသွားလို့ရအောင် ဝါးတန်းပစ်ပြီး ဆောက်ကြမှာ သေချာ
တယ်”

တံတားကြီးအကြောင်းကို ပြောရင်း မိနန်းတို့အိမ်
နားသို့ရောက်လာခဲ့တော့သည်။

“လာကြဟေ့.. .”

မိနန်းဖခင်.. . ဦးလှစိုးမှ လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး အိမ်
ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် ခင်းကျင်းပေးလေသည်။

“ခင်မြိုင်ရေ.. . ထမင်းပြင်တော့ဟေ့၊ သမီးလည်း
ဝိုင်းပြီးလုပ်ပေးဦး”

“ဟုတ်ကဲ့.. .”

မိနန်း အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားပြီး.. . တေဇာမင်းလှိုင်တို့
အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ထိုင်နေကြတော့သည်။

“ငါတို့လည်း ရွာကိုအလည်လာပါတယ်.. .
တကယ်ကို ပွဲကြမ်းတွေနဲ့တွေ့ရတော့တာပဲကွာ၊ အား
တောင်နာတယ်”

“ရပါတယ်.. . ဦးလေးရယ်၊ ဆိုးတဲ့သူတွေရှိသလို
ကောင်းတဲ့သူတွေလည်း ရှိပါတယ်”

“ဒီတစ်ခါတော့ ဒီကောင်တွေ ဇာတ်သိမ်းပါပြီ.. .
သူ့အဖေ တင်အိကတော့ သိပ်ပြီးမကျေနပ်ချင်သလိုပဲ၊

အထူးသဖြင့် ငါ့သမီးလေးကို. . ပြီးမှာသေချာတယ်”

“ဒီလို ဖခင်တွေရှိလို့. . ဒီလိုဆိုးသွမ်းတဲ့ သားတွေ ဖြစ်ပေါ်ရတာပေါ့”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ.. ငယ်ငယ်လေးတည်းက သားဖြစ်သူကို မြှောက်ပေးတော့ ဟိုကောင်က၊ ခုတော့ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမနိုင်ဖြစ်တော့တာပေါ့. . ဒါနဲ့မင်းတို့ သူငယ်ချင်းဧရာ သက်သာရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့. . သက်သာပါတယ်”

“ဆေးရုံက ဆင်းပြီနော်”

“မနေ့က ဆင်းတယ်. . ဦးလေး”

“ငါ့တူတို့က. . အင်ဂျင်နီယာတွေဆို. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . .”

“အင်း. . ပညာတတ်လေးတွေပဲ၊ အိမ်က သမီးကတော့ တက္ကသိုလ်တက်ရမှာစိုးလို့ဆိုပြီး ဆယ်တန်းကို. . အောင်အောင်မဖြေဘူးလေ. . သိပ်ပြီးဉာဏ်ကောင်းတာ သူ့ဖြေမယ်ဆိုရင် တစ်နှစ်တည်းနဲ့ အောင်တယ်။ အိမ်မှာက တစ်ဦးတည်းသော သမီးဆိုတော့ အလိုလိုက်ထားတာ. . ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးနေတာပဲ”

“မိနန်းဆိုးတာ. . ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဆိုးဆိုးဝါးဝါးကြီး မဟုတ်ပေမယ့်. . မသင့်ဘူး

လေးကွယ်၊ တော်ကြာ ဟိုလူကိုရိုက်လွှတ်လိုက်ပြန်ပြီ. . ဆော်ပစ်လိုက်ပြန်ပြီဆိုပြီး အတိုင်ခံရတာ မနည်းတော့ဘူး. . .”

“ဒါကတော့ အဘရယ်၊ သူတို့က မဟုတ်တာလုပ်လို့ မိနန်းက လုပ်ရတာပဲဟာ. . .”

မိနန်း. . အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး၊ သူ့ဖခင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ပြောလေသည်။

“မတရားတာတွေက ဟုတ်ပါတယ်. . ဘယ်နှယ့်ကွယ် သူများလင်မယားကြားလည်း ပါတယ်. . . ခွေးခွေးချင်းကိုက်လည်း ပါတယ်။ ရွာမှာ မိနန်းဆို အော့ကြောကို လန်နေတာပဲ. . .”

“ဪ. . အဘက ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ သမီးမကောင်းကြောင်းတွေကို အတင်းပြောနေတယ်ပေါ့. . ဟုတ်လား”

“ဟေ့. . ဟေ့. . အတင်းပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောင်ပြောနေတာ. . .”

“ဒါဆို. . ဦးလေးရယ် လွယ်ပါတယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး. . ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ငါ့ကိုနည်းလမ်းလေးဘာလေး ပေးပါဦးကွာ. . .”

ချစ်ဇော် မျက်နှာကို မိနန်းစိုက်ကြည့်နေသည်။

“မိနန်း.. နောက် မဆိုးရဲအောင် ယောက်ျားပေးစားလိုက်”

“ဝေးရော.. ငါတူရေ၊ သူ့ကို ယူဖို့မပြောနဲ့ အနားတောင် ကပ်ပြီးတော့ မသွားရဲဘူး.. တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ယောက်ျားလေးတွေက သူ့ကို ယူဖို့တော့ သိပ်ပြီးမဖြစ်နိုင်ဘူး.. သူက ယောက်ျားလေးကို ယူမယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်ဟေ့...”

“အဘနော်...”

“ဟား... ဟား...”

မိနန်း အမှုအယာလေးက ခုတော့လည်း တကယ့် မိနန်းကလေးတစ်ဦးလိုပင် တွေ့နေရလေသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီး၊ အချို့ပွဲလေးစားကြရင်း..

“အဘရေ.. ဘုရားကြီးတံတားက ပြိုကျတော့မယ်တဲ့...”

“ဟေ.. သမီးကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“အစ်ကို တေဇာတို့ သေသေချာချာကြည့်ပြီး ပြောတာ...”

“ဟုတ်လား.. ငါတူ”

“ဟုတ်တယ်ဦးလေး.. ရေတိုက်စားမှုနဲ့ဆိုရင် သိပ်မကြာလှတော့ဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ.. ဒီတံတားပေါ်က သွားလာနေကြတဲ့သူတွေက တံငါသည်တွေဆိုတော့.. သိပ်ပြီးချမ်းချမ်းသာသာတွေ မဟုတ်ဘူး။ တံတားကြီးကို သူတို့အင်အားနဲ့ ပြင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“တစ်ရွာလုံးအားနဲ့ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“တစ်ရွာလုံးအားနဲ့ဆိုရင် ဖြစ်တာသေချာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့ရွာရဲ့အခြေအနေက မလွယ်ဘူး.. အင်းဒီအတိုင်းတော့ မဖြစ်ဘူး.. ဥက္ကဋ္ဌကိုသွားပြီးတိုင်ပင်ရမယ်...”

“ကောင်းတာပေါ့.. ဦးလေးရာ၊ ကျွန်တော်တို့ရှိနေတဲ့ အချိန်ဆိုရင်တော့ ဝိုင်းပြီးကူညီပါ့မယ်”

“ဦးလေးရေ.. ဒီကောင်က တံတားတည်ဆောက်ရေးမှာ အထူးချွန်ဆုံး၊ ကျောင်းမှာအတော်ဆုံး ကျောင်းသားဆုကို ရထားတာလေ...”

“ဟုတ်လားဟင်..”

“ဟုတ်တယ်.. မိနန်း၊ ကိုယ်က တံတားဆောက်တာကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အရမ်းကို ဝါသနာပါတာလေ.. ဒက်ဒီက အရင်က တံတားအင်ဂျင်နီယာ၊ နောက်မှ ပင်စင်ယူလိုက်တာ.. ကိုယ်ငယ်ငယ်က ဒက်ဒီနဲ့အတူ တံတားဆောက်တဲ့နေရာ အမြဲလိုက်သွားခဲ့တာ၊

ကျောင်းတက်ရင်းလည်း တံတားဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတွေမှာ အားတဲ့အချိန်ဆို ထွက်ပြီး လုပ်ကိုင်တယ်လေ။ အင်ဂျင်နီယာတွေထဲမှာ ဒက်ဒိုတပည့်တွေက ရှိတော့ ကိုယ့်အတွက် အဆင်ပြေခဲ့တာပေါ့... ”

“အေးကွယ်... မင်းလို လူမျိုးရှိတုန်း တံတားလေးကို ဆောက်လိုက်ချင်တယ်။ မဖြစ်သေးပါဘူး... ဒီညနေ သွားပြီး စကားပြောဦးမှပါ... ”

“အစ်ကိုတို့ မင်္ဂလာပွဲပြီးတာနဲ့ ပြန်မှာလားဟင်”

“မပြန်သေးဘူး... မိနန်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသိမ် အလှူပြီးမှ ပြန်ကြမှာ... ”

“ဒါဆို... ရွာမှာ ကြာဦးမှာပေါ့”

“အင်း... နောက်ထပ် (၁၅)ရက်လောက်တော့ နေ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

တွေ့ဆုံခြင်းနောက်ကွယ်မှာ... ခွဲခွာခြင်းအရိပ်အယောင်လေးတွေ ကပ်တွယ်နေသည်ကို အမှတ်မထင်ဘဲ ရင်ထဲသို့ ဝင်လာချိန်မှာ ဝမ်းနည်းသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“မမ... မိနန်းရေး...”

“ဟယ်... မောင်ဇော်လတ် ဘာဖြစ်လာတာလဲ...”

“အိမ်မှာ... ဖေဖေ သောင်းကျန်းနေတယ်၊ လုပ်ပါဦး...”

“ဟေ့ကောင် ငဇော်... မင်းပထွေး သောင်းကျန်းတာ ငါသမီးကို လာပြီးပြောရသလားကွ၊ ဥက္ကဋ္ဌတွေ... ရာအိမ်မှူးတွေကို ပြောပေါ့...”

“ပထွေးက... မမ မိနန်းပဲ ကြောက်တာ”

“ဟေ...”

“အဘ... သမီးလိုက်သွားဦးမယ်”

“သမီး... လက်မလွန်လာနဲ့ဦးနော်”

“အင်းပါ... အဘရဲ့”

မိနန်း... မောင်ဇော်လတ်ဆိုတဲ့ ချာတိဝ နှင့်လိုက်ပါသွားသည်။

“ဒါပဲ ကြည့်တော့ ငါတူရေး... ဟိတစ်ခါလည်း ဆေးဖိုးလျော်လိုက်ရပြီးပြီ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ...”

“ခု သောင်းကျန်းနေတဲ့ကောင်ကို... မိနန်းက ခွဲပစ်တာ သွား(၂)ချောင်း ကျွတ်သွားတယ်လေ။ တကယ်မလွယ်တဲ့ ကလေးမပဲဟေ့...”

“ပထွေးဆိုတဲ့ကောင်က... တော်တော်ဆိုးလို့နေမှာပါ”

“ဆိုးတာတော့ ပြောမနေနဲ့၊ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘူး.. မိန်းမလုပ်စာနဲ့ မိန်းမဘက်က ပါလာတဲ့သားလေးလုပ်စာ ထိုင်စားလိုက်၊ အရက်သောက်လိုက်နဲ့ ပြီးတော့ ရန်ရှာသေးတယ်..”

“ဦးလေးရယ်.. ဒါမျိုးကတော့ ကောင်းကောင်းကီးပစ်ရမယ်.. မိနန်းဘက်က မမှားဘူး”

“သူမမှားတာက နောက်.. ခု ဘာထပ်ပြီး လျော်ရဦးမလဲ မသိပါဘူး.. တားလည်း မရဘူး”

နန်းဖူးစုံဆိုးသော အကြောင်းရင်းမှာ မတရားသော သူတွေအတွက် ဆိုးပေးနေသည့် စိတ်ရိုင်းကလေးမို့ အပြစ်ပြောရတော့ ခက်သည်။

“ဦးလေး.. ကျွန်တော်တို့ လိုက်သွားကြည့်ဦးမယ်”

“ငါတူ...”

“ဗျာ...”

“မင်းနဲ့ သမီးက.. လက်ရည်တူတွေဆိုထော့ အလွန်အကျွံကြီး မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ကွာ...”

တေဇာမင်းလှိုင်.. ရယ်မောပြီး၊ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

တေဇာမင်းလှိုင်တို့ရောက်တော့ ပွဲက ကြမ်းတုန်း-
“မိနန်း.. နင် ဒီတစ်ခါ ဝင်ပါရင် ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့

နော်...”

“ကိုချစ်မောင် ရှင်ပြောလို့မရဘူးလား...”

“မရဘူး.. မင်းဝင်ရဲဝင်ကြည့်...”

ချစ်မောင်ဆိုသူက လက်ထဲတွင် ဝါးဆစ်ပိုင်းကို ကိုင်လျက်..

“ရှင်သတ္တိရှိရင် ဝါးဆစ်ပိုင်းကို ချလိုက်လေ...”

“မချနိုင်ဘူး.. မင်းသတ္တိရှိရင်ဝင်ခဲ့...”

“ကဲ ဝင်ပြီ..”

“မိနန်း..”

မိနန်းကထမီကို ဝတ်ထားသောကြောင့် ချစ်မောင်အနားသို့ ပြေးအဝင် ထမီတုပ်ပြီး ရှေ့သို့လဲကျသွားသည် ထိုအချိန် ချစ်မောင်က ဝင်ပြီးရိုက်မယ်ပြင်လိုက်ရာ..

“ကဲ.. ကွာ...”

“ဇာကြီး..”

“ဖြောင်း.. အီး”

တေဇာမင်းလှိုင် ဇောနှင့်ပြေးပြီး ခုန်ကန်လိုက်သဖြင့် ချစ်မောင်နောက်သို့ လဲကျသွားသည်..

“ကိုတေဇာ မလုပ်နဲ့တော့.. မိနန်းလုပ်မယ်”

မိနန်းက ချစ်မောင်လက်မှ လွတ်ကျသွားသော တုတ်ကိုကောက်ယူပြီး ရိုက်မည်အပြု..

“မိနန်း မရိုက်နဲ့တော့. . သူ့အချိန်နဲ့သူတောင် မထနိုင်တော့ဘူး. . .”

တေဇာမင်းလှိုင် ပြောသည့်အတိုင်းပင် ချစ်မောင် မြေပြင်ပေါ်တွင် စကားမေးတောင်မရဘဲ မေ့နေလေပြီ. .

“ခင်ရီ. . ခင်ရီ”

“ဘာလဲ. . . မိနန်း”

“နင့်ယောက်ျားကိုတွဲပြီး အိမ်ပေါ်တင်လိုက်”

“မတင်ဘူး. . ဒင်းသေသွားလည်း အေးတာပဲ”

“ခင်ရီ သူသေလို့မဖြစ်ဘူး. . ကြားကငါ့အစ်ကို ထောင်ကျမယ် လာပါဟာ တစ်ဖက်တွဲ”

“ဟဲ့. . . ဇော်လတ်”

“ဗျာမမ. . .”

“နင်ပါဝင်ပြီးတွဲ အိမ်ပေါ်မတင်ရင်တော့ ဟိုရွှေက ဝါးကွပ်ပျစ်မှာ တင်ထားလိုက်”

“မိနန်း ဖယ်. . ကိုယ်မပေးမယ်. . .”

တေဇာမင်းလှိုင်နှင့် ချစ်ဇော် ရန်နောင်တို့(၃) ယောက်မပြီး ဝါးတန်းလေးပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်သည်။

“အိ. . အိ. . သေ သေပါပြီဗျ. . အိ. . အိ. . အိ ခါးကျိုးပါပြီ. .”

“ကျိုးလည်း လဲပြီးသေသေ. . မသာကောင်ကြီးရဲ့”

ချစ်မောင် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ခါးလေးကိုကိုင်ပြီး အော်ဟစ်ငိုကြွေး နေလေတော့သည်. . တေဇာမင်းလှိုင် တို့ကတော့ ပြန်လာကြပြီလေ. . .

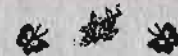
“ဘာလို့. . စိတ်စောပြီး ပြေးဝင်ရတာလဲ. .”

“စိတ်ထဲမှာ အရင်လို ဝတ်ထားတာမှတ်ပြီး သတိ လစ်သွားတာ. . တော်သေးတာပေါ့ အစ်ကိုတေဇာ ပြေး ပြီးကန်လို့. . ကျေးဇူးကမ္ဘာပဲနော်”

“တစ်ကမ္ဘာလောက်တော့ မရဘူး. . .”

“ဒါဆို ကုဋေကမ္ဘာပေါ့ရှင်. . .”

အပြုံးချိုချိုလေးက ရင်သို့တိုးခတ်စွာ. . .

“ကြည့်လည်းလုပ်ဦး.. ဇာကြီး”

“ဟ.. ဘာလဲကျော်ကြီး မင်းစကားက ဘာလဲကွ
အစမရှိအဆုံးမရှိ..”

ကျော်ကြီးတစ်ယောက် ဒုတိယအကြိမ်မင်္ဂလာပွဲ
ရက်က နီးကပ်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် လန်းလန်းဆန်း
ဆန်း ဖြစ်နေသည်..

“မင်းနဲ့ မိနန်းသတင်းကတော့ ရွာကျော်ပဲ..”

“ရွာကျော်ရအောင် ငါတို့နှစ်ယောက်က ဘာဖြစ်
နေလို့လဲ..”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ဖြစ်တာကို ပြောတာမဟုတ်
ဘူး.. မင်းတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး လက်စွမ်းပြနေတာကို
ပြောတာ..”

ကြယ်ကြွေချိန်ဆုတောင်း

၁၅၇

“ဒါကတော့ မလွဲသာမရှောင်သာလို့ ဖြစ်ရတာပါ
ကွာ..”

“မလွဲသာမရှောင်သာ လုပ်မနေနဲ့နော်.. ခုရွာထဲ
မှာ ပြောနေတာရှိသေးတယ်..”

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်”

ခိုင်နွယ်ပါ သူတို့ဝိုင်းတွင် ဝင်ပြီးထိုင်ကာ ပြော
လိုက်သည်..

“လုပ်စမ်းပါဦး.. မင်းတို့ရွာက ဘာတွေပြောနေ
တာလဲ..”

“အစ်ကိုတေဇာနဲ့ မိနန်းက ဘာလိုလိုတဲ့..”

“ဘာလိုလိုဆိုတာ ဘာလဲဟ”

“ဘာလိုလိုဆိုတာ မင်းနဲ့ကြိုက်နေတာကို ပြော
တာတုံးရ..”

“ဟေ.. ဒါတော့မကောင်းဘူးကွာ.. မိနန်းရဲ့ အ
ရှက်နဲ့ သိက္ခာကို ထိပါးသလို ဖြစ်နေပြီ..”

“မကောင်းဘူး ပြောလို့မရဘူး.. ဇာကြီး ပြီးတော့
မင်းဘယ်သူ့ကို သွားပြီးရှင်းပြမလဲ.. ဘာလဲ တစ်ရွာလုံး
ကို ဥက္ကဋ္ဌအိမ်မှာ ခေါ်ပြီးရှင်းပြမလို့လား..”

“လခွီး.. မင်းပြောလိုက်မှဖြင့် ဒါမျိုးလုပ်လို့ ရမ

လားကွ. . .”

“ဒါမျိုးမှမလုပ်ရင် ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူး. . .”

“ခက်တာပဲကွာ. . .”

“ခက်မနေနဲ့ ကိုတေဇာ. . ကျွန်မတို့ရွာက ပါးစပ်
တွေက ဒီအတိုင်းပဲ. . တချို့ဆို ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ. .
ဒီနှစ်ယောက်သာညားရင် တစ်ရွာလုံး လှုပ်တောင်လှုပ်ရဲ
မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့. . .”

“ကောင်းရောကွာ. . .”

“ဟိုမှာ. . မိနန်းအမေ ဒေါ်ခင်မြိုင် ဘာဖြစ်လာ
သလဲ မသိဘူး. . .”

ခိုင်နွယ်တို့ရှေ့ကို ရောက်တော့. .

“ဒေါ်မြိုင်ဘာဖြစ်လာတာလဲ. . .”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ခိုင်နွယ်ရေ. . နင့်သူငယ်ချင်း သူ
နွားပျောက်တာကို ဟိုဘက် ဆိပ်ကြီးရွာကိုသွားပြီး ရှာသ
တဲ့လေ. . ဒုက္ခပါပဲ ဒုက္ခအဖေကို သွားပြီးခေါ်မလို့”

“ဟင်. . .”

ကျွန်းချောင်းနှင့် ဆိပ်ကြီးက ရန်ဘက်တွေ. . .
နယ်ကျွံသူကို လစ်ရင်လစ်သလို ဆော်စမြဲဆိုတာကို
တေဇာမင်းလှိုင်သိသောကြောင့် မိနန်းအတွက် စိတ်ပူသွား

သည်. . .

“ဇာကြီး. . ဘယ်လဲ. .”

“ငါလိုက်သွားဦးမယ်. .”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း မလိုက်နဲ့ဇာကြီး. . ရွာခံ
တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်သွား. .”

“ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့မယ်. .”

ခိုင်နွယ်မောင်နဲ့ ဇော်ဦးက အဖော်လိုက်မည် ပြော
သဖြင့် ထွက်လာစဉ်. . ရန်နောင်နှင့် ချစ်ဇော်တို့ပါ တွေ့
သဖြင့် လိုက်ခဲ့ကြသည်. . .

“ကျွန်တော်တို့ အနောက်ဖက်လမ်းက ဖြတ်လိုက်
မယ်. . .”

“အမြန်ဆုံးလမ်းကိုရွေးကွာ. . .”

တေဇာမင်းလှိုင်စိတ်ထဲတွင် မိနန်းအတွက် စိုးရိမ်
မှုတွေက ပြည့်နှက်နေလေပြီ ဖြစ်သည်. . ဆိပ်ကြီးရွာသို့
သွားသောလမ်းသွယ်တွင်. . .

“ဟိုမှာ. . မိနန်း”

“ဟင်. . .”

မိနန်းကို ယောက်ျား(၂)ယောက်က လက်တစ်
ဖက်စီကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခေါ်လာသည်. . ဘေးမှာလည်း

ယောက်ျား(၃)ယောက်က တုတ်တွေ၊ ဓားတွေနှင့်...

“အစ်ကို...”

“မိနန်း”

“ဟေ့ကောင်တွေ ခုလွှတ်လိုက်...”

“ဘာကွ... မင်းတို့ပါ ရောပြီးနာချင်လို့လား... ဒီဟာမကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ဆုံးမပြီးမှ ပြန်လွှတ်နိုင်မယ်...”

“မင်းတို့ မလွှတ်ဘူးလား... ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့်ရဲတာ...”

“ဟေ့ကောင်... အပိုစကားတွေ မပြောနဲ့... ကြာတယ်ကွာ... ချဟေ့”

မိနန်းကို(၂)ယောက် ထိန်းထားရခြင်းကြောင့် (၃)ယောက်က ဝင်ပြီးခုတ်ပေမယ့် တေဇာမင်းလှိုင်တို့ သိပ်ပြီး ခဲခဲယဉ်းယဉ်း မတုံ့ပြန်လိုက်ရပေ...။

“ဖြောင်း... ခွပ်... ဒုတ်... ဒုတ်”

“ရန်နောင်... သတိထား”

“ရတယ်... ဒီလောက်ကတော့ စာမဖွဲ့ဘူး... ကဲကွာ”

ရန်နောင်နှင့်ချစ်ဇော်ကလည်း ခေသူမဟုတ်သလို

ခိုင်နွယ်မောင် ဇော်ဦးကလည်း လက်သံက ခပ်ပြောင်ပြောင်မို့ ပွဲကသိမ်းသွားသည်... မိနန်းကို ချုပ်ကိုင်ထားသည့်(၂)ကောင်က သုတ်ခြေတင်ပြီး လစ်သည်နှင့် ကျန်တဲ့ကောင်တွေပါ ပြေးမည်အပြု...

“နေဦး...”

မိနန်း... အုပ်စုထဲမှ ခေါင်းဆောင်လုပ်သည့်သူကို ရင်ဘတ်မှ ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး...

“ဘယ်မှာလဲ ငါ့နား...”

“မ... မသိဘူး...”

“ကဲဟာ... မသိဦး...”

“အား... သေပါပြီ...”

“မိနန်း... လွန်မယ်...”

မိနန်းက ထိုကောင်လည်ပင်းကို လက်သည်းနှင့် ကုတ်ခြစ်ပြီး မေးသည်ကို ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်အောင် ဖြစ်တော့မှ...

“ပြော... လေ”

“ပြောပါမယ်... ဟိုမြစ်ဘေးက ကိုခင်မောင်ဆွေတဲမှာ ချည်ထားပါတယ်...”

“နင်ပါလိုက်ခဲ့...”

မိနန်းက ဆွဲခေါ်ရန် မသင့်လေသောကြောင့်
တေဇာမင်းလှိုင်က လက်ဆွဲပြီး ခေါ်လာခဲ့ရတော့သည်။
ကိုခင်မောင်ဆွေတဲဆီသို့ရောက်တော့...

“ကိုခင်မောင်ဆွေ...”

“ဟာ... မိ... မိနန်း... ဘာ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဒီကောင်တွေ ကိုခင်မောင်ဆွေဆီမှာ နွားလာ
ထားတယ်ဆို...”

“ကျောက်ပေါက် မင်းပြောတော့ မင်းတို့နွားဆို...
ခွေးကောင်တွေ သက်သက်အကုသိုလ် လာပြီးပေးတာ
ဟိုနားမှာ မိနန်း... ကျောက်ပေါက် မင်းနဲ့တွေ့မယ်...”

မိနန်းသူနွားလေးကို ပြန်ပြီးဆွဲခေါ်လာသည်။

“သွားပြီ ကိုခင်မောင်ဆွေ... ဒီကောင်ကို ဆက်ပြီး
သာ ရှင်းပေတော့...”

“ရှင်းရမယ်... ခွေးမသား ငါ့ဆီကယူသွားတဲ့ ပိုက်
ဆံပြန်မရလို့ကတော့ မြစ်ထဲကို (၃)ပိုင်းလောက် ဖြတ်ပြီး
ချမယ်...”

“ပြန်... ပြန်ပြီး ပေးပါမယ်...”

“ကဲကွာ... ငါ့ကိုညာပြီး ရောင်းဦး...”

“ခွပ်...”

“သေပါပြီဗျ...”

ကျောက်ပေါက်ကို ကိုခင်မောင်ဆွေ လက်စွမ်းပြ
တီးလုံးတွေ တီးခတ်နေသည်မို့ မိနန်းနှင့် တေဇာမင်းလှိုင်
ပြိုင်တူပြီးလိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် သတင်းကတော့ ရွာတွင်ထပ်
ပြီး စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာဦးမည်ကို သိနေလေ
တော့သည်။

“ပင်ပန်းကြတာ ကျွန်တော်တို့မဟုတ်ပါဘူး.. ရွာကလူတွေပါ..”

“စိတ်တော့ပင်ပန်းမှာပေါ့ကွာ ရွာခလေ့ဆိုတာ မင်းတို့မြို့ကြီးမင်္ဂလာဆောင်လို အေးအေးငြိမ်ငြိမ် မဟုတ်ဘူးကွ.. ဆူညံပွက်လောရိုက်ပြီး နေကြတာပဲ.. ဒါနဲ့မင်းတို့ ပြန်ရက်ကနီးပြီလား..”

“သိပ်မကြာတော့ဘူးလို့ ထင်တာပဲလေ..”

“ဘုန်းကြီးကျောင်း သိမ်ကြီးအချောကိုင်နေပြီလေ တစ်ပတ်လောက်တော့ ကြာဦးမယ်ထင်တာပဲ..”

“အလှူပွဲပါ လုပ်မှာလား..”

“ဟုတ်ကဲ့.. လုပ်ကြမယ်ဦးလေး..”

“အေးကွာ.. မင်းတို့ပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်တာလေး တစ်ခုကျန်ခဲ့တယ်..”

“ဟင်.. ဘာများလဲ..”

“တခြား မဟုတ်ပါဘူး.. ရွာရဲ့အနောက်ဘုရားကြီးတံတားလေ.. လူကြီးတွေက ခက်ပါတယ် သူတို့က နောက်ထပ်(၁၀)နှစ်လောက်ထိ ခဲဦးမယ်လို့ထင်နေကြတုန်း.. မောင်တေဇာ ပြောတဲ့ စကားကိုမယုံကြဘူးလေ”

“မယုံရင်နေပေါ့.. အလကားလူကြီးတွေ ဘာပဟုသုတမှ မရှိဘူး.. ပြီးတော့နေရာတကာ သူတို့တတ်

ကျော်ကြီးမင်္ဂလာပွဲကြီး ပြီးဆုံးခဲ့လေပြီ..

ရွာ၏ခလေ့အတိုင်း ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော မြင်ကွင်းလေးတွေကြောင့် တေဇာမင်းလှိုင်တို့ ကြည်နူးခဲ့ရသည်..

အထူးသဖြင့် နန်းဖူးစုံနှင့်အတူ မင်္ဂလာပွဲလေးမှာ ပါဝင်ခဲ့ရခြင်းကြောင့် ဆိုရလျှင်မမှားပေ.. သူနှင့်နန်းဖူးစုံတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ရွာလုံး သတ်မှတ်ထားသလို မဖြစ်ခဲ့ကြပေမယ့် နှစ်ယောက်စလုံးရင်ထဲမှာတော့ ပြောဆိုသံတွေကို ချုံမြိန်နေသည်မှာအမှန်..

ညနေခင်းကို ရောက်တော့ နန်းဖူးစုံတို့ အိမ်ဆီသို့ အားလုံးသွားခဲ့ကြသည်..

“ဘယ်လိုလဲ.. ပင်ပန်းသွားကြပြီလား..”

တာချည်းပဲ ပြီးတော့ဟုတ်တာတစ်ခုမှ မရှိဘူး... ”

“မိနန်းရယ်... ဟုတ်တယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အချိန်က စကားပြောမှာပေါ့... ”

“ကဲ... ငါတူတို့ စားကြလေ... ”

မိနန်းမိခင်ကြီးက ကောက်ညှင်းဘိန်းမုန့်ကို လုပ်ပြီး ကျွေးလေသည်... တေဇာမင်းလှိုင်၏ ရင်ခုန်သံတွေ မွေးဖွားနေသည့် ညလေးတွေထဲရောက်ရှိနေသလို သူ့စွဲလမ်းမိသော... နန်းဖူးစုံနားတွင် နေခွင့်ရရှိနေခြင်းသည် လှပတဲ့ အိပ်မက်လေးတစ်ခုကို မက်နေရသလို... ”

“ကျိုးသွားပြီဗျ... ”

“ဟင်... ”

“ဟာ... ”

အိမ်ရှေ့မှ အော်ပြီးဝင်လာသော ကိုသာဒင်အသံကြောင့် အားလုံးကြည့်မိလိုက်သည်... ”

“ဘာကျိုးတာလဲ... သာဒင်”

“အနောက်ဘုရားတံတားကြီး ကျိုးသွားပြီ... ”

“ဟေ... ”

“ဟာ... ဘာဖြစ်သေးလဲ... ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... ကိုတိုးနဲ့သူဇနီး၊ ကလေးတွေပါ တံတားကျိုးနဲ့အတူ ပါသွားတယ်... ကိုတိုးတစ်ယောက်ပဲ

ရှာတွေ့သေးတယ်... ”

“တောက်... ခုလိုဖြစ်ရတာ ရပ်ရွာကလူကြီးတွေ သောက်သုံးမကျလို့... လာသွားကြည့်ကြရအောင်... ”

တေဇာမင်းလှိုင်တို့အုပ်စုပါ ထွက်ပြီးလိုက်လာခဲ့ကြသည်... တံတားကြီးကို ရောက်တော့ အရှေ့အနောက်ဘေးတိုင်များ ပြိုကျပြီး အလယ်ဗဟိုတိုင်မှာ ကျိုး၍သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်... ”

“ကိုတေဇာပြောသလို ဖြစ်တာပဲ... ”

ချောင်းထဲတွင် လူများကို ဝိုင်းရှာဖွေနေဆဲပေ... ”

“တွေ့လားဟေ့... ”

“မတွေ့ဘူး... ရေကျကိုစောင့်ပြီး ရှာရမှာပဲ”

“ငတိုး အခြေအနေရော... ”

“ခေါင်းမှာထိထားတော့ ဆေးရုံကိုပို့ဖို့ ခေါ်သွားကြပြီ... ”

“ဟူး... ”

တေဇာမင်းလှိုင် စိတ်မကောင်းစွာနှင့်ပဲ တံတားကျိုးကြီးကို ကြည့်နေမိတော့သည်... အိမ်အပြန်လမ်းတွင်

“အစ်ကိုတေဇာ... စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်မိနန်း... ကိစ္စတစ်ခုကို ကြုံပြီးမသိနိုင်

ခဲ့လို့ ဖြစ်တာမျိုးဆိုရင် ဒီလောက်ကြီးစိတ်ထဲမှာ ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး... ခုတော့ ကြုံပြီးသိရက်နဲ့ ဖြစ်ရတာဆိုတော့”

“အစ်ကိုရယ်... ရွာမှာရှိတဲ့သူတွေရဲ့ အသုံးမကျတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကြောင့် မသေသင့်ဘဲ သေခဲ့ရတာပဲလေ...”

“နောက်တစ်ခု ကိုယ်ထပ်ပြီးစိုးရိမ်တာ ရှိသေးတယ်...”

“ဘာများလဲ အစ်ကို...”

“ခုတံတားရဲ့ ကမ်းတွေက ခံရတိုက်စားမှုကြောင့် အမာခံအင်အားတွေ သိပ်ပြီးမရှိတော့ဘူး... ဒီပေါ်မှာ ဝါးတံ ကားဆောက်မယ်ဆိုရင် နောက်ထပ်အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်သလို ဖြစ်မယ်...”

“ဒုက္ခပါပဲအစ်ကိုရယ်... ဒီတံတားပေါ်မှာ နေတိုင်းဖြတ်သန်းနေကြတာ ကလေးသူငယ်တွေ များတယ် အဘကိုပြောရတော့မှာပဲ...”

“မိနန်းက ဘာပြောမှာလဲ...”

“အဘ... ငွေမတည်ပြီး ခိုင်ခန့်တဲ့တံတားလေး တစ်ခုလောက်ဆောက်ဖို့ ပြောရမှာပဲပေါ့...”

“အစ်ကိုလည်း... အလှူငွေပါဝင်မှာပါ...”

“ဟင်”

“ဦးလေးဘက်က တံတားသစ်ဆောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာနဲ့ အစ်ကိုမိဘတွေဆီကိုပြန်ပြီး တံတားအတွက် ငွေပြန်ယူမယ်...”

“ငါတို့လည်း ထည့်မယ်ကွာ...”

ချစ်ဇော်နှင့် ရန်နောင်ပါ တံတားအတွက်ပါဝင်လာကြသဖြင့် တံတားဆောက်ဖြစ်ဖို့က အလွန်ပင်နီးစပ်သွားခဲ့လေပြီ...။

တေဇာမင်းလှိုင် ရန်ကုန်မှမိဘတွေ့ဆီက ခွင့်ပြု
ချက်နှင့်အတူ တံတားအတွက် ပါဝင်မည့်အလှူငွေတွေ
ကိုယူခဲ့သလို ရန်နောင်နှင့်ချစ်ဇော်တို့ကလည်း တံတား
ကြီးအတွက် ငွေရော၊လူအားပါ ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ဇာကြီးရေ မင်းတော့ရွာလေးမှာ ဒုတိယမင်္ဂလာ
ပွဲတစ်ပွဲ နှစ်ရဦးမယ်နဲ့တယ်။ . .”

“ဘာလဲ. . ချစ်ဇော်ဆိုတဲ့ကောင် ရွာသူလေးတစ်
ယောက်ကို တွေ့ထားပြီလားရန်နောင်. . .”

“ဟေ့ကောင် ငါ့ကိုမြားဦးမလှည့်နဲ့. . ရန်နောင်
ပြောနေတာ ငါမဟုတ်ဘူး. . မင်းကွ့. .”

“ငါ. . ကဘယ်သူနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရမှာ မို့လို့လဲ”

“ဇာကြီး မင်းအတည်ကြီးနဲ့ လုပ်မနေနဲ့. . မင်းနဲ့

မိနန်းဖူးစုံ ဇာတ်လမ်းက ဖုံးလို့မရတော့ဘူး. . .”

“မင်းတို့ပါးစပ်တွေက ပေါက်ကရတော့ ပြောမယ်
ငါနဲ့နန်းဖူးစုံ အခြေအနေက ရိုးရိုးသားသားအဆင့်ပဲ ရှိ
တယ်. . .”

“ခုချိန်ထိ ရိုးသားတယ်ဆိုတာ မင်းဖွင့်မပြောသေး
လို့လေ. . မဟုတ်ဘူးလား. . ဇာကြီး”

“ငါမငြင်းချင်ဘူးကွာ. . .”

“ဒါမျိုးလုပ်စမ်းပါ. . . မင်းနန်းဖူးစုံကို ချစ်နေပြီဆို
ပါတော့. . .”

“ဟုတ်တယ်. . ငါ့နှလုံးသားမှာ ပထမဦးဆုံး နေ
ရာယူတဲ့သူက နန်းဖူးစုံပဲကွာ. . .”

“ဒါဆိုလည်း ဖွင့်ပြောလိုက်လေ. . .”

“ဖွင့်ပြောလို့ လက်ခံရင်ကောင်းသား. . ငြင်းလိုက်
ရင် ငါခံစားရမှာကို တွေးပြီးကြောက်နေတာ. . မိနန်းဖူးစုံ
စိတ်ဓာတ်ကတစ်မျိုး. . မိန်းကလေးဖြစ်နေပေမယ့်. . စိတ်
ဓာတ်ကကျတော့ ယောက်ျားလေးထက်တောင် သာတယ်
ကွ့. .”

“ငါ့အမြင်တစ်ခုကို ပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ. . ရန်နောင်”

“နန်းဖူးစုံဟာ ယောက်ျားလေးစိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိနေ

ပေမယ့် သူ့ရဲ့နေထိုင်မှုအပိုင်းကျတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲ တခြားယောက်ကလျာတွေလို မဟုတ်ဘူးကွာ. . ဒါဟာ နန်းဖူးစုံရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းတရားကို လက်ခံကျင့်သုံးမယ်ဆိုတဲ့ ပြယုဂ်တစ်ခုပဲ. . .”

“ဒီစကားကို ငါထောက်ခံတယ် ဇာကြီး. . နန်းဖူးစုံဟာ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ လက်ခံခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေမယ့် မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အများကြီး ပြောင်းလဲခဲ့တာကို တွေ့ရတယ်. .”

“လုပ်စမ်းပါဦး. . ငါဘာတစ်ခုမှ သတိတောင်မထားမိခဲ့ပါဘူး. . .”

“မင်းက ဘယ်သတိထားမိမလဲ. . မွန်နေတာကိုး နန်းဖူးစုံ ဘာတွေပြောင်းလဲလည်းဆိုရင် သူ့မရဲ့နေပုံထိုင်ပုံနဲ့ မင်းအပေါ်ဆက်ဆံရေးဟာ သိပ်ကိုသိသာတယ်. . .”

“ငါ့အပေါ်ဆက်ဆံတာ ဘာမှထူးထူးခြားခြား မတွေ့မိပါဘူး. . . အရင်စပြီးတွေ့တဲ့ပုံစံပါပဲ. . .”

“ပြောင်းလဲတယ်ဇာကြီး. . ခိုင်နွယ်ဆီက စကားနဲ့ဆက်စပ်ပြီး ကြည့်တော့မှ သိသာလာတာ. .”

“ခိုင်နွယ်က ဘာပြောလို့လဲ. .”

“နန်းဖူးစုံဟာ အရင်ကဆိုရင် မိန်းကလေးလို ဝတ်ဆင်တာ တစ်လမှာ တစ်ခါတောင် မတွေ့ရဘူး. . အထူး

သဖြင့် ကျစ်ဆံမြီးလုံးဝမကျစ်တဲ့ နန်းဖူးစုံဟာ ခုနောက်ပိုင်းမှာ ကျစ်ဆံမြီးနဲ့ ပါးကွက်လေးက ဖက်ရှင်လို့ ဖြစ်နေတယ်တဲ့. . .”

“ဒါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ. . .”

“ဆိုင်တာပေါ့ ငတုံးရ. . မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ချစ်ခြင်းတရားတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြီဆိုရင် သူတို့ရဲ့ အလှတရားတွေကို ထုတ်ဖော်ပြတော့တာပဲလေ”

“နန်းဖူးစုံအလှက ထုတ်ဖော်ပြစရာ မလိုပါဘူး. . ပင်ကိုအလှတွေ ရှိပြီးသားပဲ. . .”

“ဒါက ရှမ်းကြိုက်လို့နွားချောနေတာပေါ့ကွာ. .”

“ဇာကြီး. . မင်းဖွင့်ပြောလို့ ရပါပြီ. . .”

“ဖွင့်တော့ပြောမှာပါ. . ဒါပေမယ့် သူ့အပေါ်မှာ အပိုင်တွက်ပြီး ဖွင့်ပြောတယ်လို့တော့ မဖြစ်စေချင်ဘူးကွာတွေ့ရမယ့် အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်. .”

“မင်းမိဘတွေရော ကြည်ဖြူပါ့မလား. . .”

“သရဖီနိုင်ငံကိစ္စပြီးကတည်းက ငါ့ဘဝရဲ့အနာဂတ်ကို ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ခွင့် ပေးလိုက်ပြီလေ. . .”

တေဇာမင်းလှိုင်တို့ကားလေး ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ထဲသို့ မောင်းဝင်လာပြီး ဈေးနားတွင် ကားကိုရပ်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဇာကြီး. .”

“နန်းဖူးစုံမှာလိုက်တာလေး ဝင်ပြီးဝယ်မလို့. .”

“ဘာတွေများ မှာလိုက်ပြန်ပြီလဲ. . .”

“သနပ်ခါးတုံး. .”

“ဟေ. . .”

“ဟင်”

ချစ်ဇော်နှင့်ရန်နောင် တေဇာမင်းလှိုင်ကို မျက်လုံး

ဖြူးပြီး ကြည့်လေတော့သည်. . . ။

“မင်းတို့က ဘာဖြစ်ရတာတုံး. . .”

“တကယ့်အံ့ဖွယ်ပဲဟေ့. . . ယောက်ျားလေးကို သနပ်ခါးတုံးများ မှာရတယ်လို့. .”

“ဖျောက်. . ဒါဟာ သံယောဇဉ် နယ်နိမိတ်ကို ကျော်ဖြတ်တဲ့ကိစ္စပဲ. .”

“လုပ်စမ်းပါဦး. . မင်းစကားက ဘာလဲ. .”

“ဇာကြီးရေ. . အရှင်းကြီးပဲ ခုလိုကိစ္စမျိုးကိုခိုင်းတာ ချစ်သူတွေ အဆင့်မှာပဲ ခိုင်းကြတာကွ. . နန်းဖူးစုံက အမရာလို ပညာစမ်းလိုက်တာ ဖြစ်မယ်. . .”

“သိပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်တယ်. .”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဝယ်သွားရမှာ ငါ့တာဝန်ပဲ”

“မင်းက သနပ်ခါး ဝယ်တတ်လို့လား. . .”

“ဘာလို့မဝယ်တတ်ရမှာလဲကွ. . ပိုက်ဆံပေးပြီး

ဝယ်တာပဲ. . .”

“ဒါတော့ မင်းပြောမှလားကွ. . သနပ်ခါးရွေးတတ် လားလို့မေးတာ. . .”

“ဟင့်အင်း. . မရွေးတတ်ဘူး. .”

“တော်ကြာ မျက်နှာမရ ခြေထောက်ရတဲ့ကိန်း ဆိုက်နေဦးမယ်. . .”

“ချစ်ဇော်. . သနပ်ခါးကောင်းတာ၊ မကောင်းတာ က ပြဿနာမဟုတ်ဘူး. . အကြောင်းက ဇာကြီးသနပ်ခါး တုံးလေးပါဖို့ပဲ. . .”

“အင်းပါကွာ. . ကားကို ချစ်ဇော်စောင့်ပြီး နေခဲ့ ကွာ. . . ငါနဲ့ရန်နောင် ဈေးထဲဝင်ပြီး ရှာရဦးမယ်. . .”

ချစ်ဇော်ကို ကားတွင်ထားခဲ့ပြီး၊ ဈေးထဲသို့ နှစ် ယောက်သား ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

တစ်ဈေးလုံး မွေနှောက်ရှာဖွေပေမယ့်၊ သနပ်ခါး ရောင်းသည့် သူကိုမတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပြန် ထွက်လာသည်။

“ဇာကြီး. . ဟိုမှာ”

“ဟေ. . .”

သနပ်ခါးတုံးတွေ ထည့်ထားသောခြင်းကို ခေါင်း ပေါ်တွင် ရွက်၍လာနေသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို

တွေ့လိုက်ရသည်။

“ရောင်းတဲ့သူရော. . ဟုတ်ရဲ့လား၊ မသိဘူး”

“မေးကြည့်ပေါ့ကွာ. . သိရတာပေါ့”

တေဇာမင်းလှိုင်. . အမျိုးသမီးကြီးအနားသို့ သွား

ပြီး. . .

“အစ်မ. . အစ်မ”

“ဘာလဲ. . ငါ့မောင်”

“ဒီသနပ်ခါးတုံးတွေက ရောင်းတာလား. . .”

“မဟုတ်ဘူးကွဲ့. . တောဘက်ကို သယ်သွားမလို့”

“မသိပါဘူး အစ်မရယ်. . ရောင်းမလို့ထင်ပြီး၊ မေး

မိတာပါ. . တောင်းပန်ပါတယ်”

တေဇာမင်းလှိုင်. . . စိတ်ပျက်စွာနှင့် ပြန်ပြီးအ

လှည့်တွင်. . .

“ကိုတေဇာ. . .”

“ဟင်. . မိနန်း”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို. . နန်းဖူးစုံက ကြည့်ပြီးပြုံးနေ

သောကြောင့်. . .

“ဘာပြုံးတာလဲ. . မိနန်း”

“အစ်ကို တေဇာတို့အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီးရယ်ချင်လို့

ပါ. . .”

“ကိုယ်တို့က ရယ်စရာဘာများ လုပ်မိလို့လဲ. . .”

“ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့. . သနပ်ခါးလိုက်ပြီး ဝယ်
နေတာလေ”

“အဲ. . ဒါ. . ဒါ၊ မိနန်းက ဝယ်ခိုင်းတာကို. . .”

“ဝယ်ခိုင်းတိုင်း ဝယ်ရမှာလား၊ ကိုယ်ကယောက်ျား
လေးလေ. . ငြင်းသင့်ရင် ငြင်းပေါ့”

“မိနန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး. . မငြင်းချင်ဘူး”

“မိနန်းက. . သမုဒ္ဒရာကြီးကို ဝယ်ခိုင်းရင်ရော”

“ပိုင်ရှင်ရှိလို့ ရောင်းမယ်ဆိုရင် ဝယ်ပေးမှာပါ. .”

“သေချာတဲ့ စကားပေါ့. . .”

“လုံးလုံးမလွဲတဲ့ စကားပါ၊ ဪ. . မိနန်းတစ်
ယောက်တည်းလား. . .”

“အိစု. . ပါတယ်၊ ဟိုမှာ အလှူအတွက် ဝယ်ခြမ်း
နေတာလေ”

ကျော်ကြီးတို့အလှူရက်က နီးကပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“မသိပါဘူး. . ကိုယ့်ကိုလာပြီး ကြိုတာလားလို့”

“မကြိုနိုင်ပါဘူး. . . ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် အား
တောင်မအားဘူး”

“ယုံပါတယ်. . မိနန်းရယ်၊ တို့က ဧည့်သည်တွေ
ပဲ. . ခဏလာတဲ့လူဆိုတာ ခဏနဲ့ပဲ ပြန်ရမှာပေါ့”

“တစ်သက်လုံး နေချင်တဲ့စိတ်ရှိလို့လား...”

“အကြောင်းမဲ့ကြီးတော့ မနေချင်ပါဘူး”

“ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့ နေချင်လို့လဲ”

“ကိုယ့် သူငယ်ချင်း.. ကျော်ကြီးလို အကြောင်း
လေးနဲ့ပေါ့...”

“မိနန်း.. ရှာပေးမယ်လေ”

“မိနန်းရှာမယ်ဆိုရင် တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တခြား
တစ်ယောက် ရှာခိုင်းရင်တော့.. တွေ့နိုင်တယ်”

“ဘာလဲ.. မိနန်းကို လျှော့တွက်တာပေါ့”

“လျှော့တွက်တာ မဟုတ်ဘူး.. မိနန်းကိုယ့်အရိပ်
ကိုယ်ပြန်ပြီး ရှာသလို ဖြစ်နေမှာစိုးလို့”

“အဲ...”

ရန်နောင်က ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပေါင်မုန့်ဝယ်ယူ
နေသဖြင့် နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကား
ပြောခွင့်ရနေလေသည်။

“ကိုတေဇာ.. ရည်းစားစကား ပြောတာလား”

နန်းဖူးစုံ.. မျက်နှာလေး၊ ခပ်တင်းတင်း ဖြစ်သွား
သောကြောင့်...

“ကိုယ်တောင်းပန်ချင်ပါတယ်.. ကိုယ် ခုပြောတဲ့
စကားတွေဟာ.. နှုတ်ဖျားက လာတဲ့စကားတွေ မဟုတ်

ရပါဘူး.. ကိုယ့်နှလုံးသားထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့စကား
တွေပါ.. မိနန်း”

“ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ဈေးတန်းကြီးမှာ.. ရည်းစား
စကားပြောရတယ်လို့.. တော်ပြီ ဆက်မပြောနဲ့တော့”

“ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားလား မိနန်း...”

“ရွာရောက်တော့မှ ပြန်ပြီးဆက်မယ်.. ဟိုမှာ အိပ်
လာနေပြီ”

“မိနန်း.. ကိုယ်တို့နဲ့ ပြန်မှာလား”

“မပြန်ဘူး.. စကံလှေကဲ့ ပြန်တော့မယ်”

“ဘာလို့လဲ.. မိနန်း၊ ကိုယ့်မျက်နှာကိုတောင် မ
ကြည့်ချင်တော့ဘူးလား၊ ရပါတယ်လေ.. ကိုယ်က အမှား
ပြုခဲ့သူပဲ...”

“မျက်နှာ.. မကြည့်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်ရ
မှာ ရှက်လို့...”

“ဒါဆို.. ဒီလိုလုပ်လေ၊ ကိုယ်က ကားမောင်းမှာ
ဆိုတော့ မိနန်းက နောက်ကနေလိုက်ခဲ့.. ကိုယ့်မျက်နှာ
ကို မြင်စရာ မရှိတော့ဘူး”

“ရှင်က.. လှည့်ကြည့်ရင်ရော”

“ရွာရောက်တဲ့အထိ.. လှည့်မကြည့်ပါဘူးလို့
ကတိပေးတယ်...”

“သေချာတယ်နော်...”

“လုံးဝ သေချာပါတယ်... တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်နော်၊ ရွာရောက်တဲ့အထိပဲ တာဝန်ယူမှာနော်”

“အင်းပါ...”

“ကောင်မစုတ်... ငါကတော့ ပစ္စည်းတွေသယ်ရလို့ လက်အံ့သေတော့မယ်၊ နင်က ဒီမှာလာပြီး ဟုတ်နေတယ်...”

“အိစု... နင့်စကားကို ကြည့်ပြောနော်”

“ကြည့်ပြောနေတာပဲ... ဒီနေ့ကိုတေဇာတို့ ပြန်လာမယ်ဆိုတာကိုသိလို့ တစ်ခါမှ ဈေးမဝယ်ဘူးတဲ့မိန်းမက... ဈေးဝယ်လိုက်လို့ နင့်အကြောင်းမသိဘူးများ မှတ်နေလား”

“အိစု... နော်”

နန်းဖူးစုံ ရှက်နေသဖြင့်... တေဇာမင်းလှိုင် ကြားကဝင်ပြီး...

“ပစ္စည်းတွေက တစ်ခါတည်း... သယ်သွားမှာလား အိစု...”

“မသယ်သွားပါဘူး... ဒီမှာ သယ်နိုင်သလောက်ပဲ ယူသွားမှာ မနက်ကျမှ ထော်လာလို့နဲ့ တင်ပေးလိုက်ကြမှာ...”

“ရန်နောင်... သယ်ကွာ”

အိစုလက်ထဲက အိတ်တွေနှင့် ပစ္စည်းတွေကို... တစ်ယောက်တစ်ခု ဝိုင်းသယ်ပြီး၊ ကားဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ကားလေး... မောင်းထွက်လာစဉ်-

“ရွာမှာ... တံတားကိစ္စ ဘယ်လိုစီစဉ်ထားကြလဲ”

“မပြောချင်ပါဘူး ကိုချစ်ဇော်ရယ်... ရွာက လူကြီးတွေက ကပ်သီးကပ်ဖဲ့နဲ့ တံတားအသစ်ကို မဆောက်ချင်ကြဘူး”

“သူတို့က ဘာလို့... မဆောက်ချင်ကြတာလဲ”

“သူတို့ ပိုက်ဆံထည့်ရမှာကို ကြောက်လို့လေ”

“ကိုယ်ကတော့၊ ခု လက်ထဲမှာ စုမိတဲ့ငွေနဲ့ ရွာထဲက စေတနာရှိသလောက် ထည့်တဲ့ငွေနဲ့ ရအောင်ဆောက်မယ်... မထည့်ချင်တဲ့ သူတွေကို ထည့်ခိုင်းမနေနဲ့”

“အဘကလည်း ဒီလိုပဲ စီစဉ်ထားတယ်...”

“လူအင်အားကတော့ လိုမယ်”

“ဒီအတွက်တော့... မပူပါနဲ့၊ အနောက်ပိုင်းအုပ်စုနဲ့ တံငါရွာက လူတွေအားလုံး၊ ဝိုင်းလုပ်ကြမှာပါ...”

“အစ်ကို တေဇာတို့က ဘယ်တော့လောက်... စမှာလဲ”

“ကျော်ကြီးတို့ အလှူပွဲပြီးရင် စမယ်လေ”

“ဒါဆို . . သိပ်မကြာတော့ဘူးပေါ့”

ကားလေးမှာ ရွာထဲသို့ မောင်းဝင်လာခဲ့ပြီဖြစ်
သည်။

ကျော်ကြီးတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းအလှူပွဲက မနက်
ဆိုလျှင် စတော့မှာဖြစ်သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝန်းထဲ . .
မဏ္ဍပ်ကြီးထိုးပြီး ချက်ပြုတ်သူက ချက်နှင့် စည်ကားစွာ
ရှိနေလေသည်။

ထိုအထဲတွင် တေဇာမင်းလှိုင်တို့ ပါဝင်ကြသည်။
တေဇာမင်းလှိုင်နှင့် ကျော်ကြီးက ရေထမ်းသည့်တာဝန်
ယူကြပြီး ရန်နောင်နဲ့ ချစ်ဇော်က . . ထင်းခွဲသည့်အုပ်စု
တွင် ဝင်လုပ်သည်။

“ဇာကြီး . . ဖြစ်ပါ့မလား”

“ကျော်ကြီးရာ ရေထမ်းတဲ့ကိစ္စက ဘာများခက်
ခက်ခဲခဲ ရှိလို့လဲ . . ဖြစ်ပါတယ်”

ရွာခံလူတွေက အားနာ ပြီး မလုပ်ဖို့ပြောပေမယ့်

အသားလွတ်ကြီး မနေတတ်သောကြောင့် ဝင်ပြီးလုပ်ကိုင်
ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ထမ်းထားဟေ့. . မင်းတို့က ရွာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့မယ့်
နှစ်ကောင်ဆိုတော့ ခုကတည်းက ရေထမ်းလေး ဘာလေး
ကျင့်ထား. . .”

“ခွေးကောင်. . ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ဟိုမှာ တွေ့လား”
မိနန်းဖခင်. . ဦးလှစိုးကို လှမ်းပြီး ပြလိုက်သည်။

“ကြားသွားတော့လည်း နားဖောက်ပြီးသားပေါ့”

“ခုချိန်မှာ ကြားလို့မဖြစ်သေးဘူး. . .”

“ဘာလို့လဲ. . .”

“မိနန်းက. . အဖြေ မပေးရသေးဘူးကွ”

“မင်း. . ဖွင့်တော့ ပြောလိုက်ပြီလား”

“အေး. . .”

“ဟကောင်. . မြန်လှချည်လား၊ ဘယ်နေ့ကလဲ”

“ရန်ကုန်က ပြန်လာတဲ့နေ့. . ဈေးထဲမှာ တွေ့တုန်း
က. . .”

“မင်းကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ. . ပြောမယ့်ပြော
တော့ နေရာတောင် မရွေးပါလား၊ မိနန်းက ဘာပြောလဲ”

“ရွာရောက်မှ ဆက်ပြီးပြောတဲ့. . .”

“ခု. . ရွာရောက်ပြီလေ”

“ကျော်ကြီး အလှူကိစ္စနဲ့ ရှုပ်နေတော့၊ နှစ်ယောက်
တည်း စကားမပြောဖြစ်သေးဘူး. . .”

“ဟိုမှာ. . လာနေပြီ၊ ငါ. . သွားမယ်”

“မင်းက ဘယ်သွားမှာလဲ. . ဒီမှာ ထင်းပုံကြီး”

“မင်းတို့နှစ်ယောက် စကားအေးအေးဆေးဆေး
ပြောလို့ရအောင်လေ”

“ဘုန်းကြီး ကျောင်းဝန်းထဲမှာကွာ. . မကောင်းပါ
ဘူး. . .”

မိနန်း အနားသို့ ရောက်လာပြီး. . .

“အစ်ကို တေဇာရယ်. . ရေဆက်ပြီး မထမ်းပါနဲ့”

“ဘာလို့လဲ. . မိနန်း”

“ဟိုကောင်မ အုပ်စုတွေက. . . ဝိုင်းပြီးစနေကြ
တယ်. . .”

“အဲ. . ဘာတွေ စနေလို့လဲ”

“နင့်လူကြီး. . ရေထမ်းတာကို ကြည့်ပြီး၊ စိတ်မ
ချမ်းသာလို့တဲ့. . ဟုတ်လည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ရေထမ်းတဲ့ပုံ
က ပုံစံမှမကျတာ. . .”

“ခုမှ. . ရေစပြီး ထမ်းဖူးတာဆိုတော့ နည်းနည်း
ပါးပါး ချို့ယွင်းချက် ရှိမှာပေါ့ကွာ”

“ကဲပါ. . ထမ်းမနေပါနဲ့၊ မိနန်းနဲ့ လိုက်ခဲ့ မဲလေ”

ရွက်သွားပြီး.. ခူးရအောင်”

“မိနန်း.. အဲဒါက ပိုပြီးအဆင်မပြေဘူးနဲ့ တူတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ကိုယ်က သစ်ပင်တက်တတ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဘယ်သူက တက်ခိုင်းလို့လဲ.. မိနန်းတက်ခူးမှာပါ။ အစ်ကိုကတော့ အောက်ကနေ ဒီခြင်းထဲကောက်ထည့်...”

“ကောင်းပါပြီဗျာ..”

“ဟေ့.. ဟေ့.. ဒါဘယ်လဲ”

ကျော်ကြီးက ရှေ့ကပိတ်ပြီး.. တားသောကြောင့်-

“မင်း.. မျက်လုံးမပါဘူးလား၊ မဲလီရွက်သွားခူးမလို့...”

“ပြန်ရော.. လာမှာလား”

“ပြန်မလာလို့.. ဘယ်သွားရမှာလဲ”

“မင်းပြောတော့.. လစ်တာနဲ့ ခိုးပြေးမှာဆို...”

“ဟာကွာ...”

“အယ်...”

“ဟေ့ကောင် ခွေးကောင် ပေါက်ကရ.. မိနန်းလားသွားမယ်”

“ဟား.. ဟား.. ဟား...”

ကျော်ကြီးနှင့် ရန်နောင်တို့ ရယ်မောသံတွေကို နှစ်ယောက်သား ခပ်ပြီးပြီးလေး၊ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်.. လမ်းရောက်တော့-

“ရှင် ဘာတွေ.. လျှောက်ပြီး ပြောထားလည်း ပြောစမ်း”

“ဘာမှ.. မပြောပါဘူး”

“ရှင် အခုကတည်းက ညာတတ်နေပြီ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှေ့ဆက်ယုံရမလဲ...”

“ဪ.. မိနန်းရယ်၊ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ပြောသင့်တာတော့ ပြောထားရတာပေါ့”

“ဘယ်အဆင့်ထိ.. ပြောထားပြီးပြီလဲ”

“ဘယ်အဆင့်ထိ ပြောရမလဲ၊ ကိုယ် မိနန်းကို.. ဖွင့်ပြောပြီးပြီဆိုတဲ့ အဆင့်ထိပဲ ပြောထားတာပါ”

“အမေက.. မိနန်းကို မေးတယ် သိလား”

“ဘာမေးတာလဲ.. ဟင်”

“နင်.. ကိုတေဇာနဲ့ ရည်ငံနေပြီလားတဲ့”

“ရေမငံဘူး.. ရေချိုနေပြီလို့ ပြောလိုက်လေ”

“ရှင်နော်.. ဒီက စကားအကောင်းပြောနေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“မိနန်း အဖြေမပေးရသေးဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်လေ. . ဒီတော့ အမေက ဆက်ပြီးပြောတယ်၊ အစ်ကို့လို ငပူမျိုးကို သဘောမတူစရာ မရှိပါဘူးတဲ့. ဒါပေမယ့် အစ်ကိုမိဘတွေ အနေနဲ့. . တောသုမတစ်ယောက်ကို သဘောတူနိုင်မလားတဲ့. . .”

“ဒါတော့ မပူနဲ့. . မိနန်း၊ ကိုယ့်မိဘတွေက ကိုယ့် သဘောပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့. . ဝမ်းသာစရာပေါ့နော်”

“ဝမ်းသာလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

“ဘာလို့. . .”

“မိနန်းက ခုထိ. . အဖြေမှ မပေးသေးဘဲ၊ ဘယ်လို လုပ်ပြီး. . ဝမ်းသာလို့ ရနိုင်မှာလဲ”

“အဖြေ ပေးရဦးမှာလား. . .”

“ပေးရဦးမယ်”

“ဘယ်လို. . ပြောရမှာလဲဟင်”

“ဒီလောက်လွယ်တဲ့ စကားလေး(၂)ခွန်းကို ချင် ပေးရဦးမှာလား”

“သင်ပေးလေ. . “ကို”ပြောတဲ့အတိုင်း ပြောမယ်”

“ဒါတော့. . မဖြစ်သင့်ဘူး မိနန်းရယ်၊ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ကိုယ်က ချစ်ခိုင်းလို့ ချစ်တယ်လို့ပြောတာ ဖြစ်

နေမှာပေါ့. . .”

“ဒါဆို. . အစ်ကိုတေဇာက မချစ်ခိုင်းဘူးလား”

“ချစ်ခိုင်းပါတယ်. . .”

“အယ်. . နှစ်လုံးတည်းနဲ့ ကပ်ပြီး ရှုပ်နေပြန်ပြီ၊ ချစ်ခိုင်းလို့ ချစ်တာပဲ”

“ကိုယ်ကြားချင်တာက. . မိနန်းရင်ထဲက သီးသန့် စကားလုံး”

“ဒါဆို. . နားထောင်တော့. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . စတင်ပြီး နားထောင်နေပါပြီ”

“ဟောဒီက. . ကိုတေဇာမင်းလှိုင်ဆိုတဲ့ လူကြီးကို မိနန်းဖူးစုံဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက. . အရမ်းကို ချစ်ပါသတဲ့ ရှင်. . .”

“ဟေး. . .”

“ကို. . နော်၊ ဘာလို့. . အော်ရတာလဲ”

“ပျော်လို့. . .”

“မကြီးမငယ်နဲ့ အရှက်ကို မရှိဘူး. . သွား. . .”

တေဇာမင်းလှိုင်၏ လက်မောင်းလေးဆီသို့ ရောက်လာသော. . လက်ကလေးကို ညင်သာစွာ၊ ဆုပ်လိုက်ပြီး မဲလီပင်ကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

မဲလီပင်ကြီးအောက်သို့ ရောက်တော့. . .

“မိနန်း. . .”

“ဘာလဲ. . ကို”

“ဟာ. . ဖြစ်ပါ့မလား၊ အပင်က အမြင့်ကြီး”

“မိနန်း. . ငယ်ငယ်ကတည်းက တက်နေကျပါ. .

အစ်ကို ခပ်ဝေးဝေးမှာနေလေ. . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .”

“မိနန်းက. . အပေါ်တက်ပြီး၊ ကိုက အောက်မှာ ဆိုတော့ ဘုန်းနိမ့်သွားမှာပေါ့. . ခူးပြီး မိနန်းဆင်းလာ မှ အတူတူကောက်မယ်နော်. . .”

“အင်း. . .”

မဲလီပင်ကြီး အပြင်ဘက်သို့ထွက်ပြီး၊ ရပ်ကာ နေပေးလိုက်သည်။

မိနန်းဖူးစုံ. . မဲလီပင်ကြီးပေါ်သို့ တက်သွား သည်မှာ တကယ်ပင် မြန်ဆန်လေသည်။

“ကြောင်မလေး. . ကျနေတာပဲ”

အပင်ပေါ်မှ. . လိုအပ်သလောက် ခူးချပြီးမှ ပြန် ပြီးဆင်းလာခဲ့ကာ၊ အတူတူ မဲလီရွက်တွေကို ခြင်းထဲသို့ ထည့်လေသည်။

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . သိပ်ပြီး တွေ့ချင်တာနဲ့ အတော်ပဲ”

“ဟင်. . ကျောက်ပေါက်”

ကျောက်ပေါက်နဲ့အတူ ဘေးတွင် အရုပ်ဆိုးဆိုး လူ(၂)ယောက်ပါတွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျောက်ပေါက် ဒါကျွန်းချောင်းနယ်နိမိတ်နော်”

“ကျွန်းချောင်း နယ်နိမိတ် ဖြစ်တော့ရော၊ ဂရုစိုက် စရာလား. . မင်းတို့ကြောင့် ငါဘယ်လောက်ခံခဲ့ရသလဲ ဆိုတာ သိမှာပေါ့. . ဘယ်တော့မှ မကျေနိုင်ဘူးကွ”

“မကျေနိုင်တော့ နင်က ဘာလုပ်ချင်လဲ. . .”

“အေး. . ဘာလုပ်ချင်လဲ ဆိုတာ သိရမှာပေါ့၊ ဆရာကြောင်ပါး. . သူတို့ပဲ”

“မလောက်လေး၊ မလောက်စားလေးတွေပါ. . ဟေ့ကောင် မင်းနဲ့ငါ တစ်ပွဲလောက် စမ်းကြည့်ရအောင်”

“ရတယ်လေ. . ယောက်ျားချင်း ယှဉ်တာပဲ”

“ကို. . .”

“မိနန်းရတယ်. . ကဲ စလို့ရပြီ”

“ရပြီဆိုရင်. . ချပြီကွာ”

“ဝိုး. . .”

တေဇာမင်းလှိုင်ကို ပြေးပြီးဝင်ထိုးတာကို ကပ် ရှောင်လိုက်ပြီး. . တုံ့ပြန်ပေးမယ့်၊ တစ်ဖက်လူသန်ကြီးက ခေသူမဟုတ်. . တေဇာမင်းလှိုင် ကန်ချက်ကို အသာအ

ယာ ရှောင်တိမ်းပြီး.. ကိုင်ပေါက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မရ။

“ကဲ.. ကျုပ်အလှည့်ပဲ”

“ဖြောင်း.. ဖြောင်း.. အီ.. အီ.. .”

တေဇာမင်းလှိုင်.. လေထဲမှာ ခြေထောက်ဖြင့် ဆက်တိုက်ကန်လိုက်ခြင်းကြောင့်.. လူသန်ကြီး နောက် ဆုတ်ရင်း၊ မျက်နှာဆီသို့ ထိသွားလေသည်။

“ခွေးမသား.. တွေ့ကြတာပေါ့”

လူသန်ကြီး.. နှာခေါင်းမှ သွေးထွက်ခါ၊ ဧဝါသ ထွက်ပြီး ခေါင်းနဲ့ပြေး ဝင်ဆောင့်သောကြောင့်.. . တေဇာမင်းလှိုင် တံတောင်နှင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။

“အား.. .”

ဒီတစ်ခါတော့ နောက်တစ်ကြိမ် တုံ့ပြန်နိုင်ဖို့ မရှိ တော့ချေ။

မြေပြင်တွင် မှောက်သွားလေပြီ.. .

ကျန်တဲ့တစ်ယောက်ကတော့.. ခါးကြားက ဓား မြှောင်ကို ထုတ်ပြီး.. .

“မင်း.. ဗိုက်ကို ဖောက်ပစ်မယ်”

“ဝိုး.. . ဝိုး.. .”

တေဇာမင်းလှိုင် နောက်ဆုတ်ရင်း.. မဲလီပင် ခြေရင်းနားသို့ ကပ်သွားသည်။

တေဇာမင်းလှိုင် ရှောင်တိမ်းဖို့ မလွယ်တော့ဘူး ဆိုတာကို သိလိုက်ပြီး.. ပြေးထိုးလာတဲ့ ဓားချက်ကို ခါးကို နဲ့၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

“ဒုက်.. .”

“အင့်”

“ကို.. .”

မဲလီပင် ပင်စည်နှင့်တိုက်မိပြီး ဘေးသို့ကျသွား သည်ကို ဓားမြှောင်သမားက အပိုင်စိုက်သွင်းဖို့ ထပ်ပြင် သည်နှင့်.. .

“ကဲ.. ဖြောင်း.. အား.. .”

“မိနန်း.. .”

မိနန်း ပြေးဝင်လာပြီး.. ဓားမြှောင်သမား မျက်နှာ ကို ကုတ်ဖဲ့ချလိုက်သည်ကို တေဇာမင်းလှိုင် သတိထားပြီး ကြည့်မိလိုက်သည်။

ကြောင်တစ်ကောင် အသွင်သို့ ရောက်နေလေပြီ။

“သေစမ်း.. . သေစမ်း”

“အား.. .”

“မိနန်း.. တော်တော့”

ဓားမြှောင်သမား မျက်နှာတွင်.. သွေးချင်းချင်း နီပြီး မျက်လုံးပင် ဖွင့်မရ ဖြစ်နေလေပြီ.. .

ကျောက်ပေါက်. . လစ်ပြေးဖို့ ပြင်ပေမယ့်. .
“နင့်ကို ဒီဘစ်ခါ. . အလွတ်မပေးတော့ဘူး၊ မှတ်
အောင်လုပ်ရမယ်. . .”

“ငါ. . ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ”

“မိနန်း စိတ်လျော့လိုက်ပါ. . . ဟေ့ကောင်သွား
တော့ မင်းကောင်တွေကို ပြန်ပြီးခေါ်သွား”

“ခေါ်မသွားနဲ့ဟေ့. . .”

“ဟင်. . .”

ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌနှင့် သက်ဆိုင်ရာ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီကောင်တွေက. . . ပင်လယ်ထဲမှာ ဓားပြတိုက်
လူသတ်၊ အလောင်းဖျောက်တဲ့ ငမိုးတို့အဖွဲ့ကကောင်
တွေပဲ၊ သတင်ရလို့ လိုက်လာတာ. . . ခုတော့ အဆင်သင့်
ခေါ်သွားရုံပဲ၊ ဟိုကောင် ကျောက်ပေါက်ပါ ခေါ်ခဲ့ဟေ့”

“ဆရာတို့ရယ်. . ကျွန်တော်ဘာမှ မသိပါဘူး”

“မသိလည်း စခန်းရောက်မှ ရှင်းတော့. . .”

ဓားပြနှစ်ယောက်နှင့် ကျောက်ပေါက်တို့ကို ခေါ်
သွားပြီး. . ကေဇာမင်းလှိုင်နှင့် မိနန်းဖူးစုံတို့ နောက်မှ လိုက်
ခဲ့ကြသည်။

“ဟူး. . မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တကယ့်(၂)

ယောက်ပဲဟေ့”

ရပ်ကွက် ဥက္ကဋ္ဌက သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး
ပြောလေတော့သည်။

“ဥက္ကဋ္ဌရယ်. . တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ”

“ဒီဘစ်ခါ တိုက်ဆိုင်တာကတော့ အတော်ပဲဟေ့၊
တကယ့်ဓားပြ အဖွဲ့ထဲကကောင်တွေကိုမှ ဖမ်းမိတာဟေ့၊
မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ဂုဏ်ပြုရမယ်. . .”

တေဇာမင်းလှိုင် တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ပီတိ
အပြုံးလေးတွေနှင့်. . . ချစ်သူ စပြီးဖြစ်သည့်နေ့ရဲ့ အမှတ်
တရ တစ်ခုပင်. . .။

ကျော်ကြီးမိဘ အလှူပွဲပြီးဆုံးသည့် ညတွင် . . .
နန်းဖူးစုံတို့အိမ်မှာ အားလုံးစုမိကြလေသည်။

“တံတားအတွက် သစ်တော့ရပြီကွ”

“ဘယ်က ရလဲ . . ဦးလေး”

“ကျွန်းညိုတစ်ဖက်က ဘီလူးမကျွန်းမှာ သွားပြီး
သယ်ရမယ် . . အဲဒီမှာ သစ်ရိုင်းပင်တွေကို အစိုးရက လေ
လံပေးထားတယ် ဈေးသက်သာတယ် တစ်ခုပဲ ပင်ပန်း
မှာ ကိုယ်တိုင်သွားပြီးသယ်ရမှာ . . .”

“ဟင် . . အဘ၊ ဘီလူးမကျွန်းက အဝေးကြီးပဲ”

“ဝေးတာတော့ ဝေးတယ် . . အပြန်ကျရင် ခုတ်
ထားတဲ့သစ်တွေကို ဖောင်လုပ်ပြီး မျှောလာရင် ငါတို့ကမ်း
ထိရောက်မှာ တခြားသစ်တွေရှာဖို့ကတော့ ငါတို့မှာရှိတဲ့

ငွေနဲ့ မလွယ်ဘူး။ မောင်တေဇာ ဘယ်လိုသဘောရမလဲ”

“ဦးလေးပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကောင်းပါတယ် . .
သွားမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကြာမလဲ”

“အင်း . . သွားတာတော့ တစ်ရက်တစ်ညလောက်
စက်လှေနဲ့သွားရင် ရောက်တယ် . . ဟိုမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့
သစ်တွေကို ရှာပြီး ခုတ်ရမယ်နဲ့ ဖောင်ဖွဲ့ရမှာဆိုတော့ . .
အနည်းဆုံး (၁၀)ရက်လောက်တော့ ကြာမယ်”

“အဆင်ပြေရင် . . သွားကြမယ်လေ”

“မောင်တေဇာတို့ထဲကတော့ လိုက်ပေးရမယ်
နော် . . သစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး လိုအပ်တာကို ကြည့်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

“ဒါဆိုရင် ရွာကလူငယ် (၁၀)ယောက်လောက်နဲ့
သွားမယ်။ ရိက္ခာတွေပါ တင်ပြီးသွားရမှာ . . .”

“ဘယ်နေ့လောက် သွားမလဲ . . ဦးလေး”

“ရာသီဥတု သာယာရင် . . မနက်ဖြန်တောင် သွား
ချင်တယ်။ လိုအပ်တာတွေကို ခုကတည်းက ပြင်ဆင်ပြီး၊
မနက်ဖြန်ညနေ စပြီးသွားကြတာပေါ့ . . .”

“ဦးလေးကောင်းသလို စီစဉ်ပါ . . ဒီကကျွန်ခွဲတဲ့
သူတွေက တံတားဟောင်းကြီးကို ရှင်းပစ်ဖို့လိုတယ်”

“ဒီအတွက်ကတော့ ငါတို့တာဝန်ထားလိုက် . .

မင်းတို့ ပြန်ရောက်မယ့်အချိန်နဲ့ဆိုရင် ကွက်တိလောက် ကျမှာပဲ... ”

“ကဲ... ဟေ့၊ စားကြဦး”

မိနန်း ဖခင်ကျွေးသော... မုန့်လက်ကောက်ကြော် တွေကို စားကြရင်း ဘီလူးမကျွန်းကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး... သိသင့်သည်များကို မေးမိလေသည်။

“ဘီလူးမကျွန်းမှာ လူမနေဘူးလား...”

“အရင်ကတော့ ရွာလေးတစ်ခုလို လူနေတယ်... ခုလူမနေတော့တာဆိုရင် (၅)နှစ်လောက်တော့ ရှိပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဦးလေး”

“ငါတို့ ကြားရတဲ့သတင်းကတော့ ဘီလူးမကျွန်းက နတ်ကြီးတယ်... ပြီးတော့ ပင်လယ်ရေနက်ပိုင်းထဲရောက် တော့ ဓားပြကောင်တွေ ငါးသူခိုးကောင်တွေက အန္တရာယ် ပေးလို့ မနေရဲကြတော့ဘဲ ပြောင်းရွှေ့ကုန်တော့တာ...”

“သစ်ခိုးပြီး ခုတ်တဲ့ကောင်တွေရော ရှိမှာပေါ့...”

“ရှိတယ်... ဒါကြောင့် ကျွန်းပေါ်မှာ အပင်ကြီး တွေက သိပ်ပြီးမကျန်တော့ဘူး... ဒါတောင် အစိုးရတပ်ဖွဲ့ တွေက မကြာခဏသွားနေလို့... ဒီကြားထဲ လစ်ရင် လစ်သလို ခိုးကြတာပဲ”

“နတ်ကြီးတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ ဦးလေး”

ရန်နောင်က စိတ်ဝင်စားစွာမေးလေသည်။

“နတ်ကြီးတယ်ဆိုတာ အမှားမခံဘူး... ပုံမှန် ကျွန်းစောင့်နတ်တွေကို သားစိမ်းဆက်သ ပူဇော်ရတယ်”

“မပူဇော်ရင်... ဘာဖြစ်လဲ”

“မပူဇော်ဘူးဆို တစ်ခုခုဖြစ်တာပဲလို့ ပြောတာပဲ ကွဲ့... ဦးလေးလည်း တိတိကျကျ မသိဘူး”

“အဘတို့ ဒီကသွားရင်... လိပ်ကျွန်းမှာ ညအိပ် ရမှာပေါ့”

“အေးပေါ့... လိပ်ကျွန်းဆိုပေမယ့် ရွာကြီးတစ်ရွာ ပဲကွဲ့၊ ပင်လယ်သမားတွေ အများဆုံး ခိုနားတဲ့နေရာ...”

“ဘီလူးမကျွန်းလို့ ဘာလို့ခေါ်တာလဲ”

“ဟို... ဘုရားပွင့်စဉ် ကာလက၊ ဒီကျွန်းမှာ ဘီလူး တွေ နေထိုင်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတာပဲ... ဦးလေးတို့ ကလေး အရွယ်က အဖေတို့က ပင်လယ်ထဲ ငါးဖမ်းထွက်တဲ့နေ့ ဆိုရင် ဘီလူးမကျွန်းပေါ်မှာ မီးတောက်မီးလျှံတွေကို မကြာခဏတွေ့ရတယ်... ဘီလူးတွေ ကစားကြတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ...”

“အဘ...”

“ဘာလဲ... သမီး”

“မိနန်းလည်း လိုက်ချင်တယ်...”

“ဟာ.. မဟုတ်တာ ကလေးမရယ်၊ သွားကြမှာ က ယောက်ျားလေးတွေ ချည်းပဲ.. ဘယ်လိုလုပ် သင့် တော်မှာလဲကွယ်”

“ဘာမသင့်စရာ ရှိလဲ.. အဘတို့ သစ်ခုတ်နေချိန် မှာ မိနန်းက ချက်ပြုတ်ပေးမှာပေါ့.. လိုက်မယ်နော်”

“မလိုက်ပါနဲ့.. သမီးရယ်”

“မရဘူး လိုက်မှာပဲ.. အဘတို့မခေါ်လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟာ.. ဒီကလေးမတော့ ခက်ပြီ၊ ခင်မြိုင်နှင့်သမီး ကို ကြည့်ပြောဦး..”

“ကိုလှစိုး.. သမီးလေးက ရှင်တို့မခေါ်ဘဲ ထားခဲ့ တာ ကိစ္စမရှိဘူး.. နောက်တော့ သူ့စိတ်နဲ့သူ လိုက်သွား မှ ဒုက္ခဖြစ်မယ်”

“ဦးလေးရယ်.. သူပြောသလို ချက်တာပြုတ်တာ တွေ သူ့ဝိုင်းပြီးလုပ်ပေးတော့ အဆင်ပြေတာပေါ့..”

“မင်းတို့ ပြောတာလွယ်တယ်.. ကိုယ့်သမီးအ ကြောင်းကိုယ်သိတယ်၊ ကောင်းကောင်းနေရင် ကိစ္စမရှိ ဘူး.. တောက ကြမ်းမှ ကြမ်းနဲ့ကွာ သူက ပေါက်ကရ လုပ်တတ်တာနဲ့ ဒုက္ခတွေရောက်ကုန်မယ်”

“စိတ်ချပါ.. သမီး ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

“ငါကတော့ မယ့်ဘူး.. ဒီထဲမှာ မင်းကို တာဝန်ခံ တဲ့သူရှိရင် ခေါ်.. အဲ တာဝန်ခံရုံမရဘူး တာဝန်ပါယူရ မယ်.. မေးကြည့်”

“အစ်ကို တေဇာ..”

“မိနန်း တကယ်စကားနားထောင်မှာလား”

“နားထောင်ပါမယ်ဆိုမှ..”

“ဦးလေး.. ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်”

“ကောင်းပြီ.. မင်းလက်ထဲကို ဝကွက်အပ်လိုက် ပြီဟေ့.. ငါ့ဥက္ကဋ္ဌအိမ်သွားပြီး ခရီးသွားမယ့်ကိစ္စနဲ့ လေ လံငွေသွင်းဖို့ သွားပြီးပြောဦးမယ်”

ဦးလှစိုး ထွက်သွားပြီးအိမ်ထဲတွင် တေဇာမင်းလှိုင် တို့ အုပ်စုသာ ကျန်ခဲ့ပြီး.. ဒေါ်လှမြိုင်က ဘုရားဝတ်ပြု ရန် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

“ငါတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ.. ဇာကြီး”

“ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ.. ဘယ်သိမလဲကွ”

“မဟုတ်ဘူးလေ.. ဆက်ပြီးထိုင်ရမှာလား ရှောင် ပေးရမှာလား”

“ရှောင်စရာ မလိုဘူး.. ဝိုင်းထိုင်ပြီး စကားပြော တာ ပိုပြီးတောင် ပျော်ဖို့ကောင်းသေးတယ်”

“ခုထဲက ပြောထားမယ်နော်.. ဇာကြီးနဲ့မိနန်း”

“ဘာပြောမှာလဲ... ”

“ဘီလူးမကျွန်းမှာ ပေါက်ကရတွေ မလုပ်နဲ့နော်”

“ခွေးကောင်... ”

“ဒါနဲ့ ငါမသိလို့ မေးချင်တယ်... ဘီလူးမကြီးက
အိမ်ထောင်နဲ့လား၊ အပျိုကြီးလား...”

“အပျိုကြီး ကိုရန်နောင်...”

“ဒါဆိုရင် ပိုပြီးဆင်ခြင်နော်... ဘီလူးမအပျိုကြီး
စိတ်ပါသွားပြီး အိမ်ထောင်ပြုချင်နေဦးမယ်... ဟား...
ဟား... ဟား...”

“ပေါက်ကရကောင်...”

ရယ်မောသံတွေက ညဇာလေညင်းထဲမှာ...

စက်လှေ(၃)စီးနှင့် လူစုစုပေါင်း (၁၁)ယောက်...
ဘီလူးမကျွန်းဆီသို့ ခရီးစံတင် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

တေဇာမင်းလှိုင်တို့ စက်လှေတွင် ဦးလှစိုးနှင့်
ဦးဘကြိုင်ဆိုသော လူကြီးလိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ဦးဘကြိုင်
က ပင်လယ်မုဆိုးတစ်ဦး... ဘီလူးကျွန်းပေါ်တွင် တစ်
ယောက်တည်း ညအိပ်နေရဲသူ...

“ခင်ဗျား... ဘီလူးမကျွန်းမှာနေတာ ဘာမှ မတွေ့
ဘူးလား”

“ဘာကို တွေ့ရမှာလဲ... တွေ့စရာဆိုလို့ မိချောင်း
တွေနဲ့ မြွေဖြူတွေကို သတိတော့ထားရမယ်”

“ကျုပ်တစ်ခါက ကြားဖူးလိုက်တယ်... ဒီကျွန်း
ပေါ်ကို နိုင်ငံခြားက ရဟတ်ယာဉ်တစ်စီး ပျက်ကျလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ. . ကျုပ်ကိုတောင် လမ်းပြခေါ်လို့ လိုက်ရှာသေးတယ်. . မတွေ့ဘူး”

“ကျွန်းပေါ်ကို ကျတာရော သေချာရဲ့လား. . ပင်လယ်ထဲများ ကျသွားတာလား”

“ကျွန်းပေါ်ကျသွားတာ သေချာတယ်. . တချို့သစ်ပင်တွေမှာ ရဟတ်ယာဉ်အပိုင်းအစတွေကို တွေ့တယ်. . ခက်တာက ရဟတ်ယာဉ် ကိုယ်ထည်ကြီးက ဘယ်မှာ ရောက်နေမှန်းမသိတာ”

“ဒီရဟတ်ယာဉ်က အစိုးရပိုင်လား”

“မဟုတ်ဘူး. . သူပုန်အဖွဲ့ ရဟတ်ယာဉ် တစ်စင်းပါ. . ဒီရဟတ်ယာဉ်ထဲမှာ ရွှေချောင်းတော်တော်များများ ပါသွားတယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ဟုတ် မဟုတ် မသိဘူး”

“ကျွန်းပေါ်မှာ ဘယ်နှစ်ရက်လောက်ကြာလဲ”

“(၅)ရက်ပဲ နေခဲ့ရတယ်၊ ရာသီဥတုက ဆိုးဝါးတာနဲ့ ပြန်ခဲ့ရတာ”

“နောက်ထပ်ရော ရှာတဲ့အဖွဲ့တွေ. . မလာတော့ဘူးလား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး. . ငါ့ဆီကို တစ်ဖွဲ့ပဲလာရှာခဲ့တာလေ”

ညနေခင်း ပင်လယ်လေပြေအေးတွေက၊ ခပ်နွဲ့နွဲ့

လေး တိုက်ခတ်နေဆဲ. . .

“လိပ်ကျွန်းကို မိုးမချုပ်ခင် ဝင်ရင်ကောင်းမယ်”

“ဘာလုပ်စရာ ရှိလို့လဲ. . ဦးဘကြိုင်”

“အဆိပ်ဖြေဆေးတွေ ဝင်ပြီးဝယ်သွားရမယ်. .

ငါလည်း ဒါကို မေ့သွားပြီး မပြောမိလိုက်ဘူး”

“ဟိုရောက်တော့ ဝယ်ကြတာပေါ့. . .”

စက်လှေကလေးပေါ်တွင် စကားတပြောပြောနှင့် မောင်းလာရင်း၊ မှောင်စပြုလောက်မှာ လိပ်ကျွန်းဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

စက်လှေတွေကို ကူးတိုဆိပ်တစ်ခုတွင် အပ်ပြီး. . ကျွန်းပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီညတော့ ကျွန်းပေါ်က ကျွေးမွေးတာကိုပဲ စားကြတာပေါ့”

ဦးဘကြိုင်ခေါ်သွားသည့် နောက်ကိုလိုက်သွားကြရင်း. . အိမ်ကြီးတစ်လုံးဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

“ကို. . ကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်းပေါ်က အိမ်၊ သာဆိုတယ် မြို့ကအိမ်တွေအတိုင်းပဲ ဆောက်ထားကြတယ်”

“ဟုတ်တယ် သူတို့လည်း ဘာစိတ်ကူးပေါက်သလဲမှ မသိတာ. . .”

အိမ်ရှေ့အဝင်တွင် တေဇာမင်းလှိုင်တို့ ရပ်စောင့်

ပြီး... ဦးဘကြိုင်အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။

“အဆင်ပြေတယ်ဟေ့... နားကြမယ်”

အိမ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ညအိပ်ရန်ပြင်ဆင်သူက ပြင်ဆင်... ထမင်းဟင်း ချက်သူက ချက်နေကြသည်။

ကျွန်းကြီး၏ ဘေးပတ်လမ်းပေါ်တွင် မီးစက်ကြီးဖြင့် လမ်းမီးများကို ထွန်းညှိထားသဖြင့် လင်းထိန်နေသည်။

တေဇာမင်းလှိုင် ပတ်လမ်းအတိုင်း တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာပြီး... ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

“ဘယ်သူများ မှတ်တယ်... ကိုတေဇာမင်းလှိုင်ကြီးကိုး”

“ဟင်... မင်း... သရဖီနိုင်”

“နင် မှတ်မိတယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ယူစရာပေါ့ဟာ”

သရဖီနိုင်... လိပ်ကျွန်းပေါ်သို့ ဘာအတွက်ကြောင့် ရောက်နေသလဲဆိုသည်ကို စဉ်းစား၍ မရအောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“နင်ကို... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဟိုမှာ ရပ်နေတာ ငါ့အမျိုးသားပဲ”

“ဟုတ်လား... သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“နေပါဦးဟာ... ခုလိုနေရာမျိုးမှာ ဆုံတုန်း၊ စကားလေးဘာလေး ပြောပါဦး”

“နင်နဲ့ငါနဲ့ကြားမှာ ဘာစကားမှ ပြောစရာမရှိဘူး”

“နင်မရှိပေမယ့်... ငါက ရှိတယ်”

“နင့်စကားတွေကို ငါဘာမှ မကြားချင်ဘူး”

“တေဇာမင်းလှိုင်... ကျောပေးပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

သရဖီနိုင်ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ ကြောက်စရာကောင်းသော မာယာတွေကို တွေးပြီး... ဒေါသဖြစ်မိသည်။

တေဇာမင်းလှိုင်တို့ တည်းခိုသောအိမ်ဆီသို့... ရောက်တော့... .

“ကို... ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ဟိုနား ဒီနား လမ်းလျှောက်တာပါ”

“ကိုနော်... တစ်ယောက်တည်း လျှောက်မသွားနဲ့ ဒီနေရာတွေက လူကောင်းသိပ်ပြီး ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အရက်သမား တွေချည်းပဲ... ပြီးတော့ ပင်လယ်ထဲမှာ နေပြီး လူရိုင်းတွေလို ဖြစ်နေတဲ့ကောင်တွေက ခပ်များများ”

“မိနန်းက... ရောက်ဖူးလို့လား”

“ရောက်ဖူးတဲ့သူတွေ ပြောကြတာကို သိထားလို့”

ပြောတာပေါ့.. ဒီခရီးကို မိနန်းလိုက်လာတာ.. ကိုကို
စိတ်မချလို့ လိုက်လာတာ...”

“နန်းရယ်.. ကိုက.. ကလေးမှ မဟုတ်တာ”

“ကလေး မဟုတ်လို့ပေါ့ရှင်.. ရယ်၊ ကဲပါ ထမင်း
စားကြရအောင်... ကိုမစားဘူးတဲ့ ပင်လယ်ငါးကို နန်း
ကိုယ်တိုင်ချက်ထားတယ်”

“ကိုယ့်ချစ်သူလက်ရာလေးကို စားရမှာပေါ့..”

အိမ်ကြီးပေါ်တွင် ထမင်းစားသောက်လို့ပြီးတော့
အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ ဦးမောင်ထွန်းက...

“ဦးဘကြိုင်ရေ.. ကျုပ်တို့ကျွန်းပေါ်မှာ ရဟတ်
ယာဉ်ပျက်ကို ရှာတဲ့အဖွဲ့တော့ ရောက်နေတယ်..”

“ဒီလောက်နှစ်တွေကြာပြီပဲဗျာ.. လက်လျှော့ဖို့
တောင် ကောင်းတယ်...”

“ကျုပ်ကြားရသလောက်တော့.. ဒီ ရဟတ်ယာဉ်
ထဲမှာ ရွှေချောင်းတွေပါတာ သေချာသလောက်ပဲ”

“ဒါကြောင့် သဲကြီးမဲကြီးရှာနေကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“စိုးရိမ်စရာရှိတယ်”

“ဘာများလည်း.. ဦးမောင်ထွန်း”

“ခုလာတဲ့ကောင်တွေဆီမှာ တရားမဝင် လက်
နက်တွေပါလာတယ်”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

“ပုံစံတွေကြည့်ရတာ လူကောင်းတွေတော့ မဖြစ်
နိုင်ဘူး.. မိန်းကလေး တစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်”
တေဇာမင်းလှိုင်.. သရဖီနိုင်ကို တွေးမိလိုက်
သည်။

“ကျုပ်ကတော့ သက်ဆိုင်ရာကို သတင်းပေးမ
လားလို့ စဉ်းစားနေတာ...”

“ပေးသင့်ရင်.. ဝေးပေါ့ဗျာ”

“မနက်ဖြန်.. ကျုပ်ကောင်လေးကို စက်လှေနဲ့
လွှတ်ပြီး သတင်းပို့ရမှာပဲ.. ဪ သိနဲ့သူက ဦးလှစိုးသမီး
မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်...”

“ဒီဘက်က.. ခင်ဗျား သမက်လား”

“ဟာဗျာ...”

“ဟင်...”

ဦးမောင်ထွန်းစကားကြောင့် ဘာပြောရမှန်း မသိ
ဖြစ်သွားကြသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး...”

“မသိဘူးလေဗျာ.. သူတို့နှစ်ယောက်က တတွဲတွဲ

နေလို့ပါ။ ကဲ... ကဲ အနားယူကြတော့လေ... အစောကြီး
သွားကြရမှာဆိုတော့...

ပင်လယ်လှိုင်းသံတွေကို နားစွင့်ရင်း ညလေးကို
ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဘီလူးမကျွန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်မှာ (၃)ရက်
မြောက်ခဲ့ပေမယ့်... သစ်လုံးတွေ ထင်သလောက်မရ ဖြစ်
ခဲ့ကြသည်။

“ဟူး... ငါတို့တော့ တောထဲဆက်ပြီး တိုးရမယ့်
ကိန်းဆိုက်နေပြီဟေ့...”

“ဟုတ်တယ် လှစိုးရေ... သစ်ခိုးခုတ်တဲ့ကောင်
တွေက အလွယ်တကူခုတ်သွားကြတော့... ခုတောမှာ
သစ်ပင်ကောင်းတွေက မရှိသလောက် ရှိသွားပြီ။ ရောက်
လာကြမှတော့ လိုသလောက်ရအောင် ခုတ်ရမှာပဲ”

“မောင်တေဇာက... သမီးနဲ့ နေခဲ့တာ... ဦးတို့
တောထဲ ဆက်ပြီးဝင်မယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“သမီးလေးကို ဖောက်ကရ မလုပ်စေနဲ့နော်...”

“စိတ်ချပါ...”

“ကဲ..သွားမယ်၊ လွှဲတွေ ပုဆိန်တွေယူခဲ့ကြ အချိန်ကလေးရှိတုန်း ဝင်ကြရအောင်...”

ဦးဘကြိုင်နဲ့ ဦးလှစိုးတို့ ဦးဆောင်ပြီး.. တောထဲသို့ ဆက်ပြီးဝင်သွားချိန်တွင်.. တေဇာမင်းလှိုင်နှင့် မိနန်းထမင်းဟင်း ချက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

“ကို... ”

“ဘာလဲ.. မိနန်း”

“မိနန်းလေ... ကိုနဲ့ ခုလိုလာရတာ အရမ်းကိုကြည်နူးတယ်”

“ကိုလည်း နန်းလိုပါပဲ...”

“လူလောကကြီးက အံ့ဩစရာကောင်းတယ်နော်”

“ဘာလို့လဲ... နန်း...”

“ကိုနဲ့ နန်းတို့ တကယ့်ကို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆုံဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မလွယ်ဘူးနော်”

“ဖူးစာရေးနတ်က.. စေညွှန်းပြီဆိုရင် ကမ္ဘာတစ်ဖက်စွန်းရောက်နေတာတောင် ပြေးလို့ မလွတ်ဘူး...”

“ဟင်.. ဟိုမှာကို... ကြည့်စမ်း”

“ဟာ...”

ကျွန်းဆီသို့ စက်လှေ(၃)စီး လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“နန်း.. လာ”

တေဇာမင်းလှိုင်.. မိနန်းလက်ကိုဆွဲပြီး၊ ကျောက်ဆောင် တစ်ဖက်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

ကမ်းနားဆီသို့ စက်လှေ (၃)စင်း ကပ်သည်နှင့် လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် လူဆယ်ယောက် ဆင်းလာသည်ထိုင်တွင် သရဖီနိုင်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရပြီး.. လက်နက်ကိုင်သေနတ်သမားများ တေဇာမင်းလှိုင်တို့ စခန်းလုပ်ထားသော နေရာဆီသို့ လျှောက်လာကြပြီး..

“တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူး...”

“တောထဲဝင်သွားကြတယ် ထင်တယ်...”

“ဆရာဂျက်.. ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ငါတို့အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မယ့်ပုံပဲ.. ရှင်းပစ်ကွာ.. ဒါမှ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ရွာလို့ရမှာ”

“ဟင်...”

တေဇာမင်းလှိုင်တို့ ကြားလိုက်ရသည့် စကားကြောင့် အန္တရာယ်က အနီးကပ်ဆုံးကို ရောက်ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရတော့သည်။

“ဆရာဂျက်.. ဟိုမှာ”

“ပစ်ကွာ...”

“ဒိုင်း...”

တေဇာမင်းလှိုင်နှင့် မိနန်းကို တွေ့သွားပြီး..
သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်သည်။ ကျောက်ဆောင်နားမှ တော
ထဲသို့ အပြေးကလေး ဝင်လာခဲ့ပေမယ့် နောက်မှ လိုက်
လာကြသည်။

“နန်း.. .”

“ကို.. .”

“ဒီအတိုင်း ဆက်ပြေးရင် လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး.. .”

“ဟုတ်တယ်.. . ကို၊ ဟိုနားက သစ်ပင်ကြီးနားဆီ
ကို ရောက်အောင်သွားမယ်”

သစ်ပင်ကြီးနားသို့ ရောက်တော့၊ နှစ်ယောက်သား
ကပ်ပြီး.. . အခြေအနေကို ကြည့်နေသည်။ နောက်မှ
လိုက်လာသူက (၃)ယောက်မို့.. .

“ကိုနဲ့.. . နန်း၊ ဒီသုံးကောင်ကို ရှင်းမယ်”

“နန်း.. . ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်.. . ကိုသာ သတိထား”

နှစ်ယောက်သား ခြေသံလုံစွာဖြင့်.. . ချုံစပ်တစ်ခု
ဆီကို ဝင်လိုက်ကြသည်.. .

“ဒီနားတင် ပျောက်သွားတယ်ကွ.. .”

“သေချာရှာ.. . ဆက်ပြီး မပြေးနိုင်တော့ဘူး”

တေဇာမင်းလှိုင်၏ ဘေးမှ ချုံနားသို့ သေနတ်သ

မား ရောက်လာသည်နှင့်.. .

“ကဲကွာ.. .”

“ဖြောင်း”

“ဟာ.. .”

“ဝိုး.. . ဒေါက်.. . အိ.. .”

သေနတ်သမား.. . နဖူးတည့်တည့်ဆီသို့ တုတ်တို
တစ်ချောင်း နန်းဖူးစုံပစ်လွှတ်လိုက်ပြီး.. . တစ်ဖက်သစ်ပင်
ပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။

“ခိုင်း.. . ခိုင်း.. .”

“ဟာ.. .”

တေဇာမင်းလှိုင်.. . မျက်လုံးများပင် ပြာသွား၏.. .
နန်းဖူးစုံဆီသို့ သေနတ်ကျည်ဆံတွေ အဆက်မပြတ်
ရောက်ခြင်းကြောင့်ပင်.. .

တေဇာမင်းလှိုင်.. . သေနတ်သမား လက်ထဲမှ
သေနတ်ကို ကောက်ယူပြီး.. . နန်းဖူးစုံကို မဲပြီး ပစ်နေသော
ကောင်ကို ပစ်ပေမယ့်.. . ထိချက်က လွဲချော်သွားသော
ကြောင့် သေနတ်သမား တေဇာမင်းလှိုင်ဆီသို့ ပြောင်း
လှည့်ချိန်တွင်.. .

“ဟေး.. .”

“အား.. .”

နန်းဖူးစုံက ကြောင်တစ်ကောင်လိုပင် ခုန်အုပ်ကာ
သေနတ်သမားမျက်လုံးကို ကုတ်ဖဲ့ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ.. သေစမ်းကွာ၊ ခွပ်...”

တေဇာမင်းလှိုင်.. သေနတ်ဒင်နှင့် ခေါင်းကို ရှိုက်
ချလိုက်သည်။

လိုက်လာသည့် (၃)ကောင်လုံးတော့ မှောက်နေ
လေပြီ...။

သေနတ်တွေ ကိုယ်စီယူပြီး.. ကမ်းနားဆီသို့ ပြန်
လာခဲ့ကြသည်။

“ဟင်...”

“ဟယ်”

ကမ်းနားစပ်တွင် ဦးဘကြိုင်၊ ဦးလှစိုးနှင့် ရွာသား
များကို.. သရဖီနိုင်တို့ ဖမ်းထားလေသည်။

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. အပင်ပန်းခံပြီး ရှာစရာ
မလိုဘဲ ရွှေသေတ္တာကြီးတွေကို ရလိုက်ပြီဟေ့...”

“ဆရာဂျက်.. ဟိုကောင် (၃)ကောင်၊ ခုထိမလာ
သေးပါလား”

“မလာရင်.. နေကွာ၊ အချိန်မရှိဘူး...”

“ဒီလူတွေကို ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ.. ကျွန်းပေါ်မှာ အားလုံးကို ရှင်း

ပစ်ရမယ်၊ တစ်ယောက်မှ မလွတ်စေနဲ့ ရှင်းပစ်ခိုက်...”

“ဒိုင်း.. ဒိုင်း...”

တေဇာမင်းလှိုင်.. အဝေးမှ သေနတ်နှင့် လှမ်းပြီး
ပစ်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ သေနတ်သမား တဦး
တဦးဆီသို့ ရောက်သွားပြီး.. ရွာသားများနှင့် သေနတ်
သမားတို့ လုံးထွေးကုန်သည်။

သရဖီနိုင်နှင့် သူ့ယောက်ျားဆိုသူကတော့ သေတ္တာ
တစ်လုံးကို မ၊ပြီး၊ စက်လှေဆီသို့ ပြေးလေတော့သည်။

ဒါပေမယ့်.. သူတို့အတွက် ပြေးလမ်းက မရှိ
တော့ပေ။ အဝေးဆီမှ သက်ဆိုင်ရာ ရဲတပ်ဖွဲ့စက်လှေတွေ
က လာနေပြီ ဖြစ်သည်။

“တေဇာ.. နင်၊ နင့်.. ကြောင်.. နင့်ကို သတ်မယ်”

“ကို...”

“ဒိုင်း...”

“အား”

“ဟင်...”

နန်းဖူးစုံက တေဇာမင်းလှိုင်ရှေ့မှ ဝင်ပြီးကာလိုက်
သဖြင့် ထိမှန်သွားသည်။

“သရဖီနိုင်...”

တေဇာမင်းလှိုင်.. မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားပြီး

ဘာကိုမှ မတိမပြုနိုင်တော့ဘဲ... သရဖီနိုင်ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။

“ချောက်... ချောက်...”

သရဖီနိုင်... သေနတ်ဆီမှ ကျည်မထွက်သဖြင့် ဂျက်က... သူ့သေနတ်နှင့် တေဇာမင်းလှိုင်ကို လှမ်းပြီး ပစ်မည် ပြင်လိုက်ပေမယ့်...

“ဖြောင်း...”

တေဇာမင်းလှိုင်နှင့် ဂျက် လုံးထွေးသွားပြီး၊ သောင်ပြင်တွင် လဲကျသွားသည်။

“ခွပ်... အိ...”

ဂျက်၏ အရွက်နှင့် မျက်နှာတွေဆီကို လက်သီးဖြင့်... ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိုးလိုက်ပြီး... မလှုပ်တော့မှ ဂျက်၏သေနတ်ကို ကောက်ပြီး... သရဖီနိုင်ကို ချိန်ခွယ်လိုက်သည်...။

“ငါ့ချစ်သူ သေသလို... နင်ပါ သေရမယ်”

“ကို... မလုပ်နဲ့”

“နန်း...”

“လူလေး... မလုပ်နဲ့၊ သူတို့ဇာတ်ကို သူတို့သိမ်းသွားလိမ့်မယ်...”

နန်းဖူးစုံ... သူ့လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး...

“နန်း... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ လက်မောင်းကို ရှုပ်ပြီး ပွတ်သွားတာပါ”

“နန်းရယ်...”

ကမ်းဆီသို့ သက်ဆိုင်ရာရဲတပ်ဖွဲ့တွေ ရောက်ရှိလာပြီး... အားလုံးကို ဖမ်းဆီးလိုက်တော့သည်။

“ဒီကောင်တွေက တစ်ဖက်နိုင်ငံကို ထွက်မယ့် ကောင်တွေ... မြို့မှာ ငွေတွေလိမ်သွားပြီး၊ တရားစွဲဖို့လုပ်တုန်း... ဒီက သရဖီနိုင်နဲ့ ဂျက်ဆိုတဲ့ကောင်က ထွက်ပြေးသွားတာပါ... သူ့မိဘတွေနဲ့ သူ့အစ်ကိုကတော့ အမှုရင်ဆိုင်နေရပြီလေ...”

“ဒီကောင်တွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး... ဒီကျွန်းက ရဟတ်ယာဉ် သတင်းကို ရသွားတာလဲ”

“ဂျက်ဆိုတဲ့ကောင်က တစ်ခါက... ရဟတ်ယာဉ်ပျက်ကိုရှာတဲ့ သူငယ်ချင်း ခင်မောင်ဆိုတဲ့ကောင်ဆီက သိသွားပြီး... ပင်လယ်ထဲက ဓားပြကောင်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး၊ ရှာဖွေ ထွက်လာတာ... ဒီရွှေတွေကို ယူပြီး တစ်ခါတည်း လစ်မှာလေ...”

သရဖီနိုင်တို့ အားလုံးကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီဖြစ်သည်။ တေဇာမင်းလှိုင်တို့အတွက် လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့တွေ ပါ... ထားခဲ့ပြီး၊ သစ်လုံးများ ဆက်ပြီး ရှာဖွေရဦးမည်။

ဖြစ်သည်။

“အဘတို့က.. ဘယ်လိုလုပ်ပြီး၊ ဒီသေတ္တာကို တွေ့တာလဲ..”

“တောရှင်းရင်း.. ဧရာမချိုင့်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့တာနဲ့ ဆင်းကြည့်တော့ ရဟတ်ယာဉ်ပျက်ကြီးကို တွေ့ရတာပဲ.. ဒါနဲ့ အထဲကို ဝင်ရှာတော့၊ ရွှေသေတ္တာတွေ တွေ့တာလေ၊ သယ်ပြီး ယူလာချိန်မှာ သေနတ်သံတွေ ကြားလို့ စိုးရိမ်ပြီး ထွက်လာ.. ဒီကောင်တွေ ဖမ်းတာကို ခံလိုက်ရတာ၊ တော်သေးတာပေါ့ကွာ.. မင်းတို့နှစ်ယောက် ဝင်ပြီးပစ်လို့.. နို့မို့ဆိုရင် ဘီလူးမကျွန်းမှာ နတ်စိမ်းတွေ ဖြစ်ပြီ..”

“ကိုလှစိုး..”

“ဘာလဲ.. ဘကြိုင်”

“မင်း.. သမီးကတော့ စံနမူနာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ဗျာ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ.. ချစ်သူအတွက် အသက်တောင် မငဲ့ကွက်ဘူးလေ..”

“ဟာ.. ကွာ”

ဦးလှစိုး.. မျက်နှာပူသဖြင့် နောက်သို့မျက်နှာလှည့်ကာ ထွက်သွားတော့သည်။

“နန်း.. လက်က ဒဏ်ရာ ဆေးထည့်ရအောင်”

“ဟင်အင်း.. မထည့်ဘူး”

“ဘာလို့..”

“ဒီဒဏ်ရာလေး ပျောက်သွားမှာကို ကြောက်လို့လေ.. ဒီဒဏ်ရာလေးက နန်း.. သိပ်ချစ်တဲ့ချစ်သူအတွက် အမှတ်ရဆုံးသက်သေဆိုတော့ မပျောက်ချင်ဘူး”

“နန်းရယ်.. ဒဏ်ရာနဲ့ သက်သေပြမှ မဟုတ်ပါဘူး။ နန်း.. ကိုယ့်ပေါ်မှာ ဟယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ အကြွင်းမဲ့ယုံပြီးသားပါ.. ဆေးလေးတော့ ထည့်ပါကွာ”

“ကောင်းပါပြီတဲ့.. ရှင်”

“ကိုကို မေးရဦးမယ်..”

“ဘာများလဲ.. နန်း”

“ဟို.. ခုနက ဖမ်းသွားတဲ့ အမျိုးသမီးက ကိုကို သိနေတယ်နော်..”

“သိတာပေါ့.. နန်းရယ်၊ ကိုယ်နဲ့ ခြံချင်းကပ်ပြီး နေတာ.. အရှင်းဆုံးပြောရရင်၊ ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ထိ တောင် လူကြီးတွေက စီစဉ်ထားခဲ့တာ..”

“ဟင်..”

“ဒါပေမယ့်.. သူက ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ချင်တာမှ မဟုတ်တာ။ သူများနဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ကို လင်ကောင်ဖော်ဖို့”

၂၂၂

ရွှေဘဝင်

လုပ်တာလေ၊ ကိုယ်လည်းသိပြီးနောက်ပိုင်း မင်္ဂလာပွဲကို
ဖျက်ခဲ့တယ်.. ဒီကတည်းက ရန်သူတွေဖြစ်သွားကြတာ”

“ချစ်သူတွေ.. ဖြစ်ဖူးလား”

“ကိုယ်.. သစ္စာပြုပြီး ပြောရဲပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝ
မှာ ဟောဒီက ချစ်သူလေးက လွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ မချစ်
ဖူးခဲ့ပါဘူး.. ”

“ယုံရမှာလား... ဟင်”

“ထာဝစဉ်.. ယုံလိုက်ပါ.. နန်းရယ်”

“ကိုကို ပြောပြရဦးမယ်.. ”

“ပြောလေ.. ”

“ဥက ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်နေတုန်း ကြယ်
လေးတွေ ကြွေသွားတာနဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက လူကြီးတွေ
ပြောတဲ့စကားလေးကို သတိရပြီး.. ဆုတောင်းလိုက်
တယ်.. ကြယ်ကြွေချိန်ဆုတောင်းဟာ ပြည့်တတ်တယ်တဲ့”

“နန်းက.. ဘာဆုတောင်းလဲ”

“ကိုနဲ့ ဘဝကုဋေကုဋာပေါင်းရပါစေလို့.. ”

ပရိသတ်အားပေးမှုကို အစဉ်လေးစားနေမည်

ရွှေဘဝင်

သစ္စာမွန်စာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM